СВОБОДА

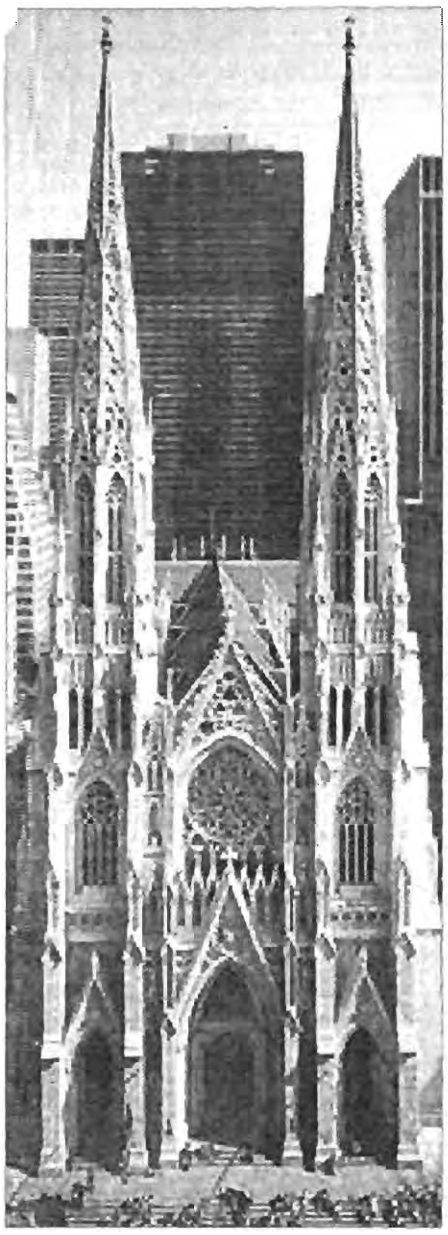
Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVIII П'ЯТНИЦЯ, 23 ЛИСТОПАДА 2001 РОКУ ЧИСЛО 47 VOL. CVIII FRIDAY, NOVEMBER 23, 2001 No. 47

Соборна Панахида у 68 річницю голоду в Україні

Катедра св. Патрика в Нью-Йорку

НЬЮ-ЙОРК. – За традицією українська громада Нью-Йорку відзначила соборною Панахидою у катедрі св. Патрика в суботу, 17 листопада, сумну річницю голодомору в Україні, що цього року відписує вже 68-ий рік. Організатор громадського відзначення – УККА – повідомив, що у катедрі зібралося близько двох тисяч осіб, щоб спільно помолитися за невинно померлих від голоду земляків.

У перших лавах були представники українських організацій і дипломатичні представники української держави – Генеральний консул України в Нью-Йорку Сергій Погорельцев, його дружина Світлана та співробітники консуляту.

До соборної Панахиди стали в присутності господаря катедри св. Патрика Архиєпископа, кардинала Іґена, Митрополит УКЦ Стефан Сорока, Архиєпископ УПЦ в США Антоній та ряд священиків УКЦ і УПЦ.

У просторій високій катедрі спів хору „Думка" під керівництвом В. Гречинського звучав велично, у традиційному церковному співі, що проходив на переміну із відправою. Її служили представники обох Церков у молитовній єдності.

У такому ж співзвучанні були слова Митрополита УКЦ С. Сороки та Архиєпископа УПЦ Антонія, які нав'язували до української трагедії голоду, що сталася 68 років тому і до потреби молитви до Бога та надії на Його кожночасну поміч.

Митрополит УКЦ Стефан Сорока. Фото: А. Нинка.

Особливо зворушливими були слова господаря катедри кардинала Іґена, який з великою теплотою говорив про Україну, в якій побував, та про український народ, що так довго терпів під совєтським ярмом. Він дякував також хорові за прегарний його спів та висловив радість, що може бути на такій повній значення відправі.

Посол України в США Костянтин Грищенко, якого привітав ведучий програмою президент УККА Михайло Савків, говорив про сумну річницю, пов'язуючи давні події в Україні з недавньою трагедією американського народу, яка сталася 11 вересня, а постійний представник України в ООН В. Кучинський запевнив, що український голокост буде завжди в думках усіх громадян України.

Проклямації губернатора штату Нью-Йорк Джорджа Патакі з нагоди сумної річниці прочитала його представниця. Губернатор визнав день 18 листопада – Днем пам'яті голоду в Україні.

Також надійшов до УККА лист

(Закінчення на стор. 5)

Новий закон про безпеку летів

ВАШІНҐТОН. – Президент США Джордж В. Буш підписав 19 листопада новий закон, який надає державному урядові право приймати до праці тисячі нових робітників, які займатимуться ретельною перевіркою багажів пасажирів на летовищах. Згідно з цим законом, за безпеку на пасажирських літаках безпосередньо відповідатимуть спеціяльні службовці уряду, а не робітники приватних фірм.

Протягом року уряд має набрати і навчити приблизно 28 тисяч нових робітників. Здійснення цієї програми коштуватиме до 2.5 більйона дол. Пасажири авіоліній відтепер будуть платити додаткових п'ять долярів в кожну сторону лету, при цьому передбачається додатковий час на перевірку багажів. Цей закон також вимагає, щоб пасажирські літаки мали міцніші двері, які розділяють салони від кабіни пілотів. Новий закон виділяє гроші на вишкіл охоронців, так званих „sky marshals", які вибірково будуть присутні в літаках і матимуть право тримати при собі зброю. Новий закон також передбачає створення посади заступника секретаря Департаменту транспорту, функцією якого буде безпека на усіх видах транспорту. Усі нові робітники повинні бути громадянами США.

Під час підписання закону, котре відбулося на летовищі імені Роналда Рейгана біля Вашінґтону, Президент Дж. Буш сказав, що вже розпочалася праця, спрямована на вдосконалення засобів безпеки на літаках. Авіолінії вже почали інтенсивні перевірки літаків протягом ночі, зробили суворішою перевірку робітників авіокомпаній і також перевірку пасажирів. На території США знаходиться понад 400 летовищ.

Новий президент Національної телекомпанії України

КИЇВ. – 19 листопада Президент України Л. Кучма своїм указом звільнив Вадима Долганова з посади президента Національної телекомпанії України у зв'язку з переходом на іншу роботу. 13 вересня ц. р. Верховна Рада рекомендувала Президентові зміцнити керівництво телекомпанії, діяльність якої було визнано незадовільною (В. Долганов є чоловіком міністра юстиції Сюзанни Станік, котру Президент Леонід Кучма нещодавно призначив на посаду Посла України у Польщі замість Дмитра Павличка). Президент призначив керівником Національної телекомпанії України Ігоря Сторожука.

„Призначення Ігоря Сторожука президентом Національної телекомпанії зробить державне теле-

Ігор Сторожук

бачення зваженішим і об'єктивнішим, що необхідно під час виборчої кампанії", – вважає консультант Президента України з питань

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Ющенко – про підсумки поїздки до США

КИЇВ. – Провідник бльоку „Наша Україна" Віктор Ющенко 14 листопада поінформував Президента України про підсумки своєї поїздки до США. Він зосередив увагу на обговоренні під час візити з державними діячами, політиками і представниками громадських організацій США проблеми покращення торговельно-економічних взаємин між двома країнами, зазначив, що обговорювалося питання залучення американських інвестицій в економіку України, зокрема участь американських компаній у консорціумі з експлуатації нафтопроводу „Одеса - Броди". Окремою темою у США було обговорення суспільно-політичної ситуації в Україні напередодні парляментських виборів. Обидві сторони особливу увагу приділяють необхідності проведення прозорих і демократичних виборів, які можуть змінити на краще не лише Україну, але й ставлення світу до неї. Про це також йшлося у листах Л. Кучми, які В. Ющенко передав Президентові і віце-президентові США.

Перший всеукраїнський перепис населення

КИЇВ. – Президент України Л. Кучма 15 листопада провів нараду, на якій розглядалося питання до проведення всеукраїнського перепису населення, що відбудеться з 5 по 14 грудня ц.р. Президент звернув увагу учасників наради на важливість цього заходу, який відбувається вперше в незалежній Україні, та зазначив, що перший національний перепис має важливе значення для формування державної політики в галузі народонаселення, регулювання соціяльно-економічного розвитку країни. Особливу увагу глава держави звернув на забезпечення безпеки населення та запобігання спробам використовувати цей захід у політичних цілях.

Прописку скасовано

КИЇВ. – Конституційний Суд України, розглянувши подання 48 народних депутатів Верховної Ради, 20 листопада прийняв постанову про скасування прописування громадян за місцем проживання, яке обмежує права громадян України на вільне пересування та вільний вибір місця проживання. На уряд покладено обов'язок забезпечити поетапне введення замість прописки більш демократичного (і діючого у багатьох країнах світу) принципу державної реєстрації громадян. Покищо ситуація видається дещо „підвішеною в повітрі": прописку начебто скасовано, а реєстрацію ще не введено. Проте відтепер штамп в паспорті вже не буде обов'язковим.

Президент затвердив програму розвитку козацтва

КИЇВ. – 15 листопада Президент України Л. Кучма затвердив Національну програму відродження та розвитку українського козацтва на 2002-2005 роки. Програма передбачає подальший розвиток та утвердження українського козацтва як громадської сили, здатної консолідувати суспільство. З 2003 року передбачається часткове державне фінансування програми. Українське козацтво широко залучає також позабюджетні кошти. Нещодавно між Українським козацтвом та Мальтійським орденом підписано угоду про співпрацю, яка передбачає надання гуманітарної допомоги соціяльно незахищеним верствам українського суспільства.

Німецький культурний центр

ЧЕРНІГІВ. – 16 листопада у місті відкрився німецький культурний центр. Його презентували організатори семінару „Історія німецьких колоністів в Україні", що відбувся у Чернігові. За даними перепису 1989 року, німецька діяспора в Україні становила 42 тис. німців. У Чернігові їх проживає приблизно 500. Чернігівський німецький культурний центр співпрацюватиме з середніми навчальними закладами, надаватиме можливість чернігівцям навчатись у Гете-інституті. Членами центру можуть бути громадяни України німецької та інших національностей, які своєю діяльністю сприятимуть німецькому культурному відродженню.

Прожитковий мінімум на 2002 рік

КИЇВ. – 15 листопада Верховна Рада затвердила прожитковий мінімум на 2002 рік у розмірі 342 грн. на місяць (62 дол.). Прожитковий мінімум щорічно затверджується Верховною Радою України за поданням Кабінету міністрів до початку розгляду державного бюджету України. Розмір прожиткового мінімуму окремо для основних соціяльних і демографічних груп населення становить: для дітей віком до 6 років – 307 грн., для дітей віком від 6 до 18 років – 384 грн., для працездатних осіб – 365 грн., для осіб, які втратили працездатність – 268 грн. За проєктом державного бюджету України на 2002 рік визначено щомісячний мінімум виплат на соціяльні гарантії людям, які дістають допомогу держави, в сумі 80 грн. (15 дол.) Таким чином, вже котрий рік поспіль основні соціяльні виплати встановлюватимуться у розмірах, значно менших за прожитковий мінімум.

293 літаки США пролетіли над Україною

КИЇВ. – За період з 9 жовтня до 19 листопада український повітряний простір перетнули 293 літаки антитерористичної коаліції, зокрема 174 заправники та 119 військово-транспортних літаків. Під час лету над територією України усі літаки безперервно супроводжувалися радіотехнічними засобами протиповітряної оборони України та відповідними службами „Украерoруху". У разі виникнення непередбачених обставин, згідно з попередньою домовленістю, американські літаки були готові прийняти летовища Кульбакіне та Львів. У черговому режимі перебувають літаки-винищувачі України, готові надати допомогу в разі потреби.

Фотовиставка японського журналіста

КИЇВ. – Виставка японського фотожурналіста Сано Томохіко, яка експонувалася у вересні цього року в Токіо та Кіото, відкрилася у понеділок у Національному музеї „Чорнобиль". У Японії Чорнобильська трагедія асоціюється з трагедією Гірошіми і Нагасакі у серпні 1945 року, тому японського фотожурналіста особливо турбують долі потерпілих. На виставці представлені світлини про залишені людьми оселі у Прип'яті, Чорнобилі, невеличких селах зони відчуження, могильники забрудненої радіяцією техніки, могили чорнобильців на кладовищах Києва. С. Томохіко 11 разів відвідував Чорнобильську зону відчуження, знімав усередині „саркофагу" те, що залишилося від четвертого бльоку Чорнобильської АЕС.

Дозволено перевезти російських військових через Україну

КИЇВ. – 15 листопада Верховна Рада ухвалила закон про допуск на територію України підрозділів миротворчих сил Російської Федерації для їх транзитного переміщення залізничним транспортом. Закон передбачає, що до 30 ц. р. ешелони з військовими формуваннями Російської Федерації із Боснії та Югославії транзитом прямуватимуть територією України від станції Чоп на західньому кордоні до східніх кордонів України з Росією. За цей час територією України буде перевезено 486 військовослужбовців та 478 членів їх сімей, а також військове озброєння.

Погоджено державний кордон між Україною і Росією

СУМИ. – 15 листопада остаточно узгоджено лінію державного кордону між Україною та Російською Федерацією материковою частиною від Білорусі до Озівського моря, зокрема на тих спірних ділянках, які досі залишались неузгодженими. Про це підписано протокол комісій України і Росії з делімітації державного кордону між обома країнами. Сторони подякували одна одній за конструктивний і компромісний підхід у роботі. Тепер почнеться технічна частина роботи з описання проходження лінії кордону, складання карт, а також тексту договору, який буде переданий для підписання керівництву обох держав. Триватиме робота експертних груп з делімітації водної частини державного кордону в акваторіях Озівського і Чорного морів та Керченської протоки. Робота комісій з делімітації державного кордону між Україною і Росією (1925 км) по материковій частині тривала 3.5 року.

Буде встановлено пам'ятник Лесеві Курбасу

КИЇВ. – На вшанування пам'яті видатного українського режисера, актора, драматурга і публіциста Леся Курбаса у сквері на вул. Прорізній буде встановлено пам'ятний знак українському мистцеві.

Ветеринарна служба перевірятиме курятину зі США

КИЇВ. – Державний департамент ветеринарної медицини України перевірятиме м'ясо птиці виробництва США, повідомив 14 листопада головний ветеринарний інспектор України Петро Вербицький. Спеціялісти мають намір простежити, які вакцини застосовуються на американських птахофабриках. Якщо птиця вакцинується проти тих хвороб, яких в Україні немає, ми заборонимо імпорт в Україну такої продукції, – сказав П. Вербицький. Фахівці збираються з'ясувати, чи використовуються при відгодівлі птиці антибіотики (українським законодавством це заборонено). Поки ми не отримаємо відповіді на свої запитання, імпорт м'яса птиці зі США в Україну допущений не буде, – запевнив П. Вербицький. На сьогодні США є основним постачальником продукції птахівництва в Україну.

Припинено вивезення авіодвигунів

ХАРКІВ. – Спробу вивезення з України в Росію чотирьох авіаційних двигунів припинили 15 листопада працівники СБУ в Харківській області спільно з представниками магістральної митниці. Чотири незадекларованих газотурбінних двигуни, які використовуються на військових літаках типу МІГ-29, СУ-27 та СУ-30, були виявлені на станції „Козача Лопань" при митному огляді потягу Бердянськ – Москва. Контрабандний товар на суму майже мільйон гривень належав громадянинові Росії – 37-річному Сергієві Пузанкову. За фактом контрабанди Дергачівський районний суд засудив С. Пузанкова на три роки позбавлення волі з випробувальним терміном на три роки.

У катастрофі російського літака загинуло троє громадян України

КИЇВ. – 19 листопада у катастрофі російського пасажирського літака Іл-18, який виконував рейс за маршрутою Хатанга – Москва, загинуло троє жителів Волинської області. Загалом внаслідок пожежі, яка виникла після падіння літака, загинуло 18 пасажирів і 9 членів екіпажу. Загиблі українські громадяни працювали у фірмі „Таба". Катастрофа сталася о 21.24 (за московським часом) поблизу м. Калязіна Тверської області в Росії. Літак належав приватній авіокомпанії „Ірс Аеро".

Пасажирів розважатимуть українські естрадні співаки

КИЇВ. – Артисти української естради передали представнику „Укрзалізниці" касети зі своїми записами для радіотрансляції українських пісень у потягах на території України, оскільки нинішній репертуар потягових радіовузлів не витримує ніякої критики. Серед касет, переданих залізниці, є записи з піснями Тараса Петриненка, Оксани Білозір, Івана Поповича, Віктора Павлика, Ірини Білик.

За повідомленнями інформаційних агентств

А. Кінах критикує В. Ющенка

КИЇВ. – Прем'єр-міністер Анатолій Кінах звинуватив попередній уряд в ухваленні рішення, яке не відповідає національним інтересам України. Таким, на думку нинішнього керівника Кабінету міністрів, є зобов'язання щодо підвищення тарифів на електроенерґію для приватизованих „обленерго". Ця заява прем'єр-міністра прозвучала на тлі розгортання у політичних колах критики дій Віктора Ющенка. Упродовж останніх двох тижнів Анатолій Кінах двічі публічно вдавався до критичних випадів проти Віктора Ющенка. 11 листопада в телеінтерв'ю прем'єр висловив своє невдоволення візитою лідера „Нашої України" до Сполучених Штатів Америки.

Прем'єр, який відвідав капітолійські пагорби за кілька днів до В. Ющенка, зауважив: поїздка В. Ющенка не була належним чином організована. Це, за його словами, завадило В. Ющенкові виконати надзвичайне доручення – передати послання Леоніда Кучми Президентові США Джорджеві Бушеві та віце-президентові Чейні. При цьому Кінах згадав про честь та гідність держави.

Чому своє послання Л. Кучма передав до Вашінґтону Ющенком, а не ним, прем'єр прокоментував просто: мовляв, Президентові краще знати, хто виконуватиме його доручення.

Політолог Володимир Полохало ці закиди Кінаха на адресу Ющенка пов'язує перш за все з наступними і парламентськими, і президентськими виборами. Тим часом 12 листопада Анатолій Кінах заявив, що при формуванні умов під час приватизації першої групи „обленерго" уряд Ющенка зробив крок, який не відповідає об'єктивним економічним законам, інтересам української економіки та суспільства. У цьому разі прем'єр мав на увазі зобов'язання попереднього Кабінету міністрів щодо підвищення тарифів на електроенергію, на виконанні яких нині наполягає Світовий банк.

Схоже, що на тлі прогнозованого експертами зниження темпів економічного зростання в Україні, непорозумінь уряду і парламенту та розпочатої передвиборчої кампанії до Верховної Ради А. Кінах шукає собі політичне алібі. Він усвідомлює, що очолюваний ним уряд „приречений". Однак спосіб, у який прем'єр намагається продовжити його „життя", – за рахунок звинувачень свого попередника – навряд чи можна виправдати.

Радіо „Свобода"

Новий...

(Закінчення зі стор. 1)

інформаційної політики Олександер Мартиненко. Він висловив цю оцінку на телевізійному каналі „СТБ" 20 листопада.

Відповідаючи на запитання про те, чи можна вважати це призначення поступкою Президента перед парламентом, який ухвалив рішення звернутися до Президента з пропозицією змінити керівництво Національної телевізійної компанії України, О.Мартиненко відзначив: "Було дуже багато подань, але Президент, як ми всі знаємо, ухвалює рішення самостійно, і йому такі підказки не потрібні". Він нагадав, що раніше з таким поданням до Президента звертався й уряд екс-прем'єра Віктора Ющенка.

* * *

І. Сторожук народився 5 червня 1957 року в Києві, закінчив Київський політехнічний інститут, за фахом – інженер-електрик. З липня 1984 року працював на телебаченні. З січня 2001 року – керівник Управління служби інформації Президента України, прес-секретар Президента.

У наступному числі „Свободи" будуть подані підсумки опитування читачів „Свободи" про їхню думку щодо інформативного рівня тижневика і шляхів його дальшого підвищення.

Після візити Владіміра Путіна...

Недавня візита президента Росії Владіміра Путіна до Вашінґтону і розреклямоване російською пресою „потепління" в американсько-російських взаєминах можуть, імовірно, мати певний вплив і на Україну. З цього приводу на запитання кореспондентки Радіо „Свобода" Мирослави Гонґадзе відповідає американський політичний експерт, консультант Ренд-корпорейшн Роман Сольчаник.

– Пане Сольчаник, Сполучені Штати відвідав президент Росії – другої держави, яка поряд зі США є стратегічним партнером України. Владімір Путін прибув до Сполучених Штатів у період значної активізації взаємин між Америкою та Росією після 11 вересня. Як ви можете оцінити на сьогодні можливий розвиток співпраці між Росією та Сполученими Штатами, і чи є між ними місце для України?

– Я думаю, що ці взаємини будуть ставати, і вже стають, кращими. Це в інтересах Сполучених Штатів і тим більше в інтересах Росії. Друга частина запитання – чи тут є якесь місце для України – я думаю, що якщо взагалі можна говорити про політику Сполучених Штатів відносно України в даній ситуації, то це місце може бути хіба що в зв'язку з подіями, які розвиваються – маю на думці війну Сполучених Штатів проти тероризму.

– Але, на думку деяких спостерігачів та аналітиків, сьогодні відбувається деяка переорієнтація політики США щодо України. Спостерігаються процеси, коли в угоду антитерористичній коаліції адміністрація Сполучених Штатів, можливо, схоче віддати Україну в зону інтересів Росії. Чи погоджуєтесь Ви з таким твердженням? Що повинна зробити в цій ситуації Україна, на Вашу думку?

– Переорієнтація, з моєї точки зору, – це занадто сильно сказано. Я особисто вважаю, що після 1994 року, тобто після зміни політики США щодо України в 93–94-му (маю на увазі проблему ядерного роззброєння України) мені важко сказати, що Сполучені Штати мали якусь конкретну політику чи якийсь стратегічний плян щодо Києва. Я, наприклад, вважаю, що постійне наголошування тем корупції чи браку політичних і економічних реформ, хоч це абсолютно відповідає правді – ще не політика, по-перше. А по-друге, це абсолютно не стратегія. Отже, я вважаю, що такої політики не було. А якщо політики не було, годі говорити про якусь переорієнтацію.

– Відомо, що Президента України покищо не запрошують до Сполучених Штатів, знову ж таки, нагадуючи Леонідові Кучмі про проблеми всередині держави, безрезультативність розслідувань злочинів проти журналістів, неспростовані звинувачення в найтяжчих злочинах. Як, на вашу думку, це впливає на вагу голосу України в загальній міжнародній політиці?

– Якщо можна говорити про брак якоїсь візії з боку Сполучених Штатів щодо України, так само можна говорити і про брак конкретної політики з боку керівників України. Як можна говорити про стратегічне партнерство зі Сполученими Штатами, і одночасно з Росією, і одночасно з Болгарією, і одночасно ще... Це смішно, це не є політика. Так що з одного боку є брак політики Вашінґтону щодо Києва, з другого – брак політики України не лише щодо Сполучених Штатів, але взагалі щодо Заходу. Мало говорити про повернення до Европи, треба робити конктретні заходи.

– Чи не спробують В.Путін і Д. Буш домовитись між собою про „більш стратегічні" взаємини?

– Думаю, що так. Можна сподіватись, що вони будуть сильнішими. Не знаю, чи я сам вживав би це слово – стратегічні, – тому що це слово втратило на вазі впродовж останніх кількох років, але відповідь абсолютно позитивна. Можна передбачити покращення цих взаємин. Але чи вони будуть мати аж такий неґативний вплив на Україну, тут годі щось конкретне сказати. Чому? Тому що я вважаю, що ті взаємини між Україною і Заходом не були аж на такому рівні, щоб могли навіть погіршитися.

– Будемо тільки сподіватися, я так розумію, на більш активну позицію України?..

– Абсолютно правильно.

Чи американські, німецькі та російські експерти у справі Г. Ґонґадзе досліджували те саме тіло?

КИЇВ. – Ніхто не може сказати, що американські, німецькі та російські фахівці, які проводили експертизи ДНК у справі Георгія Ґонґадзе, досліджували одне й те саме тіло, заявила 16 листопада адвокат Мирослави Ґонґадзе Валентина Міненко, коментуючи нові заяви судово-медичного експерта Ігоря Воротинцева, який проводив первинний огляд „таращанського тіла". На черговому засіданні парляментської комісії з розслідування обставин загибелі Г. Ґонґадзе І. Воротинцев заявив, що передав журналістам останки саме „таращанського тіла". Згодом ці фраґменти були досліджені в Німеччині. Експерти встановили, що дані зразки є останками людини, однак не належать Г. Ґонґадзе. І. Воротинцев стверджує, що „інших тіл у нього не було" і „це були останки таращанського тіла". Він підтвердив, що упізнання тіла було зроблене за браслетом, перснем, кулоном, вмістом шлунку та осколком з правого передпліччя. За словами В. Міненко, про те, що у справі було два тіла, говорили давно. Навіть при простому зовнішньому порівнянні „таращанського тіла" і того тіла, яке опізнавали Мирослава і Леся Ґонґадзе, помітні відмінності, зазначила адвокат. „Таращанське тіло", фотографії якого вона бачила, було без шкіри, але з м'язами, а інше тіло, яке опізнавали рідні у морзі в Києві – це „тільки кістки". Саме через ці розбіжності виникають сумніви у рідних і близьких, тому тіло досі не поховано і саме тому порушувалось питання про додаткову порівняльну експертизу. „Ми не ставимо під сумнів висновок американців, які визнали, що тіло, яке вони досліджували, належить Г.Ґонґадзе, але сьогодні ніхто не скаже, що тіло, яке вони досліджували, і тіло, яке було в Таращі, це одне й те саме тіло", - зазначила адвокат. За її словами, якщо насправді тіла були різними, то виникає багато нових запитань. Зокрема, звідки взяли тіло Г.Ґонґадзе, де воно було до того часу і кому це було потрібно? Якщо тіло, знайдене у Таращі, не було тілом Г. Ґонґадзе, то для чого туди підкинули прикраси? Для чого було потрібно видавати це тіло за тіло Г. Ґонґадзе? В. Міненко вважає, що таким чином складається фантастично заплутана детективна історія, яку, якщо оцінювати логічно, не розплутаєш. Адвокат нагадала, що питання про повторні і додаткові експертизи тіла порушувались відразу після оголошення результатів німецьких експертів. Саме для того, щоб зняти будь-які сумніви, її підзахисна зверталась наприкінці жовтня у Генеральну прокуратуру зі заявою про проведення додаткових, а головне – порівняльних експертиз усіх біоматеріалів, які фіґурують у справі. Однак, зазначила В.Міненко, прокуратура відмовила у такій експертизі на підставі того, що біоматеріали, які досліджувались німецькими спеціялістами, оцінюються слідством як докази, одержані незаконним шляхом. 30 жовтня В. Міненко подала клопотання про додаткові експертизи у справі Г. Ґонґадзе за участю міжнародних експертів для дослідження матеріяльних і біологічних доказів, які досі не були офіційно досліджені. 5 листопада Генеральна прокуратура відмовила у проведенні експертиз для порівняння.

УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

25 мільйонів – за бен Ладена

ВАШІНҐТОН. – 19 листопада секретар Департаменту оборони США Доналд Рамсфелд заявив, що департамент надасть 25 млн. долярів винагороди за спіймання бен Ладена та інших головніших керівників терористичної організації „Аль Кайда". Він сказав, що має надію на те, що афганці, які добре знають гірські стежки, печери і тунелі своєї країни, візьмуть активну участь у цій акції, щоб прискорити спіймання керівників „Аль Кайди". Д. Рамсфелд додав, що питання стоїть так, щоб не дати цим чільним терористам втекти з Афганістану до іншої країни. „Ми мусимо взяти їх живими чи мертвими", – підкреслив Д. Рамсфелд. Він відкинув раніше оприлюднені інформації, нібито американська розвідка вже виявила місце знаходження бен Ладена і членів „Аль Кайди". „Ці інформації не точні і не віддзеркалюють складнощів, що стоять перед нами", – сказав Д. Рамсфелд. Хоч бен Ладен може втекти з Афганістану, спеціялісти з розвідки припускають, що він перейшов у підпілля. Під час війни з окупаційними совєтськими військами бен Ладен завбачливо вклав мільйони долярів у будівництво підземних сховищ у горах Афганістану і тепер може успішно скористатися ними.

Виявлено 25 тисяч спорів „сибірки"

ВАШІНҐТОН. – Лист до сенатора Патріка Лейгі, що містив понад 23 тисячі спорів „сибірки" – досить для двох смертельних доз і більше, ніж було в інших листах до цього – знайдено між декількома тисячами листів, присланих до Конґресу, які перевірило Федеральне бюро розстежень. Лист відкритий 20 листопада у поштовому департаменті поза Вашінґтоном. Він був висланий з Трентону, Ньо-Джерзі, 9 жовтня, з цього самого місця і з цією самою датою, як усі інші листи зі спорами „сибірки", що були послані членам Конґресу і журналістам. Як відомо, деякі люди були заражені „сибіркою", а четверо осіб вже померли від неї.

Почався процес формування нового уряду Афганістану

КАБУЛ, Афганістан. – 20 листопада Північний альянс, котрий уже контролює більшість території Афганістану, погодився провести у Берліні 26 листопада засідання про створення нового уряду. Воно відбудеться під еґідою ООН. У засіданні візьмуть участь приблизно 30 представників від чотирьох етнічних угруповань Афганістану. Зустріч відбудеться без представників Талібану. Засідання було прискорене саме тому, що у результаті спільної збройної акції Північного альянсу і США таліби відступили на південь країни у район Кундузу. Керівники Талібану запевнили, що боротимуться до загину, хоч Північний альянс вже готовий взяти Кундуз штурмом і дав талібам три дні на мирний відступ з міста. Військо Талібану зазнало внутрішнього розкладу, тисячі вояків залишили талібанські формації. За словами дезертирів, найбільш запеклими вояками в Талібані є не афганці, а найманці з числа арабів, пакистанців і чеченців, котрі присягнули на вірність бен Ладенові. Одним з наслідків наземних боїв протягом останніх двох тижнів є те, що вбито сім закордонних журналістів, в тому числі четверо з них стали жертвами невідомих нападників 19 листопада.

Лябораторія „сибірки" діяла під Кабулом

ЛОНДОН. – Секретна лабораторія руху „Талібан" з виробництва „сибірки" знаходилася прямо під Кабулом. Як пише британська газета „Daily Mirror", смертельно небезпечна бацилія створювалася на основі природної форми сибірки у невеликому двоповерховому приміщенні. Керував роботами запеклий противник Заходу мулла Карі Абдула. Тепер він і весь персонал залишили об'єкт, зруйнований бомбами Військово-повітряних сил США. Факт виявлення цієї лабораторії, підкреслює газета, зміцнює підозри в тому, що за серією біологічних атак у Сполучених Штатах стоїть саме терористична мережа Усами бен Ладена. Кореспондент „Daily Mirror" повідомляє, що бачив інкубатор для вирощування бактерій, сотні пробірок з готовими зразками і написане на одному з контейнерів слово „сибірка".

Зухвала заява „Аль-Кайди"

ІСЛЯМАБАД, Пакистан. – Чільні діячі руху „Аль-Кайда", очолюваного Осамою бен Ладеном, оприлюднили зухвалу заяву на адресу США. Провідники цієї екстремістської організації заявили, що Сполучені Штати впадають у самооману, вважаючи, що, вбивши Осаму бен Ладена, покладуть край атакам проти Америки. Лідери „Аль Кайди" вважають, що наміри США – гріховні, а Пакистан, Савдійська Арабія та Іран, які солідарні з США у боротьбі з тероризмом, у майбутньому відчують на собі жорстокі дії. Цю заяву вони оприлюднили після того, як 19 листопада Америка запропонувала двадцять п'ять мільйонів долярів винагороди за інформацію, що приведе до спіймання Осами бен Ладена та його найближчого помічника.

Діятимуть спеціяльні військові суди

ВАШІНҐТОН. – Президент США Джордж Буш вважає виправданим створення спеціяльних військових судів – для слухання справ чужоземців, підозрюваних у терористичній діяльності на території США. хоч деякі експерти висловилися проти військових судів, бо вони не узгоджуються з американською юридичною системою. Минулого тижня Дж. Буш підписав рішення про створення таких судів. У військових судах судді та присяжні – військовослужбовці, а вироки можуть ухвалюватися двома третинами голосів присяжних. У звичайному американському суді необхідне одностайне рішення. Подібне рішення про створення військового суду прийняв президент Франклін Рузвельт під час Другої світової війни.

Китай став членом Світової організації торгівлі

ТОКІО. – 14 листопада під час форуму представників 142 держав–членів Світової організації торговлі в Дога, Японія, Китай і Тайван, після довгих років переговорів, були прийняті у цю впливову міжнародну організацію. Члени СОТ також погодилися вести нові переговори, які мають початися 31 січня 2002 року, з метою оздоровлення світової економіки, яка тепер зазнає спаду. Китай має п'яту частину населення всієї плянети, і тому відіграє щораз більшу ролю у світовій економіці. Члени СОТ погодилися, що всі повинні діяти за спільно прийнятими правилами.

Колін Павел – про Близький Схід

ЛУЇВИЛ, Кентакі. – 19 листопада Державний секретар США Колін Павел виступив в університеті в Луївилі, присвятивши свою промову з'ясуванню політики США щодо Близького Сходу. Він сказав, що Ізраїль мусить припинити будівництво поселень у смузі Ґази і на Західньому березі Йордану, де число ізраїльтян вже досягає 200 тисяч. Він також наголосив, що палестинці мусять беззастережно визнати ізраїльську державу, й обидві вони можуть існувати як нормальні сусіди. Для цього слід відкинути намагання багатьох палестинських лідерів викорінити ізраїльську державу з Близького Сходу. Колишній амбасадор США в Ізраїлі Вільям Бирнс вертається назад у цей реґіон, щоб спробувати посунути вперед переговорний процес. К. Павел не зробив нових великих пропозицій щодо долі Єрусалиму і долі палестинських біженців і прийняв ідею ізраїльського прем'єр-міністра Арієля Шарона зупинити насилля на сім днів перед тим, як будь-який плян має піти в рух. „Я думаю, що американці розуміють, що коли Арафат не може втримати миру протягом тижня, то він неспроможний робити це протягом усього життя", – сказав К. Павел. А. Шарон і Я. Арафат позитивно оцінили промову К. Павела.

Фільм „Гері Патер" приніс понад 93 мільйонів доходу

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. – Фільм про хлопця-чарівника „Гері Патер і чарівний камінь" зібрав понад 93 мільйонів долярів за перші три дні, і перевищив рекорд 1997 року від фільму „Джурасік Парк", який зібрав 72.1 млн. дол. За перший день, 16 листопада, фільм „Гері Патер" зібрав 31.1 млн. дол. – це найвища сума одного дня в історії кінематографу. Фільм побудований на книжці британського автора Д. К. Равлинґа про пригоди хлопця у школі чарівників. Перші чотири книжки цієї серії були продані в мільйонах примірників у цілому світі. Фільм почали показувати водночас у 3,672 кінотеатрах.

За матеріялами преси

ПОЛІТИЧНИЙ КОМЕНТАР

Чи Україна відмовиться від грошей зі США?

14 листопада радіо „Свобода" повідомило про намір Сенату США надати Україні 180 млн. долярів за програмою „Підтримка свободи", але лише у випадку суттєвого проґресу в розслідуванні вбивств журналістів. Схоже на те, що такий варіянт тиску на Україну обраний замість простого зменшення фінансової підтримки, яке колись плянувалося Конґресом.

У відповідь 14 листопада перший президент України Л. Кравчук висловився проти того, щоб на подібних умовах Україна отримувала цю допомогу. Він вважає, що це є політичним тиском з боку США. Досить відверта позиція поважного державного діяча, який став відомий передовсім своїм умінням дипломатично ухилятися від конкретних тверджень. Очевидно, що першим таким твердженням скористається Президент Л. Кучма, який у ще відвертіших висловах відкине вимоги США. Особливо лютуватиме він, якщо пов'яже час повідомлення зі Сенату з завершенням обох візитів до Вашінґтону своїх прем'єрів – А. Кінаха та В. Ющенка, які ніби намагались всілякими методами „відмити" авторитет Л. Кучми.

Утім, політичний тиск Вашінґтону на Україну шляхом наполягання на розслідуванні загибелі українських журналістів відрізняється від всіх подібних тисків з боку, наприклад, ОБСЕ чи ПАРЕ, – властивим США способом все переводити на гроші. Можна було б визнати саме цей метод стосовно Л. Кучми дуже вдалим, якби не деякі обставини. Поперше, абсолютно зрозуміло, що ці 180 млн. долярів, на відміну, скажімо, від кредитів Міжнародного валютного фонду чи Світового банку, – Л. Кучмі чи його людям в уряді неможливо використати на виборчу кампанію. Якщо справа відбувається так, як завжди з подібними грішми зі США, то їх отримують не українські, а американські структури, які вже частково розподіляють їх спочатку між власними співвітчизниками з різноманітних громадських інституцій, фондів, а вже потім – на невеличкі ґранти для українських опозиційних, а іноді таких, що вдають опозиційних, громадських організацій.

Тож коли Л. Кучма відмовиться від цих грошей під приводом „політичного тиску", себто через небажання розслідувати вбивство Г. Ґонґадзе та І. Александрова, – то збитків зазнають саме американці в Україні та українські ж „ґрантоїди". Л. Кучма може сподіватися, що саме в такий спосіб підірве останні фінансові „фортеці" опозиції, і тому відмовлятиметься від „тиску" США із безапеляційною рішучістю.

Але залишається внутрішньополітичний та, якщо ще можна про це говорити, моральний аспект справи. Зрозуміло, що коли Л. Кучма, хоч під яким би приводом він цього не робив, буде відмовлятися від „американського тиску", він тим самим підтвердить, що відмовляється розслідувати справу Гонгадзе і Александрова. Тож в цьому сенсі засіб, запропонований Америкою, є не таким уже й безглуздим.

Ірина Погорєлова,
УНІАН

Від редакції: Остаточне рішення щодо суми допомоги Україні ще не прийнято. Палата представників пропонує виділити 125 млн. долярів, Сенат – 180 млн. з умовами. Конґресова комісія узгодження має подати остаточну пропозицію цими днями.

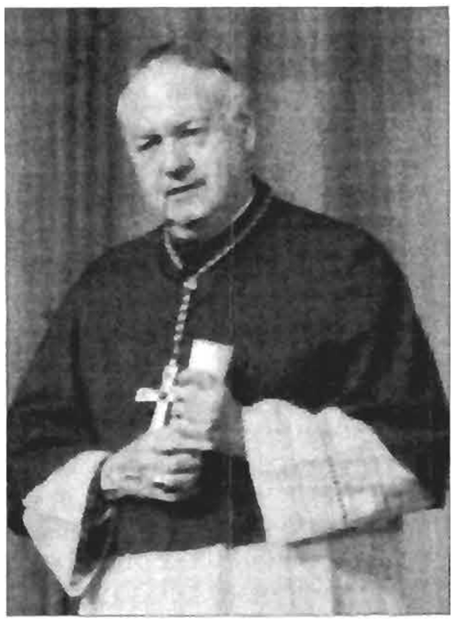
Соборна...

(Закінчення зі стор. 1)

від Президента США Джорджа Буша, в якому Президент з'єднується в День пам'яті з українським народом думками про жахливий злочин проти людяности, пише з приводу недавньої трагедії у США та її наслідків для американського народу, про те, що ніколи не можна недооцінювати свободи, яку так недавно здобув український нарід і мусить її втримати.

Соборна Панахида закінчилася співом хору „Думка" американського гимну „Боже, благослови Америку", який звучав того пополудня особливо зворушливо і величаво.

О. Кузьмович

Архиєпископ, кардинал Іґен.
Фото: А. Нинка.

Україна хоче зменшити потік нелеґалів

Питання прокоментував голова Державного комітету у справах охорони державного кордону, командуючий Прикордонними військами України генерал-полковник Борис Алексєєнко:

– Проблема нелеґальної міграції, справді, є дуже серйозною для України. Це і поширення інфекційних захворювань, і збільшення безробіття, і найголовніше, – те, що незаконні міґранти є придатним „матеріялом" для кримінальних структур. Тобто людина, яка перебуває в країні нелеґально і якій потрібні гроші, може зважитися на будь-який злочин. Проблема дуже серйозна, і її треба вирішувати. Зараз вже багато зроблено в цьому напрямі: Президент підтримав пропозицію щодо реформування Прикордонних військ, за останній рік істотно покращилася матеріяльно-технічна база Прикордонних військ. Минулого року ми змогли купити біля 600 радіостанцій, декілька десятків одиниць автотранспорту і навіть літак для патрулювання акваторій Озівського та Чорного морів. У цьому році на східніх кордонах, з метою їх зміцнення, буде розгорнено додатково шістдесят підрозділів Прикордонних військ. Тут необхідно відзначити, що, „відгороджуючись", ми захищаємося не від світу, а від кріміналітету і нелеґалів. Особливо в ситуації, коли ЕС вирішив укріпити кордон з Україною, проникнення нелеґалів до нас може особливо загрожувати безпеці держави. Я вважаю, що і надалі необхідно приділяти більше уваги проблемам охорони кордону, тому що саме кордони є одним з основних атрибутів існування держави.

„День"

Це свято єднає минуле з майбутнім

День Подяки в Америці– одне з тих найтепліших свят, які в кожній людській душі викликають почуття єдности з іншими душами і зближують та узгоджують минуле з майбутнім. У цьому сенсі воно, за своїм настроєм, за неформальним, родинним характером, іде, мабуть, відразу за Різдвом і Великоднем, тому й для українців на американській землі це свято є таке близьке, засвоєне як своє, рідно-національне. Чисто американське започаткування Дня Подяки не тільки не зменшує, але ще більше увиразнює, підкреслює загальнолюдський гуманістичний зміст свята, дозволяє конкретно-історичну подію піднести до універсального духовного звучання, виокремити її надчасовий зміст – зв'язок землі з небом, людську вдячність Богові за дар життя, за все, що людині і народові випадає пережити.

І цілком природно, що українці, світогляд яких і сама національна психіка позначені глибокою релігійністю, які виховані у мудрій звичні дякувати Богові за кожний прожитий день,тим більше вдячні Йому за сто літ, прожитих на американській землі. Прийняла вона наших дідів і прадідів не смаженими індиками, але дала їм те, чого вони шукали – працю, заробіток і свободу. І вони, скориставшись цим, як Божим даром, врешті заслужили повагу нового для них суспільства.

Та й з тими прочанами, котрі у 1620 році приплили до Нового Світу з Англії і Голяндії і заснували перше поселення у масачусетському Плимуті, не було інакше. На новій землі їх чекали зрозумілі труднощі і випробування, але вони виказали ясну волю до життя і своєю поведінкою щиро схилили до себе тутешніх індіянців, які у тяжкий час простягнули прибульцям руку допомоги.

Спогади про цей піонерський період сьогодні вже швидше належать до мітології, до легенд, ніж до історіографії, але вони незмінно зберігають у собі вищу, надчасову правду – правду про здатність людей різних рас і релігій порозумітися. Ця правда дуже важлива сьогодні, вона може допомогти нам зрозуміти, що будь-який тероризм, зокрема мусульманський, лише ховається за ісламською релігією, але не належить до неї, а навпаки – ворожий їй.

Отже, леґенди розповідають, що дружба перших поселенців з тубільними мешканцями цієї землі тривала 50 літ. Індіянці навчили своїх сусідів полювати на тутешніх звірів і вирощувати кукурудзу і передали поселенцям свій давній звичай: святкувати завершення праці на полі, перехід від літа до зими. На цій основі і виник День Подяки Богові за добрий врожай і за мирне життя. Спогади донесли до нашого часу ім'я вождя, який разом зі своїми одноплемінниками гостював у поселенців в перший День Подяки. Це був славний Массасоїта.

Свято припало до вподоби і людям і Богові, бо міцно прижилося, а згодом Федеральний уряд узаконив його як державне.

З того часу багато чого змінилося, але не все: традиція пекти індика і подавати до нього журавлиний сос та солодку картоплю, кукурудзу і печений гарбуз, залишилася. У великих містах, як от у Нью-Йорку, в цей день незмінно відбувається масове гуляння з веселими театралізованими дійствами, з величезними надувними фігурами героїв казок і кінофільмів.

І що передусім повинно залишатися незмінним і святим – мудра звичка дякувати Богові за кожний прожитий день.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осцісландська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про День Подяки 2001 року

Скільки вже Днів Подяки ми пережили на цьому континенті? Доволі багато, щоб прийняти це свято за своє і щоб розуміти повагу його саме у цій подяці Богові за все, що дав нам у останньому році і чим благословив.

Пригадується, як спершу нам, новим мешканцям Сполучених Штатів Америки, ніяк цей День Подяки не був зрозумілий. З певною погордою ми, новоспечені громадяни-українці, називали його просто "святом індика", ще іноді й додаючи з особливою іронією – „святого індика". Якось нам видавалося, що цілий зміст того свята – у споживанні саме індика в родинному колі, та не дуже розуміли ми, чому і за що маємо дякувати. Але з роками, що проходили, значення цього родинного свята ставало щораз більше зрозумілим та шанованим. І ми стали збиратися цілою родиною, і ми на початку святочного обіду молилися та дякували Богові за щасливо перебутий рік та за все добре, що Всевишній нам дав. І ми відчували цей особливий настрій, що немов зависав у повітрі в цей день, і зрозуміли його символізм. Ми дякували Богові, що дозволив нам проживати у спокійній, повній добробуту та різних благ країні та радіти тим, як наші американські сусіди.

Аж прийшов несподівано, справді, як грім з ясного неба день 11 вересня 2001 року. Десять жахливих хвилин, які змінили цілі США, а може і цілий світ? Від того для усіх так пропам'ятного дня проминуло два місяці та два тижні. І прийшов День Подяки, – який же інакший і який сумний для тисяч людей! Тільки уявити собі, скільки родин сідали до святочного обіду із одним порожнім місцем, батька, матері, сина, дочки усіх тих, що згинули так невинно 11 вересня на місці Світового Торговельного Центру, у Вашінгтоні, в Пенсильванії. Але чи треба пригадувати читачам про це, коли ці події так записалися у пам'яті кожного із нас, незалежно, чи прийшлося йому втратити друга, товариша праці, чи далекого знайомого.

А що тут говорити про найближчу родину? За що дякували вони, коли сиділи при святочному столі? А може, не дякували взагалі та не мали психічної сили святкувати так, як це робили минулого року чи минулих років?

А до цих тисяч, яким було напевно безмежно важко у цей День Подяки, прилучилися ще родини тутешніх домініканців, що їхні близькі втратили життя у несподіваній катастрофі літака номер 587, два місяці після терористичної атаки на Світовий торговельний центр.

У досі неповно зліченій трагедії 11 вересня загинуло понад 4.000 осіб та 690 рятувальників, у літаку, що впав і з досі невідомих причин, було 240 осіб та 9 членів залоги. Чи можна точно полічити, скільки родин та близьких загиблих мусіли пережити цей День Подяки без своїх найближчих? В неділю перед цим Днем Подяки можна було бачити на телебаченні картини із поминальних спільних відправ за жертви у летунській катастрофі, що саме перед двома тижнями скоїлася. Ми дивилися зі смутком на тисячі осіб, що зібралося на площі над морем і затулялися від холоду і плачу. Чи зуміли вони усміхатися несповний тиждень пізніше? Чи був усміх на обличчях сотень членів родин загиблих у терористичному акті 11 вересня? А як почувалися ці, що залишали порожнє місце при столі для своїх близьких, що тепер на війні в Афганістані?

Ось такі запитання та думки були у нас в цей День Подяки 2001 року. Чи подякували ми Богові, що нам дозволив залишитися живими?

О-КА

А. Ослунд – оптиміст щодо України

Співробітник фонду Карнегі, колишній радник російського, а потім і українського урядів професор Андерс Ослунд в інтерв'ю київській інтернет-газеті „Українська правда" підкреслив, що дуже оптимістично дивиться в майбутнє України. Зокрема він сказав:

„У Росії є небезпека диктатури, хоч я не вірю в це, але ризик очевидний. В Україні я цього не бачу".

А. Ослунд переконаний, що в умовах боротьби і протистояння олігархів є дуже позитивний момент, і він логічно це доводить: „У багатьох країнах не було згоди, і проте, Гайдар у Росії, наприклад, дуже багато чого досяг, хоч, мабуть не було такої іншої ненависної людини, як Гайдар. Бальцерович досяг більш за всіх, а ненавиділи його дуже сильно. Боротьба - це найкраще рішення. Дуже важливо, щоб не було згоди в старій еліті. Найкраще, коли стара еліта бореться між собою. Розділіть еліту і дайте їй серйозно боротися між собою, тоді ніхто не зможе красти - практично така обстановка тепер склалася в Україні...

Через те, що на ринку працюють три російські нафтові компанії і казахська, вони контролюють одна одну - це вже ринок і прямий наслідок конкуренції. Вони просто не дозволяють якомусь Волкову впливати на цей ринок. Це просто неможливо політично. Зараз, як ми бачимо, внаслідок цього почали працювати нафтопереробні підприємства в Україні і це дало зменшення торгового дефіциту України на півмільярда долярів - раніше Україні доводилося імпортувати товари нафтопереблювання".

Знайомий з усією українською елітою, експерт виділяє з усієї маси українських політиків екс-прем'єра Ющенка:

„Я думаю, що головна людина - це Ющенко. Тому що Ющенко - це людина, яка виглядає чистою. Коли мало святих, чистота - це головне. Я не думаю, що буде мати велике значення, скільки у нього пропаганди, скільки у нього ресурсів, головне - це репутація. І головне - він дійсно щось зробив, це - головний герой. Тимошенко, можна сказати, також багато чого зробила, але проти неї можна і багато чого сказати. Проти В. Ющенка нічого важливого сказати не можна".

Верховна Рада і лазерні диски

КИЇВ. – У США було відкладено до 15 листопада введення економічних санкцій проти України з надією, що Верховна Рада України прийме закон, спрямований на боротьбу з „піратським" продажем компакт-дисків. Але Верховна Рада 15 листопада не підтримала проєкт закону „Про особливості виробництва, експорту та імпорту дисків для лазерних систем зчитування".

На думку міністра фінансів Ігоря Мітюкова, США в зв'язку з неприйняттям цього закону можуть запровадити санкції, про які вже давно говорили. Міністер побажав депутатам обов'язково знайти можливості і повернутися найближчим часом до цього питання, враховуючи, що в разі неприйняття цього законопроєкту можуть бути застосовані серйозні обмеження на український експорт.

Головною проблемою США вважають необхідність дотримання в Україні авторських прав і боротьбу з піратством, тобто з незаконним виготовленням і розповсюдженням авдіовізуальних творів, фонограм та комп'ютерних програм. Американський уряд 7 серпня ц. р. вирішив призупинити спеціяльний статус безмитної торгівлі з Україною через неспроможність Києва приборкати незаконне виробництво оптичних носіїв інформації, зокрема компакт-дисків CD, CD-ROM та DVD.

Американське торговельне представництво зазначало, що Україна є найбільшим виробником і експортером нелегальної оптичної медіа-продукції, через що американська промисловість зазнає збитків у розмірі 200 млн. долярів. Представництво нагадало, що американський уряд впродовж двох років закликав Київ покласти край виробництву піратської продукції.

Торговельне представництво США склало список українських товарів, на які може бути запроваджено мито у разі ухвалення урядом США відповідного рішення. До цього списку входять титанові руди, оксиди, інші рідкісні мінерали й метали, масла, рідкісні гази, за винятком аргону, ангідрид аміяку, мінеральні і хемічні мінеральні добрива, що містять нітрати і фосфати.

31 жовтня, перебуваючи у Вашінгтоні з робочою візитою, прем'єр-міністер України Анатолій Кінах зауважив, що він сподівається, що загроза можливих наслідків запровадження економічних санкцій з боку США змусить депутатів прийняти необхідні законодавчі поправки і таким чином запобігти застосуванню цих санкцій. Запровадження санкцій проти українських експортерів загрожує Україні збитками у 400 млн. дол. щорічно.

14 листопада, напередодні голосування, невідомі особи розповсюдили серед фракцій і народних депутатів Верховної Ради підроблену порівняльну таблицю законопроєкту стосовно лазерних дисків, посилаючись, що це документ від Комітету ВР з питань промислової політики. Про це повідомив голова цього парляментського комітету Михайло Бродський перед розглядом законопроєкту про виробництво, експорт та імпорт дисків для лазерних систем зчитування. Увечорі до ВР під'їхав мікроавтобус, в якому були пачки з порівняльними таблицями. Невідомі особи роздали їх депутатам.

Головуючий на пленарному засіданні перший заступник голови Верховної Ради Віктор Медведчук підтримав пропозицію М. Бродського провести розслідування з питань підроблення цього документу.

* * *

19 листопада перший заступник голови Верховної Ради Віктор Медвердчук зареєстрував у Верховній Раді новий законопроєкт „Про державний контроль за виробництвом, експортом та імпортом лазерних систем зчитування". Він зазначив, що неухвалення 15 листопада відповідного законопроєкту є одним з недоліків роботи Верховної Ради і наголосив на необхідності якнайшвидшого розв'язання цієї проблеми, до якої треба серйозно ставитися, виходячи з загрози запровадження з боку США до України економічних санкцій. При вирішенні цього питання, на його думку, треба керуватися не дешевим популізмом, а інтересами держави.

Новий законопроєкт, розроблений урядом, має цілісний характер, враховує міжнародну практику, положення міжнародних угод і не лише відповідає нормам законодавства, а й забезпечує захист інтересів вітчизняних виробників.

УНІАН

Загинув працівник Посольства США

КИЇВ. – Працівник Посольства США в Україні Ґреґорі Гулка загинув 9 листопада в автокатастрофі. Загинули також 10-річна дочка Гулки – Абіґаль та їхній родич Юрій Котик, громадянин України.

Катастрофа сталася увечорі, в п'ятницю, на дорозі між Уманню та Немировим. Усі троє прямували з Києва до Хмельницької области, куди їх було запрошено на весілля українського родича. Працівники Посольства США та їхні родини глибоко сумують з приводу трагедії.

Св. п. Ґреґорі і Абіґаль Гулки.

Ґреґорі Гулка прибув до Києва на початку вересня на посаду Генерального консула у Консульському відділі Посольства США. Він давно прагнув цього призначення і йшов до нього усі п'ятнадцять років роботи у дипломатичній службі США. Його попередні дипломатичні призначення включали Москву, Тегусіґальпу (Гондурас), Пекін та Гуанчжоу (Китай).

Ґреґорі Пол Гулка народився 31 жовтня 1957 року в Інґлвуді, Каліфорнія. Був українського походження. По ньому залишилися дружина Джейн та троє дітей: Ендрю, Олександер та Аарон, відповідно 12-ти, 6-ти та 3-х років.

* * *

Редакція тижневика „Свобода" висловлює глибокий сум з приводу трагічної загибелі американського дипломата українського походження Грегорі Гулки і висловлює щирі співчуття його родині.

Валерій Лобановський і Григорій Суркіс залишаються

КИЇВ. – Президент Федерації футболу України Григорій Суркіс 20 листопада спростував повідомлення про те, що головний тренер національної збірної України Валерій Лобановський відразу після розгромної для України гри проти Німеччини подав у відставку. Г. Суркіс заявив, що попри провал збірної у відбірковій кампанії до чемпіонату світу Валерій Лобановський залишається головним тренером збірної, і сам він, Григорій Суркіс, також не збирається йти у відставку.

Інформація про те, що головний тренер національної збірної України з футболу та київського „Динамо" В. Лобановський вирішив піти з посади головного тренера української збірної з'явилась 19 листопада в Інтернеті. За цією інформацією, 14 листопада В. Лобановський попрощався з командою і повідомив, що в наступному сезоні її очолить інший наставник. На зміну В. Лобановському має прийти його найближчий помічник Леонід Буряк.

УНІАН

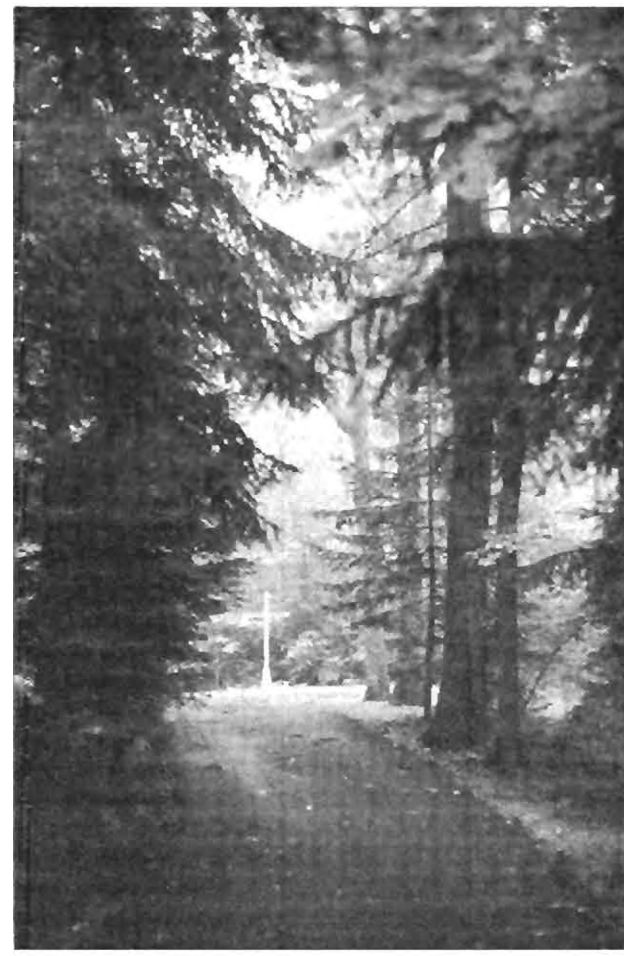
Відлито семитонний дзвін

ДОНЕЦЬК– Ливарники металюргійного заводу налагодили лиття церковних дзвонів. Перший бронзовий дзвін вагою 6.7 тонни було виготовлено для одного з найдавніших монастирів Росії – Оптина Пустинь. В Україні це перший досвід лиття дзвонів такої ваги. Оформлення дзвону відповідає всім церковним канонам. На дзвоні, як клеймо майстра, вибито назву підприємства-виробника.

УНАІН

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Осінній ранок на Союзівці

Дорога до хреста.

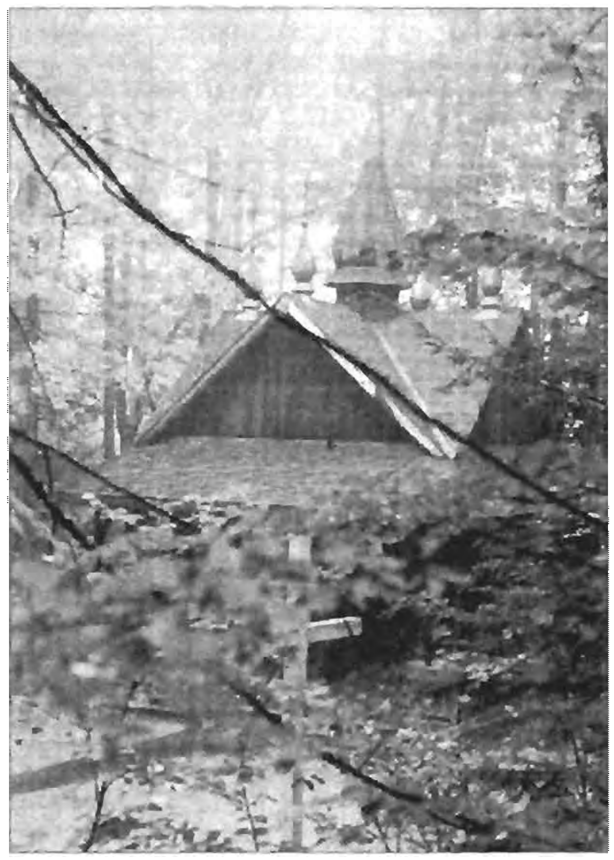
Тихий осінній ранок на Союзівці і справді – тихий. Першими прокинулись гуси і попрямували до води, але без галасу, щоб не зашкодити відпочинкові гостей. Лише гусак розгорнув з тихим шелестом крила не стільки для ранкової перевірки, скільки для показу своєї вроди й сили. Білки нечутно перестрибують у вітті. Біла імла нависає над галявинами і доріжками прозорою пеленою. Шкода, що доріжки – безіменні, бо історія Союзівки вже багата на імена, які можна було б увічнити у назвах алей. „Не шуми про минуле, тополе, за вікном у ранковій імлі", – писав Володимир Сосюра ніби про Союзівку.

Тим, кого втомлює гомін міста і надмір людей, варто прогулятися доріжками осінньої Союзівки, Але обов'язково – рано вранці, коли тільки природа не спить.

Левко Хмельковський

У молитовній тиші.

Каплиця в лісі.

Понад озером.

Іще ніхто не гомонів...

Гості ще сплять...

... а гуси вже прокинулись.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

В ім'я історичної правди

Українська газета „Шлях перемоги" (ч. 37) опублікувала статтю д-ра Володимира Боднара „Як з Буковини в Україну леґіонери мандрували", у якій є ряд неточностей. Їх необхідно з'ясувати в якомога більшому числі періодиків в ім'я збереження історичної правди для прийдешніх поколінь.

Я був учасником ДУН (Дружин українських націоналістів) куреня „Нахтіґаль", тому мушу пояснити, що вояки ДУН, до якого входили курені „Нахтіґаль" і „Ролянд", не були „леґіонерами", як називає їх автор спомину, а лише українськими куренями, які вишколювались при німецькій армії. А це не те ж саме! Про них уже досить написано, у 1999 році в Україні Наукове Товариство ім. Шевченка видало історію ДУН Мирослава Кальби під назвою „Ми присягали Україні", у якій є окремий розділ – „Ролянд". Д-р В. Боднар пише, що „... пригадується і ввижається ще досі марш леґіонерів „Ролянд" у липні 1941 року зі свого місця постою і вишколу у Фрумозуль, біля Кімпулюнґу, в Буковинських Карпатах", і далі, що „леґіонери 'Ролянду'", в числі біля 300 воїнів, пройшли строгий військовий двомісячний вишкіл у горах Фрумозулю".

Любомир Колтунюк у своєму спомині, поміщеному „У лавах дружинників" під назвою „Завберсдорф", описує, як організувався курінь „Ролянд" у Відні, де набір до нього відбувся у половині травня 1941 року під проводом Крайової Екзекутиви ОУН, яку в той час очолював Зіновій Матла. Рекрутів перевезено до замку в місцевості Завберсдорф, де вони переходили вишкіл. Дальше він подає, що в перших днях липня 1941 року, група у складі приблизно 60 осіб виїхала як передня команда до Румунії, в околиці Кімполюнґу, щоб там приготувати постій для куреня. А уже 6 липня туди відправлено з Завберсдорфу 200 військовиків. Отже, курінь вишколювався не у Фрумозулі, а у Завберсдорфі.

Після дуже короткого вишколу у Фрумозолі, після подій у Львові, тобто арешту уряду Ярослава Стецька, курінь „Ролянд" перейшов у другу фронтову лінію, переїхав до Ясс, маршем перейшов до Кишинева, а звідти – до Дубосар, звідки, з Молдовії, перейшов на територію УССР, до села Унтилівки, у якому перебував три тижні.

У наслідок заяви, яку склав Роман Шухевич, провідник ДУН, командуванню німецької армії, у серпні того ж року курені ДУН були розброєні і стягнені з фронту, „для додаткового вишколу", як було сказано в наказі. Наприкінці серпня курінь „Ролянд" завернено тією самою дорогою, якою прийшов, через Дубосари, до табору біля Маєрлінґу у Вінервальді, звідки курінь переїхав до Франкфурту над Одрою, де в тому часі перебував курінь „Нахтіґаль" і де обидва курені переформовано на один курінь „Шуцманшафтсбаталіон" ч. 201.

А д-р В. Боднар у своєму спомині розв'язує курінь „Ролянд" на постої недалеко Вознесенська в Україні. Він пише, що „леґіонери" після розв'язання розбрелися різними дорогами. Одні залишилися в Україні, інші долучилися до української формації (поспитаю –якої?) в боротьбі проти комуністичних партизанів у Білорусії, а ще інші вертали до місць праці та студій", а я додам, що інші „дезертирували".

Якщо шановний д-р В. Боднар не знає, куди „розбрелися" (це ж не вівці) вояки „Ролянда", то я пригадаю йому, що ті, які вистояли до кінця на своїх позиціях, залишились під командою свого провідника і командира ДУН Романа Шухевича в рядах Української Повстанської Армії (УПА). Для приміру подам кількох, Дуда Михайло (Громенко), підстаршина „Ролянда", сотник УПА, відзначений УГВР Золотим Хрестом бойової заслуги. За наказом ШВО „Сян" вирушив зі своєю сотнею у Великий рейд на Захід. Вона першою пробилась 11 вересня 1947 року зі запеклими боями в Західну Німеччину. Крочак Теодор – підстаршина „Ролянда", старшина УПА для спеціяльних завдань. Лунь Володимир – підстаршина „Ролянда", курінний УПА, загинув в червні 1943 року на Волині. Мельник Петро (Хмара) – підстаршина „Ролянда", командир ТВ, командир куреня в „Чорному лісі", відзначений КВШ Бронзовим Хрестом бойової заслуги. Загинув 27 квітня 1950 року в бою біля села Лоєва. Якуб'як Федір (Чайка) – в УПА до 1949 року.

Антін Фединишин,
кол. ст. дес. „Нахтіґаля"
Нью-Джерзі

Постає церква у Підгайцях

Греко-католицька громада церкви Всіх Святих Українського Народу почала будову церкви 5 вересня 1996 року. Це був важкий період в історії України. Церкву Успіння Пресвятої Богородиці влада передала іншій конфесії, а наша громада шукала притулку в сусідніх селах. Йшла гостра міжконфесійна боротьба. Щоб уникнути неприємностей, щоб в нашому місті панували мир і злагода, наша громада взяла на себе важкий хрест будівництва церкви і несе його з гордістю. Серед понівеченого старим режимом міста уже стоїть величавий храм з піднятими на куполах хрестами. У нинішньому році ми плануємо завершити покрівельні, штукатурні та інші роботи.

Велику надію у будівництві храму наша громада покладала на допомогу колишнього прем'єр-міністра Віктора Ющенка. Однак зі змінами в керівництві нашої держави надія на допомогу втрачена. Тому ми щиро просимо людей доброї волі допомогти нам завершити будівництво храму в місті Підгайцях.

Чеки можна виписувати на „Ukrainian Catholic Church in. Pidhajci" і висилати на адресу: Zenon Mandybur, 3418 N. Olcott Ave.,Chicago, IL 60634.

о. декан **Микола Мидляк,**
Богдан Дюг, голова комітету

Хочу бути часточкою свого народу

Я народився у Ніжині, Чернігівської области, у 1944 році. Мій дід Григорій Могир був протоєреєм Покровської церкви у Ніжині. Від 1961 року живу в Латвії і хочу відчувати себе часточкою українського народу.

На жаль, у Ризі немає української інфраструктури, української церкви, немає українських програм радіо і телебачення. Буду радий, якщо хтось відгукнеться на мого листа. Моя адреса: P.O. Box 300, Riga-82, LV-1082, Latvia. E-mail: b.mohir@e-apollo.lv

Борис Могир,
Рига, Латвія

Сучасна релігійна і міжцерковна ситуація в Україні

Василь Колодчин
голова Світового Патріярхального Об'єднання

Як мотто до сучасного релігійно-церковного життя в Україні можуть служити слова Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, мовлені ним понад шістдесят років тому: „Мало який народ так поділений в релігійному житті, як наш народ. А в тих розділеннях живуть і діють глибинні антагонізми, що розділяють все людство на табори (...) Антагонізми, які ділили Візантію і Рим, Москву й Европу, Схід і Захід, католиків і протестантів, згромадились на українських землях, щоб братів, дітей одного народу і одної землі, розділити, внести між ними розколи, ворожнечі та безконечні непорозуміння". Виходячи з цієї трагічної релігійної дійсности українського народу, Великий Митрополит визначив і засадничий принцип, яким повинні керуватися всі, на кому лежить історичний обов'язок зміцнювати духовно-релігійну єдність української нації: „Кожний, кому добро України лежить на серці, має вважати своїм обов'язком причинитися трудом свого життя до примноження елементів єдности", – писав Андрей Шептицький.

Україна переживає релігійний ренесанс

Виконання цього історичного завдання не належить до легких. Строкатість релігійно-церковної ситуації в Україні просто вражає. Офіційна статистика свідчить, що на 1 січня 2001 року в Україні було зареєстровано 24,494 релігійні громади, в тому числі так званої Української Православної Церкви (Московського Патріярхату) – 9,049, Української Православної Церкви Київського Патріярхату – 2,781, Української Автокефальної Православної Церкви -1,115, Української Греко-Католицької Церкви – 3,317, Української Римо-Католицької Церкви – 807, протестантських громад різного відтінку – 6,512, Вірменської Церкви – 16, українських язичників – 61 (РУН-Віра).

Ця офіційна статистика аж ніяк не віддзеркалює реальної кількости практикуючих віруючих тієї чи іншої конфесії. Наприклад, те, що Російська Православна Церква (під назвою УПЦ Московського Патріярхату) має значно більше громад (аж понад дев'ять тисяч), ніж УПЦ КП, УАПЦ (разом 3896) зовсім не означає, що до цієї Церкви належить більшість православних віруючих України. Спеціяльні дослідження показали, що за відвідуваністю храмів у неділі і святкові дні на першому місці стоїть Українська Греко-Католицька Церква. В той час. як греко-католицькі церкви переповнені, на Богослужіннях у храмах Російської Православної і Української Римо-Католицької церков присутні в середньому від 30 до 100 вірних.

Можна стверджувати, що за останні 10 років Україна переживає своєрідний релігійний ренесанс. Навіть за умов тяжкої економічної кризи будуються нові храми, відновлюються старі культові споруди. Як символ активного повернення до споконвічних християнських засад є відбудова історичних святинь, знищених більшовиками Святомихайлівського та Святоуспенського соборів у Києві. В 2001 році на українських просторах від Закарпаття до Донбасу і від Сіверщини до Таврії будується нових 1,974 храми і культові споруди.

Це бурхливе відродження релігійного життя в Україні принесло з собою, однак, досить поважні непорозуміння на церковній ниві. Давні конфлікти на осі „православ'я – католицизм" загострилися з новою силою. Винуватцем цього найчастіше буває чисто людський чинник. Не забуваймо, що українське церковне життя відроджується в суспільстві, обезкровленому людиноненависницьким атеїстичним режимом. Від комуністичного минулого більшість людей успадкувала „клясовий" принцип нетерпимости до всіх, хто вірить, мислить і діє по-іншому. Цій духовній корозії піддалася і значна частина священиків.

До того, ж після розпаду „імперії зла" українські Церкви і релігійні організації опинились у нерівній стартовій ситуації. Російська Православна Церква на 1991 рік була панівною і єдиною з традиційних церков, що тішилася офіційним покровительством совєтської влади. Вона утримувала в своїх руках всі офіційно дозволені парафії Православної Церкви в Україні. Що більше, в 1946 році у її розпорядження було віддане усе майно ліквідованої Греко-Католицької Церкви в Галичині та на Закарпатті, – а це понад три тисячі парафій, з церковними храмами і каплицями. За вірну службу комуно-атеїстичному режимові Російська Православна Церква дістала в дар від кривавого Сталіна спадок, який їй ніколи не належав. Цей факт треба завжди пам'ятати, коли говориться про конфлікти за церковне майно. У цьому зв'язку необхідно відзначити ще й таку деталь: на початку 1991 року, побоюючись, щоб частину давніше захоплених храмів і знятих з реєстрації парафій не повернули собі греко-католики, які щойно почали масово виходити з підпілля, комуністична влада, за вказівкою з Москви, в прискореному порядку зареєструвала близько 6 тисяч нових парафій РПЦ, переважно в західних областях України. Закриті в період боротьби з т. зв. „релігійним дурманом", храми були нашвидкоруч повідчинювані та віддані в руки православних священиків. Це також заклало міну під майбутній процес відродження давніх і виникнення нових релігійних громад і перерозподілу між ними культових споруд.

Відродження релігійного життя в Україні принесло непорозуміння на церковній ниві

Сила і вплив УПЦ МП в Україні полягають сьогодні не так в людському ресурсі, як у підтримці її з боку впливових політичних сил та могутніх фінансово-олігархічних кланів, що орієнтуються на Москву. Сьогоднішня політична еліта України практично вся зорієнтована на УПЦ МП. Цього не приховує навіть Президент України Леонід Кучма, а його дружина відкрито демонструє свої симпатії до Московської Церкви. Освячувати новозбудований храм в рідному селі Л. Кучми був запрошений саме предстоятель УПЦ МП Митрополит Володимир Сабодан.

Останнім часом, з наближенням виборів до парляменту, посилилась підтримка УПЦ МП з боку найвпливовішої олігархічної партії – Соціял-демократичної (об'єднаної). Награбувавши в народу величезні гроші, керівні представники цієї партії не шкодують коштів для підкупу майбутніх виборців, в тому числі і духовенства. Показовим в цьому відношенні є факт, який недавно стався в рідному селі Івана Франка – Нагуєвичах. Там десять років служив православний священик, який заявляв, що належить до Української Православної Церкви Київського Патріярхату. Частина людей йому повірила, купившись на гасло „козацької церкви". Коли ж влітку цього року в Нагуєвичі завітали функціонери з СДПУ(о) і потрясли тугим капшуком, цей „козацький" батюшка раптом оголосив, що він завжди був і залишається вірним Російській Православній Церкві.

Небезпека, яку несе УПЦ МП, є величезною

УПЦ МП організаційно і структурно доволі міцна і розгалужена: їй належить майже 80 відсотків всіх православних приходів і понад третина всіх релігійних громад і організацій України. Вона має 7,5 тисячі священиків, 36 епархій, 122 монастирі, 15 духовних навчальних закладів, 64 періодичні видання. Однак, повторюємо, її церковні громади порівняно малочисельні.

Небезпека, яку несе для майбутнього розвитку України як нації і держави так звана Українська Православна Церква Московського Патріярхату, є величезною. Справа в тому, що вона відкрито реклямує ідеї і наміри московського імперіялізму, і в цьому знаходить підтримку не тільки всередині України, але й за кордоном – у Москві та Мінську. Єпископи цієї Церкви оголошують анатему Українській державі, називають її „мазепинською", „бандерівською", заповзято відроджують старі принизливі назви для України – Малоросія, Южно-Руський край тощо. Вони зневажають українську мову, називаючи її „єретичною та богоневгодною", скрізь з обрядової практики витісняють прадавні українські звичаї – колядки, вертепи, гаївки. Проповідування представниками УПЦ МП печерного антиукраїнства є нічим іншим, як розпалюванням національної та релігійної ворожнечі. Цікаво, що цей російсько-православний антиукраїнізм йде в парі з антисемітизмом. У цьому можна легко переконатися, відвідавши дві найважливіші цитаделі російського православ'я в Україні – Києво-Печерську та Почаївську лаври. У книжкових кіосках цих православних центрів монахи відкрито торгують не тільки антиукраїнськими книжками, брошурами та газетами, але й сумнозвісними „Протоколами сіонських мудреців"! Під гаслом збереження „чистоти православ'я" релігійні екстремісти з УПЦ МП, об'єднані в „Союз православних братств України", відкрито закликають своїх єдиновірців з усього православного світу до „священної" війни з „єретиками-уніятами" і „розкольниками-автокефалістами". Зрозуміло, що діяльність цього „Союзу" вносить постійну напругу в міжцерковні взаємини в Україні.

Перекручуючи дійсний стан речей, речники Московського православ'я трублять на весь світ, що, мовляв, уніяти та „буржуазні націоналісти" насильно знищили в Західній Україні три православні епархії, незаконно відібрали від православних тисячі храмів, а „упорствующих" православних віруючих шантажують і переслідують. Цей арґумент, як відомо, провід РП Церкви використовує і на міжцерковному рівні, виставляючи його як умову в переговорах з Римським Апостольським Престолом.

Однак, кожному, хто хоч трохи знайомий з історією релігійно-церковного життя в західній частині України за минулі півстоліття, добре відомо, хто в кого насильно відбирав храми. У багатьох людей ще на пам'яті трагічні події 1946 року, коли сталінські спецслужби разом з Московською Патріярхією ліквідували Українську Греко-Католицьку Церкву, ув'язнивши весь її єпископат на чолі з Митрополитом Йосифом Сліпим, та відправивши до сибірських ҐУЛаґів сотні греко-католицьких священиків, монахів і монахинь. Усе майно розп'ятої Церкви Сталін щедро подарував Московській Патріярхії. До якої межі релігійного і морального звиродніння треба було впасти, щоб прийняти з рук безбожної большевицької влади храми, монастирі і каплиці закутого в кайдани брата-християнина?!

І коли безбожний комуністичний режим на зламі 80-90-их рр. XX ст. почав тріщати і з підпілля стала виходити УГКЦ, не дивно, що в переважаючій більшості західних українських міст і сіл колишні греко-католики відкрито заявили про своє юридичне і моральне право на незаконно відібране майно. Впродовж кількох років з історичного небуття відродилися тисячі греко-католицьких парафій, повернувши собі значну частину колишніх своїх храмів, каплиць і монастирів.

Вихід УГКЦ з підпілля і її відродження на своїй питомій канонічній території Галичини і Закарпаття завдали РПЦ в Україні відчутного удару. На заході України Москва втратила четверту частину усіх її приходів цілого колишнього Совєтського Союзу, а це мільйони віруючих. Нарешті, це втрата для Російської Церкви також території, звідки вона протягом півстоліття черпала основну кількість священичих покликань – студентів Ленінградської, Московської та Одеської семінарій.

З іншого боку, повернення на історичну арену УГКЦ засвідчило перед усім світом невмирущість української національно-релігійної ідеї, виразно показало, що півстоліття руйнівна робота совєтської влади і РПЦ, спрямована на знищення національного та релігійного духу українців виявилася марною.

Закінчення в наступному числі.

УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА СПІЛКА В РОЧЕСТЕРІ, Н.Й.

вітає стипендистів 2001/2002!

РОМАН КУЦІЛЬ, Голова Стипендійної Комісії УКС

„Завдання кредитових кооперативів і щадничо-позичкових кас – довести до того, щоб гроші української людини були спрямовані в українське русло для творення нових вартостей і для підтримки всіх наших національно-культурних виявів“ (Омелян Плешкевич, Голова УСКР, 1978 р).

Маючи це на увазі, з прицілом на виховання ідейної і висококваліфікованої молоді – будучих провідників нашої спільноти, Українська Кредитова Спілка в Рочестері, Н.Й. ввела в 1998-му році стипендійні програму для студентів, що поступають на навчання до вищого навчального закладу в США.

Цього року Українська Кредитова Спілка в Рочестері наділила 10.500 дол. на стипендії 16-ом студентам на навчальний рік 2001/2002 (Ця сума не включає стипендій студентам медицини з України, фінансової підтримки Києво-Могилянській Академії та стипендій на літні курси в Гарварді.

Заяви на стипендії, які мали право вносити тільки активні члени УК Спілки, розглянула і оцінила Стипендійна Комісія в такому складі: Роман Куціль, Олег Павлюк, Анатолій Коба, Дарія Еліїв, Надія Трач і Дарія Ганушевська. Комісія брала до уваги оцінки впродовж навчального року, результат кінцевих іспитів, галузь навчання та майбутню професію аплікантів, керуючись узгідненим критерієм, що стипендії повинні отримувати перш за все місцеві студенти, які беруть участь в житті української громади Рочестеру.

СТИПЕНДІЇ УК СПІЛКИ НА 2001-2002 РІК БУЛИ НАДАНІ НАСТУПНИМ СТУДЕНТАМ:

Маріка Берґенсток (1,000 дол.)

Студентка Рочестерського Університету в галузі біомедичної інженерії та англознавстсва. Діяльна в українській громаді: провадить юнацький гурток Пластової Станиці, помагає виховувати малят у „Світличці“. Абсольвентка Рідної Школи ім. Т. Шевченка в Рочестері, закінчила новацький і юнацький вишколи та Школу Булавних. Мандрувала зі „Стежками Культури“ по Україні, Чехії і Мадярщині. Маріка є також членкою Національного Товариства Учбових Досягнень (National Honor Society).

Христина Сірик (800 дол.)

Поступила до Корнельського Університету на студії Біотехнічної інженерії. Серед американських школярів Христина на списку „Хто є хто“, членка Національного і Інтернаціонального Товариства Учбових Досягнень, Програми Старший Брат/Старша Сестра та Peer Mediation.

Йонатан Карпентер (800 дол.)

Почав перший рік навчання в Університеті Джордж Вашінґтон, задумує студіювати Міжнародні відносини. Одержав нагороди за активну участь в громаді і в студентському житті. Молодий громадянин року в окрузі Монро; Молодий громадянин року в місті Ірондеквойт. Як редактор новин і старший політичний аналітик шкільного видання „Rodequoit“ мав можливість брати інтерв'ю в Президента Джорджа Буша, сенатора Джона МакКейна, губернатора Джорджа Патакі, в першої леді Гіл
арі Клінтон і конгресмена Ріка Лаціо.

Наталка Скробач (800 дол.)

Поступила на вищі студії в університет Northeastern. Абсольвентка Рідної Школи ім. Т. Шевченка в Рочестері, активна пластунка-вірлиця, сестричка Пластової Станиці і помічниця у Світличці. Плянує завершити університетські студії маґістерським ступнем з фізичної терапії, згодом відкрити власну клініку. Наталка – членка танцювального гуртка „Євшан“, струнного ансамблю „Кобзарі“, Національного товариства Учбових Досягнень.

Орися Петрик (700 дол.)

Першокурсниця Ст. Джон Фішер коледжу. Плянує студіювати журналістику і комунікації. Нагороджена стипедією школи „Our Lady of Mercy“, танцівниця і вчителька народних танців в українському танцювальному ансамблі „Дунай“, членка ансамблю бандуристів „Золоті струни“. Бере активну участь у житті громади і церкви.

Ляриса Чолач (700 дол.)

Першокурсниця Назарет коледжу в Рочестері, плянує студіювати мовну патологію. Здобула нагороду „Студентка місяця“, була в списку відмінників в середній школі. Абсольвентка Рідної Школи, членка ансамблю бандуристів „Золоті Струни“, танцювальної групи „Євшан“, колишня членка Пласту і СУМА. В середній школі цікавилася музичними і театральними постановками, а також легкою атлетикою. Активна членка Української Католицької Церкви Богоявлення. Ляриса була першою, що отримала стипендію міст-побратимів Ірондеквойт-Полтава.

Касандра Адамчук (700 дол.)

Поступила до SUNY у Фредонії з наміром здобути кваліфікацію в галузі Початкової освіти. Активна в студентському житті школи Webster High School, бере активну участь в дружині плавання і відбиванки, за лідерські властивості здобуває провідницьку нагороду. Членка СУМ-а, виховниця в літніх таборах, інструктор народних танців Українського танцювального ансамблю „Дунай“.

Ірена Йоник (700 дол.)

Першокурсниця Рочестерського інституту Технології, плянує здобути звання бакалявра з Міжнародного бізнесу. Дорожить нагородами Товариства Академічних Досягнень, Президентською нагородою за Учбові досягнення, які вона здобула всього за два роки перебування в Америці. В Україні займалася українськими народними танцями, співала в гімназійному хорі, грала на фортепіяні. Закінчила музичну школу ім. І. Франка в Снятині. В Рочестері приймала участь в Українському фестивал, допомагала під час бінго.

Алексіс Щур (600 дол.)

Плянує отримати ступінь бакалявра з Вільних наук в Ніаґарському університеті. З цього ж університету отримала Президентську стипендію. Приймала участь у студентському житті школи Greece-Athena: збирала добровільні датки на утримання школи, змагалася в дружині копаного м'яча, брала участь в Heart Walk. Алексіс є довголітньою членкою української танцювальної групи „Євшан“, належить до української католицької церкви св. Йосафата.

Микола Гайванович (600 дол.)

Плянує отримати ступінь бакалявра в галузі комп'ютерної технології з Політехнічного інституту Rensselaer. Микола півтора року навчався у Львівському Національному Університеті „Львівська Політехніка“, був президентом своєї кляси, брав участь в студентському театрі. На студентських олімпіядах здобув друге місце з математики і перше місце з поетичного читання. Після одержання ступенів бакалявра і маґістра бажає здобути ступінь д-ра і займатися науково-дослідницькою працею.

Зоряна Кобрин (600 дол.)

Поступила до Рочестерського інституту Технології з наміром отримати ступінь бакалявра в галузі міжнародного Бізнесу. Брала участь у студентському житті школи Брайтон, була членкою Інтернаціонального, Німецького, Російського і Коледж клюбів. Плянує, одночасно, продовжувати студії германістики в Німеччині (Co-op.)

Всеволод Городиський (500 дол.)

Першокурсник Американського університету в Вашінґтоні. Плянує завершити університетські студії маґістерським ступенем в галузі комунікації технічними засобами. Збирається працювати як виробник/режисер з виготовлення фільмів та програм для телевізії і кіно. Перебуваючи в Рочестері на початку 90-их років, належав до Пласту і танцювального гуртка „Євшан“. Всеволод здобув ряд престижних академічних нагород і відзначень, брав участь у програмах „People to People“ та „Continuing Education“, ілюстрував дитячі і студентські видання, писав нариси, статті.

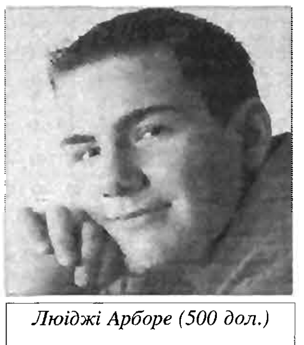
Вероніка Береза (500 дол.)

Поступила до стейтового університету SUNY в Брокпорті з наміром студіювати Міжнародні відносини. Як студентка школи Webster High School брала участь в Key Club, працювала добровольцем в шпиталі Rochester General. Із здобутих нагород найбільш дорожить нагородою з англійської мови, тому що англійська мова була для неї другою мовою, яку почала вивчати зовсім недавно. Цікавиться спортом, приймала участь в легко-атлетичних змаганнях, стрибках з жердиною, бігу та альпінізму

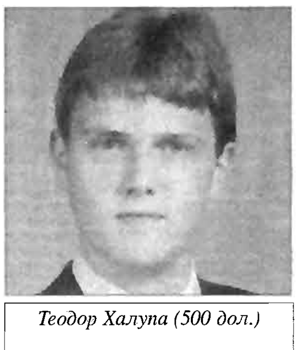
Василій Базюк (500 дол.)

Поступив до Monroe Community College з наміром отримати ступінь бакалявра в галузі виробу відео-фільмовиробництва та фотографії. Член відеоклюбу в школі Істридж, отримав нагороду Ветеранів Іноземних війн за досягнення в науці. Належав до СУМ-у

Люіджі Арборе (500 дол.)

Плянує отримати ступінь бакаляв-ра в галузі комп'ютерних систем в Monroe Community College. Навчаючись в школі Істрідж, отримав нагороди за відмінне навчання, за успіхи в академічній та технічній галузі. Активно займається спортом.

Теодор Халупа (500 дол.)

Плянує отримати ступінь бакалявра в Корнельському університеті в галузі біології і психології. Член Пласту, Товариства Академічних успіхів, клюбу Клясичної культури, доброволець донорської програми „Дарунок життя“. Теодор є також студентом Школи Українознавства, Рідної Школи ім. Т. Шевченка в Рочестері.

Стипендії Української Кредитової Спілки в Рочестері, Н.Й. придІлено талановитим студентам, які відзначаються успіхами у навчанні та приймають участь у студентському і суспільному житті громади.

Вітаємо цьогорічних стипендистів УКС, якими гордиться українська спільнота.

Хай вам щастить в усіх ваших намаганнях!

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Осіння рада „Перших стеж"

ГАНТЕР, Н.Й. – „Плем'я перших стеж", що включає 17-ий Курінь сеньйорок і 2-ий Курінь старших пластунок, провело свою раду 22-23 вересня в готелі „Ксеня". Простора тераса, де відбувалися наради, лагідне соняшне тепло та плюскіт срібних хвиль недалекої річки – все це творило атмосферу, так далеку від хвилювань попереднього тижня нюйоркської траґедії.

На Раду з'їхалися пластунки із Нью-Йорку, Торонто, Філядельфії, Чикаґо, Дітройту, Джерзі-Ситі, Вашінґтону, Гартфорду. На аґенді, веденій професійно, з дозою пластового гумору, Софійкою Геврик – головою ради, чекав цілий ряд важливих справ організаційного, програмового, ідеологічного та плянувального характеру, що відразу всіх унапрямило на поважні рейки.

Обговорено цьогорічні табори, ініційовані чи проведені „Першими стежками". Серед них табір „Пташат" на Союзівці, який з кожним роком набирає більшої популярности і в 2002 році буде поширений на три тури. Започатковано цей тип табору для найменших в Україні.

Мандрівний табір „Стежки культури" ч. 5 в Україні під проводом Ірини Шамрай поновить свою оригінальну форму і черговий вже відбудеться у Вашінґтоні, з участю членок „Перших стеж" з України. Табір Школи булавних цього року провела з допомогою інших членів „Перших стеж" Юля Шишка.

Розглянуто справу книги до 50-ліття діяльности „Перших стеж", що незабаром вийде з друку.

Крім збірної праці над проєктами племени, треба згадати про широкий діяпазон індивідуальної діяльности: виховання дітей в християнсько-національному дусі, виховну працю в Пласті, вчителювання в школах українознавства, участь в громаді – СУА та інших організаціях, в наукових установах і в проводі Пласту. Окремою темою були справи допомоги Україні, а це Фонд доброго діла, участь у проєктах СУА, акція Світової Суспільної Служби України при СКУ – „Доляр для України", допомога в розбудові Пласту в Україні.

У ділянці допомоги членок куреня в Україні вирізняється особлива жертвенність двох „Стеж": Богданки Титли, яка зі своїм покійним чоловіком були меценатами бібліотеки ім. Стефаника у Львові, і Усі Фішер-Слиж, яка кожного року жертвує десятки тисяч долярів на окремі проєкти розвитку української культури в Україні.

Вечірні хвилини Курінної ради заповнила традиційна ватра і прийняття нової кандидатки. Зі зацікавленням всі слухали розповіді голови ГПБ – Слави Рубель про III Всесвітній форум в Києві, його будуючі й сумні аспекти, про стан розбудови Пласту в Україні та її зустрічі з членами нашого племени, що живуть і працюють виховницями в Україні.

Представник Світової ради Суспільної служби України Люба Крупа на підставі зустрічі з Патріярхом о. Любомиром Гузарем та 8-річної праці в комітеті „Доляр для України", з'ясувала загрозливий стан вимирання нашого народу та необхідність ефективної акції збереження багатодітних родин і матерів з дітьми без батьків.

Після прийняття резолюцій вибрано новий провід племени в складі: „Перша стежа" – Марія Ганкевич, курінна УПС-ок – Ореста Фединяк, а курінна УСП-ок – Діна Заяць.

Любомира Крупа

Відзначення 83-ої річниці Листопадового Зриву

ПАРМА, Огайо. – 4 листопада в Святопокровському осередку громадянство Великого Клівленду відзначило 83-ту річницю Листопадового Зриву і 50-річчя станиці дивізійників. У програмі виступив чоловічий хор „Дніпро" під дир. Оксани Боднарчук та у супроводі Наталії Боєчко, який виконав 17 стрілецьких пісень. Відкрив програму голова УЗО мґр Василь Ліщинецький.

Голова УЗО відзначив спеціяльними грамотами довголітнього голову станиці і старшину дивізії Ігора Руденського, секретарку станиці Іванку Шкарупу, дивізійників Михайла Трача та Семена Кріслатого.

Керівничка молоді Святопокровського осередку Марія Помірча поставила театральну композицію Михайла Ліщинського, і був виступ жіночого тріо „Рідна душа" (Рома Конецька, Мишел Бицько-Житовка, Наталія Баслядинська-Махлай), бандурист Остап Стахів виконав дві популярні пісні.

Юні декляматори Вікторія Кріслата, Христя Міґелич і Василь Рабосюк прочитали вірш Олега Ольжича „Стрільцям від дітей", жіночий секстет – з керівником-співачкою Лідією Кобрин виконав три пісні. Концерт закінчено гимном „Ще не вмерла Україна".

Д-р Володимир Боднар

Учителі ділилися досвідом

ЧИКАҐО. – Щороку відбуваються реґіональні конференції шкіл українознавства, тільки місцевості міняються. Цього року „Рідна Школа" в Чикаґо була господарем такої конференції. Чикаґо і околиці мають ще три школи, і всі були запрошені на конференцію. Її темою було „Як полегшити і спростити учневі навчання у школі українознавства".

Директор „Рідної школи" мґр. Надія Л. Хойнацька, відкривши конференцію, привітала учасників і представила директора школи з Клівленду д-ра Вірослава Костя; директора школи св. кн. Володимира з Чикаґо Марію Міщенко, проф. Марію Коркач-Грошко з Норістен-університету в Чикаґо – як головного доповідача, проф. А. Кочман, представника Шкільної ради (бо д-р Є. Федоренко не міг приїхати), яка передала привіт від Шкільної ради.

Директори шкіл коротко розповіли про свої школи. „Рідна школа" в Чикаґо – найбільша в Чикаґо і Америці, бо нараховує понад 360 учнів, має 35 учителів, помічників і священиків. Це школа 11-клясова, з дошкіллям. Тепер 90 відсотків викладачів – це професійні учителі з України. Наша школа акредитована через „Ілліной Стейт Боард оф Едукейшен" як „Праймері і Секондері Скул".

Маємо фінансову допомогу від наших банків – „Самопоміч" і „Певність", духовну підтримку наших церков – катедри св. Миколая і собору свв. Володимира і Ольги, плідну співпрацю з Управою Т-ва „Рідна школа", з молодечими організаціями Пласт і СУМ.

Усього у конференції взяло участь 35 учителів. Доповіді були добре опрацьовані. З „Рідної школи" доповідала Наталка Сидор, учителька 1-ої кляси („Допоміжні матеріяли в навчанні. Як заохотити і зацікавити учня в клясі"). Вона має 10 років досвіду і дуже багато матеріялу приготовляє самостійно.

Другу доповідь мала Віра Лесик, учитель 2–3 кляс („Роль музики в навчанні української мови в початкових клясах"). Її підхід у практиці дає позитивні висліди в навчанні. Наталка Троян, учителька 4-ої кляси, представляла свою книжку, яку видала наша школа з допомогою „Самопомочі", – підручник „Українська граматика, її побудова, вправи та завдання", це дуже корисна книжка, з кольоровими ілюстраціями. Д-р В. Кость, директор школи з Клівленду, мав доповідь „Методи навчання", які були головною темою нашої конференції.

Головний доповідач, професор д-р Марія Коркач-Грошко, котра є головою відділу середньої, початкової і елементарної освіти Нортістерн-університету штату Ілиной, представила методи навчання і провела дискусію на тему пристосування даної методики до певної ситуації, кляси, учня. Кожна група висловлювала свою думку, цікава виміна думок довела до висновку, що є різні методи навчання, які не завжди підходять до тієї самої ситуації в клясі чи учня.

Можна ствердити, що конференція пройшла успішно, бо дала нашим молодим учителям можливість висловитися і виявити свої педагогічні таланти, якими наша школа може гордитися.

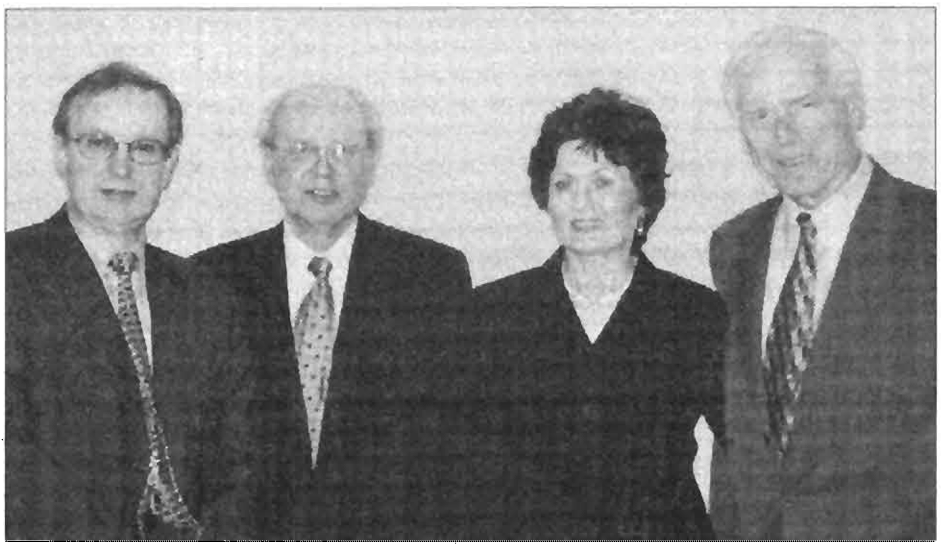
Надія Хойнацька

Велика Рада „Ордену Хрестоносців"

Пластовий курінь „Орден Хрестоносців" провів XXVII Велику Раду 13-14 жовтня в Гантері, Нью-Йорк, з участю понад 25 старших пластунів і сеньйорів. Члени „О Х." виконують виховну працю в Пласті, а також підтримують активно Львівську Богословську Академію, ректором якої є о. Борис Гудзяк, член „О Х." Великим майстром „О Х" вибрано пл. сен. Стефана Шишку, курінним старших пластунів вибрано ст. пл. Тараса Ганкевича, курінним сеньйорів вибрано пл. сен. Романа Юзеніва. На фото: учасники XXVII Великої Ради „Ордену Хрестоносці".

30-ліття Інституту модерного мистецтва

На бенкеті з нагоди 30-ліття УІММ (зліва) Богдан Ватраль – голова каси „Самопоміч", Олег Коверко – президент Інституту, проф. Віра Боднарук, д-р Юліян Куляс – президент банку „Певність".

ЧИКАҐО. – 6 жовтня відбулося відзначення 30-ліття Українського інституту модерного мистецтва та вручення нагороди „Приятель інституту" двом довголітнім меценатам – касі „Самопоміч" та банкові „Певність".

Президент інституту Олег Коверко відкрив святковий вечір. Ведуча Віра Боднарук прочитала привітання від посадника міста Чикаґо Ричарда Дейлі, губернатора стейту Ілиной Джорджа Раєна та від конґресмена Рода Блаґоєвича. Спеціяльні грамоти від конґресмена Р. Блаґоєвича були передані президентові банку „Певність" д-рові Ю. Кулясові та голові каси „Самопоміч" Б. Ватралеві.

Привітання та побажання дальших успіхів передав Генеральний консул України в Чикаґо д-р Борис Базилевський.

Презентацію нагороди „Приятель інституту" звершили президент інституту Олег Коверко та голова Ради директорів інституту Віра Хрептовська. Приймаючи нагороду для каси „Самопоміч", Богдан Ватраль передав 10,000 дол. на потреби інституту, а д-р Юліян Куляс також передав дарунок в сумі 10,000 дол. Ці фонди будуть вжиті на видрукування пропам'ятного каталогу-книги, яка буде розіслана до всіх передових бібліотек та мистецьких музеїв не тільки в Америці, але в усьому світі. На цей проєкт зробили пожертви д-р Б. і В. Боднаруки, В. і К. Бойковичі, О. Войтович, М. і д-р О. Голіян, Т. і Л. Головінські, д-р М. Грицеляк, Р. і А. Декайли, д-р П. і В. Демуси, Д. Дикий, Н. Домченко, д-р Х. Дудяк, д-р С. і О. Дудяки, Ю. і М. Дурбак-Миськів, А. Дяченко-Кочман, В. Забейда, д-р О. Ільків, д-р А. Ільків, д-р Е. і М. Ковальські, О. і А. Коверки, Р. Костинюк, Л. і О. Крушельницькі, д-р Ю. Куляс, Р. і Л. Литвини, д-р Т. Наболотна, д-р П. Надзікевич, д-р Я. і Я. Панчуки, Т. і М. Палацоли, П. і Л. Паньковй, Е. і П. Пики, В. і Л. Пилип'юки, П. і М. Пителі, д-р Є. Стецьків, д-р Б. і Р. Харкевичі, В. Хрептовська, д-р Б. і Д. Целевичі, М. і Д. Ярошевичі.

Фотожурналістка Таня Д'авіньон поділилася своїм досвідом і переживанням з подорожі в Україну. Присутні побачили праці мисткині на виставці в інституті.

Ґості слухали гру джазової групи під проводом Туні Маркевич.

Проф. Віра Боднарук,
член Управи УІММ

Щедрі внески до стипендійного фонду ім. Е. Бурштинського

ТОРОНТО. – В урочистому обіді, що відбувся 28 жовтня в історичному „Hart House", на території університету в Торонто, взяли участь більш як 200 шанувальників та колег професора Едварда Бурштинського, який пішов на пенсію після 34-річної викладацької діяльности на факультеті лінґвістики університету. Учасники обіду робили пожертви до стипендійного фонду ім. Едварда Бурштинського для аспірантів Онтаріо. Загалом у цей день до фонду надійшло 24 тисячі долярів. Починаючи з 2002 року, стипендію ім. Бурштинського, вартістю 15 тисяч долярів, отримає один з аспірантів-мовознавців університету в Торонто.

Інститут св. Володимира та катедра лінґвістики університету зобов'язалася зібрати по 50,000 долярів на підтримку такої стипендії, а університет пообіцяв зібрати ще 50 тисяч додатково. Провінція Онтаріо ґарантує вклад 10 тисяч долярів.

– Стипендія ім. Е. Бурштинського – це заслужена шана професорові за надзвичайну підтримку Інституту св. Володимира та вклад у вивчення мовознавства в Канаді, – сказав Віктор Крізел, президент Інституту св. Володимира. Він також зазначив, що є можливість зробити пожертви до Фонду стипендії ім. Є. Бурштинського. Для цього треба зателефонувати до Інституту св. Володимира на число (416) 923-3318.

На урочистому обіді виступили проф. Венді Рольф, проф. Емерітус Генрі Щоґт та проф. Пітер Райх. Вітальні промови від Інституту св. Володимира виголосили колишня адміністратор і членкиня ради Маріянна Запаринюк та теперішній президент Віктор Крізел.

Ганя Турянська,
член Організаційного комітету

УВУ вшанував світлу пам'ять проф. д-ра Петра Ґоя

МЮНХЕН. – 24 жовтня відбувся академічний вечір в пам'ять проф. д-ра Петра Ґоя, голови Фундації УВУ в США, колишнього ректора університету.

Академічний вечір відкрив ректор УВУ проф. Леонід Рудницький, який останні роки тісно співпрацював із св. п. проф. Ґоєм. Відзначаючи енерґію і творчий динамізм цієї непересічної людини, проф. Рудницький сказав: „Покійний любив УВУ. Університет і Фундація – це були, мабуть, найважливіші чинники у його житті в останні роки".

Після цього ректор представив головного промовця вечора мґр. Осипа Рожку, який підкреслив, що „життя проф. Ґоя належало Україні. Її справою він горів, а молодь вчив Україну віддано кохати". Він згадав про невсипущу організаційну діяльність професора, особливо з українською молоддю, від кінця 70-их років, студійні поїздки по Европі „Стежками батьків по Европі", які ставили собі за мету „шукати духового корму й зв'язку з попередніми поколіннями". Цю молодь він надихав своєрідною національною гордістю, помагаючи їй увиразнити в своїй свідомості цілу гаму обов'язків супроти рідного українського народу. Як академічний дорадник проф. П. Ґой брав участь у різних акціях цієї молоді: у 1983 році студенти домоглися вставлення пропам'ятної дошки і українського національного прапора в Дахав, рік пізніше організував курс кобзарського мистецтва у Мюнхені. Він нагадав українцям у світі про блаженну Едіґну, доньку Анни Ярославни, яка похована у с. Пух, розголосив справу українських вояків, які воювали в армії Андерса і поховані на цвинтарі в Монте-Касіно.

Згадуючи про наукову діяльність проф. Ґоя, промовець вказав на талант професора, який після років студій в УВУ та університетах Чикаґо та Нью-Йорку в 1969 році представив до рецензії двом велетням-історикам – професорові Олександрові Оглоблинові та Наталії Полонській-Василенко свою докторську дисертацію на тему: „Дипломатичні зносини України з Московщиною, 1648-51", за яку дістав схвальну оцінку як історик. Однак енерґія професора, яка шукала виявлення у практичній діяльності, довела до того, що він більшість часу присвячував різним проєктам, які вважав корисним для громади, включно із сприянням збірки через Фундацію УВУ для побудови величавого храму у Зарваниці.

Проф. Ґой належав до різних молодечих, професійних і громадських організацій. У Пласті належав до куреня ім. Богуна, а згодом до „Лісових чортів".

З відходом проф. Ґоя українська спільнота втратила непересічну особистість, знаменитого організатора, а багато з нас – доброго приятеля. Вічна йому пам'ять!

Пресова служба УВУ

КУК – про XXI століття

ВІННІПЕҐ, Ман. – XX Конґрес Українців Канади, який відбувся у Вінніпезі 5–7 жовтня, наголосив на важливості розвитку громади.

Протягом засідань Конґресу під гаслом „Візія майбутнього: громада в діялозі", делеґати та члени українсько-канадської громади вносили пропозиції та методи для забезпечення життєздатности нашої громади у XXI столітті. Щоб сприяти цій праці, учасники отримали цінну інформацію та статистичні дані про громаду від демографа д-ра О. Воловини із фірми „Informed Decisions", яка знаходиться в штаті Норт Каролайна, США.

Беручи участь в дискусіях при круглих столах, учасники ділилися досвідом, обмінювались думками, дійшовши до спільного розуміння різних завдань, які стоять перед нашою громадою. Делеґати прийняли резолюцію, яка доручає Конґресові Українців Канади (КУК) продовжувати діялог, аналізувати зібрану інформацію та здати звіт XXI Конґресові Українців Канади.

Дискусія при круглих столах під час конференції „Візія майбутнього" заохотить українців-канадців з цілої країни брати участь у цьому важливому діялозі, щоб скристалізувати нашу спільну візію. Цей процес зміцнить нашу громаду та запевнить, що вона зможе реаґувати на нові виклики XXI століття, сказав переобраний президент КУК Євген Чолій.

За дальшими інформаціями телефонувати до Лесі Швалюк в КУК: (204) 942-4627.

УКРАЇНА І СВІТ

Заради зростання ролі України у світі

Володимир Ткачук

ВАШІНҐТОН. – 31 жовтня і 1 листопада в американській столиці відбувся „Другий круглий стіл між Україною та США: роля України в новому світовому розкладі“, у якому взяв участь прем'єр-міністер України Анатолій Кінах. Ця авторитетна конференція ще раз засвідчила, яку важливу геополітичну ролю надають Україні Сполучені Штати Америки. Всі доповідачі від американської сторони підкреслювали, що США вірять у молоду українську державу та, незважаючи на власні внутрішні проблеми, готові допомагати їй розбудовувати свою демократію. Представники української та американської політичної та підприємницької еліти, які виступали на конференції, ще раз підтвердили своє бажання співпрацювати один з одним.

Конференція проходила у формі виступів та коротких запитань і відповідей на них. Доповідачі концентрували свою увагу на позиціях України в декількох основних питаннях внутрішньої та зовнішньої політики. Головним промовцем першого дня конференції був прем'єр-міністер України Анатолій Кінах, який почав свою промову з найболючішого для США питання – тероризму. Висловивши глибокі співчуття американському народу в цей важкий для нього час, А. Кінах наголосив на рішенні України взяти участь у міжнародній антитерористичній коаліції. Коротко окресливши ту допомогу, яку Україна вже надала і надасть Америці в майбутньому, прем'єр зауважив, що прийшов момент робити світ більш безпечнішим, і що боротьба проти світового тероризму – це тільки початок цієї праці. Він підкреслив, що для цього Україні потрібно якнайшвидше інтеґруватися в уже розвинену демократичну спільноту. Створення незалежної української держави на засадах свободи та ринкової економіки без насильства було видатним досягненням українського народу, і хоч ця радикальна зміна курсу спричинила важку економічну ситуацію, нове покоління українців вже не дасть повернути країну назад до тоталітаризму.

Говорячи про розбудову ринкової економіки в Україні, прем'єр підкреслив, що це є основою безпеки держави. Але щоб прискорити економічні досягнення України, слід створити відповідну законодавчу базу, яка, в свою чергу, буде збільшувати інвестиційну привабливість молодої держави. Певні досягнення, як от прийняття кримінального і земельного кодексів, вже позаду. На черзі – бюджетний, цивільний та податкові кодекси, які теж мають внести незворотні зміни в українську економіку.

В кінці виступу прем'єр поділився своїм баченням майбутнього парляменту. Він вважає, що вибори мають бути чесними, прозорими, конкурентними та демократичними. Саме ці засади приведуть в новий парлямент професійних людей, які будуть працювати на засадах демократії та ринкової економіки для добра народу. А. Кінах запевнив, що Україна обов'язково ввійде в об'єднану Европу і ніхто її на цьому шляху вже не зупинить. В цій місії США можуть бути надійним партнером України.

Говорячи про взаємини між Україною та світовою спільнотою, такі промовці, як Посол України у США Костянтин Грищенко, Аріел Коген (Ґерітедж-фундація), Вільям Кортні (Dyn Corp), та Джон Тедстром (екс-директор Европейського відділу в Раді Безпеки США), аналізували місце України у світових процесах, підкреслюючи при цьому миролюбність її внутрішньої і зовнішньої політики, орієнтованість на участь у загальноевропейських структурах.

Вільям Тайлор, координатор допомоги США Европі і Евразії, сказав у своєму виступі, що Україна є потенційним лідером в своєму регіоні. Маючи вигідне геостратегічне розташування, вона відіграє ключову роль в безпеці Східної Европи. Але для того, щоб стати провідною державою реґіональної стабільности, їй потрібно незворотньо утвердити правові засади громадянського суспільства та стати економічно сильною державою европейського континенту. Це повинно стати основним завданням держави, і саме в цьому США можуть надати Україні політичну та матеріяльну підтримку.

Колишній посол США в Україні Вільям Мілер, говорячи про майбутнє українсько-американських взаємин, підкреслив, що вони залежатимуть саме від бажання України досягнути успіхів на цій ниві. Економічні реформи повинні бути не красивими гаслами, а реальною політикою, над досягненням якої потрібно активно працювати. На даний момент Україна має чим похвалитися. Вперше за 10 років є свідчення поважних економічних зрушень.

Болючим питанням для України є інвестиції. В більшості вони приходять від приватних компаній і світових фінансових організацій. На даний момент, як заявив головний економіст компанії „Сіґма Блейзер“ пан Сеґура, держава може отримати 7 мільярдів долярів. Та, на жаль, ці гроші стоять законсервовані, поки Україна не покращить своєї економічної привабливости. Це можна зробити тільки через вдосконалення законодавства. Тому перед депутатами українського парляменту – не тільки цього, але і наступного скликання – стоїть велике завдання: покращити економічний клімат держави.

Географічне розташування України дозволяє їй відігравати одну з провідних ролей у підтримманні енерґетичної безпеки цілої Европи. Керівник енерґетичного відділу USAID Ричард Ікорд зауважив, що, зробивши ринок енерґоресурсів прозорішим, Україна не тільки розв'язала б проблеми в цьому секторі економіки, але й надала б Европі додатковий безпечний шлях в транспортуванні каспійської нафти.

Зміцнювати економіку в цілому неможливо без посилення боротьби з корупцією і організованою злочинністю. Саме ці дві причини, на думку депутата Михайла Ратушного, гальмують дію законів і ставлять під загрозу державну безпеку країни. А щоб зробити ефективною боротьбу з корупцією, потрібно посилити демократичні інститути, розбудову громадянського суспільства.

Пан Вінід, представник посольства Польщі в США, і колишні міністри закордонних справ Генадій Удовенко та Борис Тарасюк розповіли про активну участь України в різних міжнародних організаціях. Беручи приклад з західньо-европейських держав, Україна може навіть стати лідером ҐУАМ-у. Розвиток даного союзу зможе посилити лідерську ролю України в світі і тим самим зменшити тиск Росії на неї та на інші країни цього союзу.

Заключною частиною конференції був виступ Посла США в Україні Карлоса Паскуаля, присвячений українсько-американським взаєминам у світлі боротьби з тероризмом. Посол висловив вдячність українському народові за розуміння і ту допомогу, яка вже була надана для боротьби із світовим лихом.

Участь української держави в антитерористичній компанії та зміцненні світової безпеки є доказом того, що українці повністю відкинули жахливу практику тоталітаризму і зрозуміли переваги свободи та демократії. Тому українсько-американська конференція допомогла більш чітко окреслити місце України в новому світовому порядку.

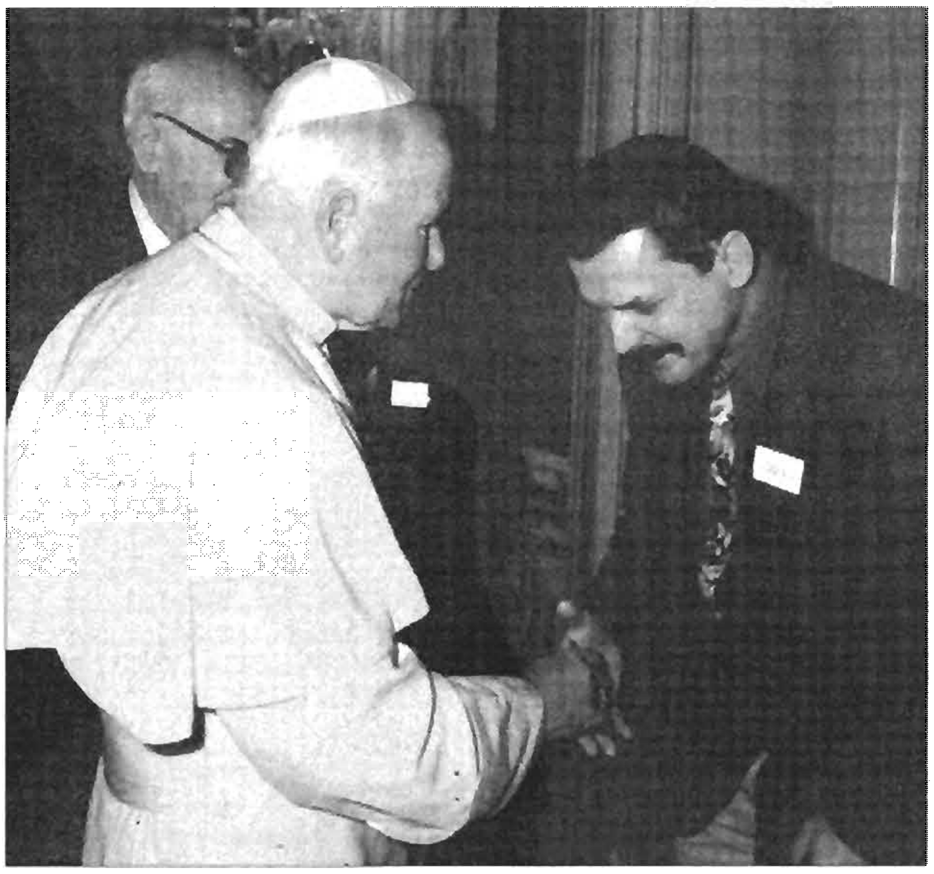

Посол.України в США Костянтин Грищенко (зліва) і організатор конференції Богдан Федорак.

Зліва: колишній посол США в Україні Вільям Ґрін Мілер, колишній комерційний аташе США в Україні Андрій Бігун і Андрій Ігнатов.

Щаслива нагода подякувати Папі

З Папою Іваном Павлом II вітається віце-директор Львівської Богословської Академії Мирослав Маринович.

Віце-ректор Львівської богословської академії Мирослав Маринович став учасником 10-ої Звичайної Генеральної асамблеї Синоду Єпископів світу, що розпочала свою роботу 30 вересня у Ватикані – як авдитор у складі офіційного представництва Української Греко-Католицької Церкви.

Про працю Асамблеї Мирослав Маринович розповідає у своїх статтях, які він запропонував „Свободі".

Єпископи, що беруть участь у X Генеральній асамблеї Синоду єпископів світу, недарма називають Його Святість Івана Павла II прикладом для себе. Він справді веде себе подиву гідно. З огляду на його вік, ніхто не здивувався б, якби він пропустив якесь засідання Синоду. Але він присутній практично на всіх пленарних засіданнях. До того ж, Папа вирішив запросити кожного з учасників Синоду до себе на обід чи вечерю – у складі невеличких груп по 10 осіб. Отож, на 17 жовтня запрошення повечеряти з Папою у складі 10 спостерігачів, що є учасниками Синоду, одержав і я.

Перед призначеною годиною (пів на восьму вечора) швайцарська ґвардія Папи відчинила перед нами так звані Бронзові двері Ватикану, і ми піднялися до приватних покоїв Папи. Там Генеральний секретар Синоду кардинал Скотте коротко представив нас Його Святості – і цей момент, як завжди, фіксує папський фотограф. Помолившись, ми зайняли призначені нам місця і приступили до вечері. Самі страви були скромні – ніяких пишнот. Зате розмова була навіть жвавіша, ніж можна було сподіватися, з огляду на вік Папи.

Кожного гостя було ще раз представлено Святішому Отцю, і тепер уже кожен із нас мав нагоду сказати йому кілька слів чи відповісти на його запитання. Групу було підібрано таким чином, щоб була змога розмовляти однією мовою, у нашому випадку – англійською. Моя розмова склалася так. Після того, як назвали моє прізвище і посаду, я відразу подякував Папі за його візиту в Україну, яка справила на всіх незабутнє враження. Він приязно кивнув головою і сказав усім, що це він уперше був у Львові. У відповідь я додав, що львів'яни – особливо молодь – захоплені були тим, що він заспівав польську пісеньку. Ця згадка його помітно розвеселила. Присутні запитали у мене, чи розмовляю я польською мовою, і я повторив усе сказане рідною мовою Папи. Він усміхнувся (сподіваюся, не тільки з приводу мого акценту!) і тоді запитав про місце моєї праці. Я коротко розповів йому про Львівську Богословську Академію, очолювану о. Борисом Ґудзяком, зокрема про Інститут релігії та суспільства, очолювати який випала честь мені. Також скористався нагодою і подякував Святішому Отцеві за те, що, перебуваючи у Львові, він поблагословив майбутній Католицький університет. Розмова не могла тривати довго, але я ще встиг розповісти присутнім, що завдяки візиту Папи, здається, вдалося зрушити з мертвої точки справу визнання богослов'я як предмета, за яким можна отримувати вищу освіту.

Вечеря тривала годину, а по закінченні кожен із нас знову підійшов до Його Святості – тепер уже попрощатися. Цілуючи його руку, я сказав українською мовою: „Святіший Отче! Україна любить Вас і молиться за Ваше здоров'я", на що він відповів: „Dziękuje!".

Мирослав Маринович,
Рим

(Мирослав Маринович – довголітній в'язень сумління, засновник і перший директор правозахисної організації „Міжнародна амнестія", філософ-публіцист, директор Інституту Релігії та Суспільства Львівської Богословської Академії, віцеректор Академії).

Американська фірма подарувала три амбулянси для дітей Чорнобиля

У жовтні ц. р. фірма „Американ Медикал Респонс" подарувала три високоякісні амбулянси марки „Форд" на потреби Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля (ФДДЧ) в Україні. Під час пресової конференції у Нью-Гейвені голова фірми Роберт ЛаТорака висловив задоволення Орестові Дубну, членові Ради директорів ФДДЧ, який ознайомив його з благодійною місією Фонду і посприяв в придбанні трьох амбулянсів. Фірму знають, як найбільшу компанію швидкої допомоги та приватних аварійних послуг в цілій Америці. Її представництва діють у 32 штатах.

Виконавчий директор ФДДЧ Олександер Кузьма заявив, що ці амбулянси будуть передані Одеській обласній дитячій лікарні на посилення кампанії олімпійського чемпіона Віктора Петренка для рятування недоношених дітей. В. Петренко розпочав кампанію під гаслом „Перемога для дітей" і допоміг зібрати понад 100 тисяч долярів для ФДДЧ під час двох благодійних вечорів минулого березня в Міжнародному центрі ковзання в Сімзбурі, Конектикат.

Протягом останніх п'яти років ФДДЧ переказав амбулянси лікарням в Києві, Луцьку і Львові. Їх застосування сприяло зниженню дитячої смертности.

У пресовій конференції взяли участь провідники відділів ФДДЧ в Нью-Гейвен і Гартфорді Слава Горбата, Марія Антонишин та Ірена Олексяк.

За останніх 11 років ФДДЧ організував в Україну 28 повітряних рейсів і вислав 9 морських контейнерів з медичною допомогою. Доставлено 1,300 тонн обладнання і гуманітарних вантажів на 47 мільйонів долярів. Всі пожертви на Фонд звільнені від податків. Щоб скласти пожертву, або отримати інформацію, слід писати на адресу: Children of Chornobyl Relief Fund (CCRF), 272 Old Short Hills Road, Short Hills, NJ 07078.

Біля подарованого амбулянсу (зліва) президент фірми „American Medical Response" Роберт ЛаТорака, Марія Антонишин, Орест Дубно і Слава Горбата.

Здійсніть ваші мрії з лотерією „Вестерн Юніон"

МОНТВЕЙЛ, Н. Дж. – Компанія „Вестерн Юніон" надає своїм клієнтам можливість здійснити їхні мрії в лотерії „Виграй свою мрію". Усі клієнти „Вестерн Юніон", які між 1 листопада і 31 грудня ц. р. перекажуть гроші в межах США з допомогою „Quick Collect", „Swift Pay" або „Money Transfer" до будь-якого представництва „Western Union" в межах США або зі США до будь-якої іншої країни, будуть автоматично включені до розіґрування індивідуальних грошових нагород по 25 тисяч долярів. У льотереї можна взяти участь і без переказування грошей. Встановлено понад 40 нагород.

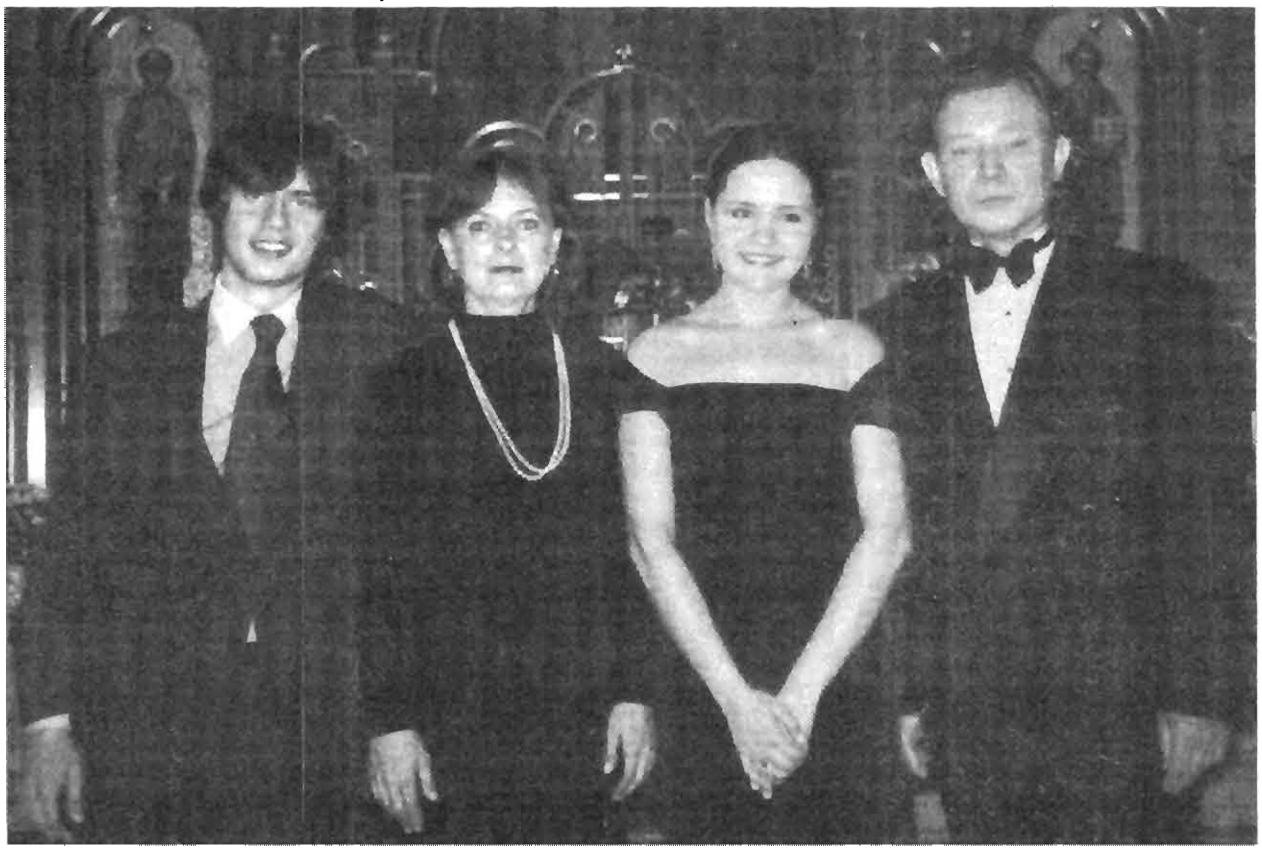
„Western Union", одна з провідних компаній світу з переказування грошей, робить все можливе для зміцнення взаємин з кожною із громад, яким вона служить. Компанія спонзорувала низку культурних заходів, серед яких – Український фестиваль на відпочинковій оселі „Верховина", а також традиційний фестиваль, який відбувається щороку в українському кварталі Нью-Йорку.

Фінансова компанія „Вестерн Юніон", що входить до складу корпорації „First Data Corp. (NYSE. FDC)" – одна з провідних компаній світу з грошових переказів. Клієнти „Western Union" можуть швидко, надійно і з гарантією виконувати грошові операції через понад 117 тисяч представництв компанії у понад 185 країнах і реґіонах світу.

Компанія „Вестерн Юніон" постала ще 1851 року, запровадивши грошові перекази з 1871 року. „Вестерн Юніон" відзначатиме у цьому році своє 150-ліття. Докладнішу інформацію про „Вестерн Юніон" можна знайти на інтернетівській сторінці www.westernunion.com

Льотерія відкрита для мешканців 50 штатів та столиці США, старших від 18 років, 1 листопада до 31 грудня ц. р. Телефон для довідок: 1(800)-799-6882.

„Нехай мати усміхнеться, заплакана мати..."

Учасники концерту (зліва): Данило Шлеєнков, Лариса Крупа, Стефанія Довгань, Іван Бернацький.

Листи з України... І в кожному - біль. За цими листами люди колись судитимуть про наш час. І вжахнуться, прочитавши, наприклад, таке: „У нас в селі Степан Сокирко втопив своїх дітей, бо жінка його померла від раку, а він мучився без роботи і не мав чим їх годувати. Отож, вночі привів до річки та й втопив, а сам на вербі повісився...". Один надзвичайно активний в українській громаді Америки діяч, коли я показав йому цього листа, вигукнув: „Та що ви все чорними фарбами малюєте! Он подивіться, як Україна 10-річчя незалежности відсвяткувала, яку військову параду весь світ побачив! Немає там ніякої біди, а труднощі в кожній державі є. Не забувайте, що незалежній Україні сповнилося лише десять років...". Кожному з нас хотілося б, аби реальність справді була такою, якою уявляє її собі той діяч. Але...

Представниця Світової ради суспільної служби, членка комітету так званого Однодолярового фонду Любомира Крупа показала мені одного з тисячі подібних листів, які отримує фонд майже щодня з України. Михайло Ільків з села Чагрів-Березівка, що на Івано-Франківщині, пише: „Почали сильно вмирати люди від рака і паралічу. Дуже поширений склероз. Смертність страшна. Крім дорослих, лише за останній місяць в селі померло двоє новонароджених дітей..." А ось витяг з офіційного звіту управління внутрішніх справ тієї ж Івано-Франківської области: „На Прикарпатті зростає кількість самогубств. Недавно один чоловік вчинив самогубство, не маючи засобів для прожиття. Лише впродовж цього року на Івано-Франківщині зареєстровано 102 самогубства, більшість з яких припадає на сільську місцевість..."

Трагедія сьогоднішньої України у тому, що всі ці факти давно сприймаються і у владних кабінетах, і що найстрашніше, простими людьми, як прикмета часу. Мовляв, розвалилася величезна імперія, під уламками якої люди намагаються побудувати нормальне життя. Зробити це швидко і без втрат неможливо. От і треба ставитися до страшних фактів і до страшних листів, як до даности часу. Така жорстока логіка.

Але знайшлися люди, які не захотіли її сприймати. І створили комітет Однодолярового фонду. В самій назві фонду видно його мету: якщо кожен українець Америки дасть бодай один долар на допомогу нужденним людям в Україні, то можна допомогти тисячам, десяткам тисяч. В рекламній листівці фонду так і написано: „Не тисяча, не сотня і навіть не десять, а тільки один долар на місяць принесе справі допомоги обтяженим і скривдженим в Україні три мільйони доларів. Бо в діяспорі живе три мільйони українців. І ви – один з них!". Подібно до сподвижників зі знаменитої Армії спасіння, активісти Однодолярового фонду йдуть до людей й закликають: „Допоможімо!" І на їхній заклик відгукуються тисячі щирих сердець. Лише від січня до вересня цього року Однодоляровий фонд у співпраці з осередками Суспільної служби в Україні надав допомогу сотням багатодітних родин, самотніх матерів та старих людей, виславши 685 пачок в Україну.

Вже дев'ятий рік подвижники добра з комітету Однодолярового фонду нагадують усім нам слова Ісуса Христа: „Не збідніє щедра рука". І допомагають не заради задоволення власного честолюбства, а щиро, від серця, добре знаючи при цьому „специфіку" постсовєтської України. А тому пачки й гроші надсилають не рожевощоким чиновникам з державних організацій, а бідним і ошуканим, без посередників. Всі, хто бажає напередодні Різдва допомогти тим, кому голодно й холодно в сьогоднішній Україні, може взяти в комітеті один з трьох сотень листів-прохань і надіслати на вказану на конверті адресу різдвяну посилку. Для цього варто лише задзвонити на число: (973) 763-1165 або (973) 539-4937. І нехай в Україні, на світле свято Різдва Христового, як писав Т. Шевченко, мати усміхнеться, заплакана мати...

Способи розбудови фінансової бази фонду найрізноманітніші. Це і збірки коштів під церквами, й індивідуальні пожертви, пожертви установ та кредитівок, імпрези, доповіді, базари... В неділю, 28 жовтня, Світова рада суспільної служби і комітет Однодолярового фонду організували й провели в церкві святого Івана Хрестителя в Нюарку добродійний концерт „Шевченко: драма, музика". Про цей концерт і його учасників варто розповісти детальніше.

Знайомлюся з Іваном Бернацьким, Народним артистом України, головною дійовою особою добродійного концерту.

– Я тут вже третій рік, розповідає він. – Але говорити, що в Америці залишуся назавжди, не хочу. Просто так склалися обставини, що треба було десь шукати приробітку, бо культурою в Україні ніхто сьогодні не займається. Унікальні театральні трупи залишилися без засобів до існування. Люди намагаються знайти вихід із становища, якось вижити. От і їдуть світ -заочі, щоб заробити копійку. Але, думаю, що все це тимчасове. Мусить щось змінитися на краще. Мусить... Тут, в Америці, працював на чорних роботах, боявся втратити кваліфікацію актора. Адже допомогли сестри – Надя Кмета та Оля Кекіш, які лише з поваги до моєї акторської професії дали мені і матеріяльну, і моральну можливість знайти себе, як актора, в Америці.

Те, що талант Івана Бернацького в Америці не захирів, мав можливість пересвідчитися кожний, хто прийшов на концерт до церкви святого Івана Хрестителя в Нюарку. Відкриваючи його, Любомира Крупа сказала: „Україна збудилася окраденою. Наш до краю зубожілий народ практично вимирає на своїй землі. А тому слова Шевченка „Обніміте, брати мої, найменшого брата, нехай мати усміхнеться, заплакана мати" так актуальні сьогодні. Усім нам треба допомогти отому нужденному меншому братові. Така мета й сьогоднішнього концерту".

Концерт розпочався віртуозною грою талановитого піяніста Данила Шлеєнкова, який виконав кілька творів Шопена, Скарлаті та Ревуцького. Данило навчається у професора Олександра Слободяника, дружина якого Лариса Крупа акомпаніювала на вечорі іншому самородкові з унікальним сопрано – Стефанії Довгань з Києва. Дівчина навчається в музичній школі університету штату Мериленд. В свої 22 роки Стефанія вже одержала кілька престижних нагород, серед яких і золота медаля конкурсу Рози Понсел „Молоді клясичні співаки". На концерті Стефанія виконала кілька вокальних творів Росіні, Моцарта, Степового, Лисенка та Барвінського.

Монолог „Воля й свобода у творчості Шевченка" Народний артист України Іван Бернацький прочитав на одному диханні. За тридцять хвилин він розповів про Шевченка стільки, скільки іншого разу не прочитаєш і в багатотомних томах. Вже після полум'яного виступу Івана Бернацького люди зверталися один до одного: „Які слова! Неначе про нас, сьогоднішніх, написані!" Слово Кобзареве не старіє, воно й сьогодні кличе на борню за правду, силу й славу в своїй хаті.

Час концерту у церкві Івана Хрестителя минув, як мить. Такого професіоналізму, елітарности давно не доводилося бачити й чути на українських імпрезах. Шкода, що насолодитися справжнім мистецтвом справжніх мистців того вечора змогли лише ті, хто прийшов до церкви Івана Хрестителя в Нюарку. Мабуть, варто, щоб з таким концертом познайомилося якомога більше українців в усій Америці. Та й не тільки українців. Адже Тарас Шевченко давно належить усьому людству.

Валентин Лабунський

Ларисі Онишкевич присвоєно ступінь почесного доктора

Д-р Лариса Онишкевич.

ЛЬВІВ. – У жовтні ц. р. ректор і вчена рада Львівського національного університету ім. Івана Франка видали диплом про надання звання почесного доктора наук докторові Ларисі Марії Любові Залеській-Онишкевич – за визначні заслуги у розвитку української філологічної науки та активну розбудову українознавства в діяспорі. Вручення почесного диплому відбулося 11 жовтня, при участі понад тисячі осіб, з нагоди відзначення 340-ліття заснування університету.

Церемонію провів ректор Іван Вакарчук, після чого д-р Онишкевич прочитала доповідь про символіку розлучених близнят в культурі та поєднання двох „символа" у Шевченковім вірші „Чи не покинуть нам, небого?".

Д-р Лариса Онишкевич закінчила докторські студії і осягнула ступінь доктора філології у Пенсильванському університеті (1974 р.). Вона спеціялізується в українській драмі, є автором численних досліджень української та порівняльної драми та драматургів, редактором двох антологій української драми (з основними статтями про українську драму та аналізами кожної включеної драми) „Близнята ще зустрінуться": „Антологія драматургії української діяспори (1967)", і „Антологія модерної української драми" (1998). Крім того, вона є редактором семи збірників праць про українську літературу або мову, автором численних статтей до збірників та енциклопедій і періодиків українською та англійською мовами. Вона – голова Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці.

НТШ-А

Радіопрограма – документ доби

Анатолій Погрібний, „Розмови про наболіле, або Якби ми вчились так, як треба...". Видавництво „Просвіта", Київ, 2000 р., ст. 317

Автор – відомий вчений, академік, професор Інституту українознавства Київського університету ім. Т. Шевченка. Анатолій Погрібний використав тексти своєї радіо-програми під назвою „Якби ми вчились так, як треба". Ця програма, починаючи з літа 1997 року, звучить на хвилях Українського радіо (редактор В. Марусик). Ця книга – своєрідна соціологічна і психологічна студія, роздуми над наболілими проблемами українського державотворення в царині мови, культури та загалом духовного життя... Виклад думок – жвавий, полемічний. Діялог автора з численними кореспондентами – є, властиво, діялогом з усією Україною.

Автор використав листи громадян з усіх теренів країни, в яких розповідається про їхні болі й сподівання. Друзі Педагогічного товариства ім. Г. Ващенка, які допомогли видати цю книжку, сподіваються, що думки автора стануть євшан-зіллям для молодого покоління нашого народу і додадуть йому снаги в побудові Української держави. Автор пригадує, як на початку 90-их років „в доволі швидкому темпі формувалася готовність переважної більшости наших громадян, у тому числі – це вкрай важливо – і зросійщених, бути громадянами саме Української держави, що неодмінно означало: держави з українською ідеологією, з українською державною мовою". А згодом усе покотилося назад – економіка, культура, освіта. На погляд автора „освіта, наука, культура – то ключовий чинник економічного зростання та соціяльного й економічного благополуччя".

Наслідки загальної кризи в Україні видно з того, скільки науковців опинилися за кордоном. Автор пише, що „За останніми даними, вже понад 65 відсотків працюючих спеціялістів вищої кваліфікації перебуває за кордоном". Тим часом „у високих кабінетах, в тому числі й тих, звідки здійснюється керування нашою культурою, чиновник примітивний, обмежений, антиінтелектуальний, антиукраїнський, неінтелігентний, некультурний, той, який волів кинути освіті, науці, культурі хібащо недоїдки з державного столу".

В кінцевому висновкові автор-академік покликається на думки Олеся Гончара, якого він добре знав: „Він неодмінно заакцентував би на тому, що існує напрям, де українцям треба все починати знову і негайно, а саме: боротьбу за гартування, об'єднання в одне потужне ціле усіх національних, державницьких сил...".

Микола Вірний

Лікарський збірник на пошану Юрія Липи

ЛЬВІВ. – Заходом Лікарської комісії при Науковому Товаристві ім. Шевченка у Львові, на підставі архівних матеріялів, що їх надіслав відомий архівар Українського Лікарського Товариства Північної Америки д-р Павло Пундій, появився у 2001 році „Лікарський збірник на пошану Юрія Липи". Д-р Пундій організував фінансову допомогу на видання і щедрі пожертви 23 українських лікарів.

Збірник редаґувала Редакційна колеґія у складі: Ірина Даценко – відповідальний редактор, Павло Пундій, Борис Зіменковський, Михайло Павловський, Олександер Кіцера, Олег Романів, Олег Купчинський і Катерина Іванова.

Книжка має 248 сторінок, 31 знімок і містить ряд цінних статтей різних авторів про життєвий шлях і діяльність цього великого українського патріота, визначного лікаря, поета і борця за незалежну Україну, зокрема д-ра Павла Пундія („Юрій Липа – апостол новітнього українства" і „Д-р Іван Липа" (батько Юрія) українською і англійською мовами; Ірини Даценко („Наукова і лікувальна діяльність д-ра Юрія Липи").

У 1933 році появився у Варшаві підручник Юрія Липи про фітотерапію. Підручник покликав багато послідовників, до яких належав, між іншими, Василь Кархут, також лікар і письменник. Оскільки його життя і творчість пов'язані з життям Юрія Липи, три статті присвячені В. Кархутові і його книжці „Ліки довкола нас".

З дальших статтей у збірнику – Олександра Кіцери і Лідії Миколишин („Юрій Липа – український лікар"); Катерини Іванової („Юрій Липа і деякі актуальні фраґменти геополітичної концепції самостійної України"); Петра Дужого („Хто такий Юрій Липа"); Мирона Сташкова („Юрій Липа повертається до нас"); Сергія Сергійчука („Юрій Липа – шляхи творчости"); Олександра Кіцери („Християнські мотиви у творах Юрія Липи"); Марти Липи-Гуменецької („Основні напрямні виховання державницької молоді – еліти України, спостережені у працях та організаційній діяльності Юрія Липи"); Євгена Маланюка („Юрій Липа – поет").

Подані ориґінали окремих праць Юрія Липи „Лічничі рослини в давній і сучасній українській медицині", поезії і спогади Марти Липи-Гуменецької: („Слово про батька"); Марії Ясеницької („Юрій Липа в колі студентів Краківської громади"); Марти Липи-Гуменецької („Юрій Липа і Євген Маланюк"); Каліш-Подєбрадський відтинок листування /1923-28/); Івана Липи, батька Юрія („Як я пішов в революцію"); Звенослави Гельнер („Вона була поруч"), Евстахії Гойдиш („Життя і творчість Галини Захаріясевич-Липи"); Лева Биковського („До справи пізнання життя і творчости Юрія Липи"; Богдана Стебельського („Юрій Липа"); Аретія Кравця („Воїн без однострою і шолома"); Олександра Кіцери („Коротке цвітіння сріблястої липи"); Володимира Дацка („За Україну його замучили колись").

Далі ідуть бібліографія наукових праць і науково-популярні статті на медичні теми, публіцистика, економіка, белетристика, театр, теорія мистецької творчости, біографічні дані і спомини про Юрія Липу, покажчик імен.

Заходом Українського Лікарського Товариства у Львові і викладачів Львівського Державного медичного університету ім. Данила Галицького відбулась 15 травня 2000 року урочиста академія, присвячена 100-річчю від дня народження д-ра Юрія Липи.

Юрій Липа народився 5 травня 1990 року в Одесі, у родині відомого лікаря, письменника і борця за самостійність України д-ра Івана Липи.

Бібліографічний нарис про Липу подав проф. О. Кіцера. Також багатогранний фактичний матеріял про Липу подали доцент Ярема Кравець, Павло Берко, Лідія Миколишин, доцент Звенислава Гельнер і Галина Захаріясевич-Липа. Поезію Юрія Липи читали актори Львівського драматичного театру ім. Марії Заньковецької Олександер Кузьменко і Дарія Зелезна.

Виданням цього цінного лікарського збірника на пошану Юрія Липи УЛТПА не тільки вшанувало світлу пам'ять свого колеги, але внесло поважний вклад у скарбницю української культури.

Українському Лікарському Товаристві Північної Америки, зокрема його невтомному архіварeві д-рові П. Пундієві, належиться від громади признання і подяка.

Д-р Роман Барановський

9 грудня: Різдвяний базар 30-го Відділу СУА

ЙОНКЕРС, Н.Й. – Різдвяний базар 30-го Відділу СУА почнеться 9 грудня 2001 р. о 8:00 год. ранку і триватиме до 12-ої год. по полудні у залі церкви св. Михаїла (21 Ahonnard Pl., Yonkers, N.Y.).

Жінки відділу, під проводом голови Надії Цвях, організовують виставку мистецьку творів, у якій беруть участь Богдан Титла, Петро Головатий, Марта Іваницька, Слава Ґеруляк, Роман Демко, Наталка Кормелюк і Дарія Ганушевська.

Увесь дохід призначений на культурні і гуманітарні потреби та прославлення нашого українського народу. Якщо хтось зацікавлений стати членом відділу або вписати свою дитину до світлички, просимо звернутися до голови відділу Наді Цвях на телефон (914) 949-7010 або до Олі Рудик – (914) 245-1366.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Ікони Шевченкового краю

На виставці ікон (зліва): Софія Скрипник, д-р Сергій Плохій, Лідія Лихач.

ЕДМОНТОН. – 26 жовтня у приміщенні пластової домівки Софія Скрипник презентувала чергову виставку українського мистецтва. Цим разом це була збірка народних ікон з колекції відомої української журналістки та головного редактора журналу „Родовід" Лідії Лихач. Відкрив виставку директор Програми дослідження українських церков Канадського інституту українських студій д-р Сергій Плохій.

Українська громада Едмонтону мала нагоду впродовж трьох днів ознайомитися з унікальною колекцією українського іконопису XVIII–XIX століть, який походить з території сучасної Черкаської та півдня Київської області, тобто батьківщини Тараса Шевченка. У колекції представлені ікони, виконані народними іконописцями („богомазами") та збережені у хатах простих селян. Такими були ікони, до яких молився малий Тарас Шевченко.

Організована Софією Скрипник виставка – це перший приклад представлення у Північній Америці колекції народного іконопису з Наддніпрянщини. Досить добре відома шанувальникам іконопису народна ікона Карпат, великими накладами видавалися репродукції ікон, виконаних українськими іконописцями з Києва та східної України, але маловідомою, навіть для фахівців, залишалася до цього часу народна (примітивна) ікона цього краю. Тепер ця площина поступово заповнюється, завдяки праці таких ентузіястів української народної старовини, як Лідія Лихач, та таких подвижників українського мистецтва, як Софія Скрипник.

Відвідувачі виставки мали нагоду не тільки оглянути унікальні ікони, але також придбати їх майстерно виконані репродукції та альбом з репродукціями тих ікон, які залишилися в Україні і не потрапили на виставку. Усі бажаючі придбати альбом або репродукції окремих ікон, можуть звернутися у цій справі на адресу редакції „Родоводу": 18000 S. Mullen Rd., Belton, MO 64012.

Н.Н.

* * *

Численні гості виставки народних ікон мали змогу дізнатися більше про історію їх написання. Перші іконописці малювали свої твори олією на спеціяльно оброблених соснових дошках. В основному, малярі працювали у Києві, де існував іконописний цех. Вже 1811 року київський іконописний цех нараховував близько 150 майстрів.Зародки фахової художньої школи, як пишуть літописці, з'являються лише в кінці XVII ст. Це була малярня Києво-Печерської Лаври, в якій працювали монахи-малярі.

Близько 1760 року київському маляреві-іконописцеві Лукіянові Торабіновському за позолоту і малювання ікон до іконостаса Поповогірської церкви на Стародубщині мало бути заплачено 150 крб. грішми і натурою – 15 четвертей жита, 6 вівса, 10 ячменю, 8 пшениці, пшона, круп гречаних і ячмінних, сім'я конопляного 4 четвертини, 2 четверті гороху, 5 пудів сала, 5 пудів солі, 8 станів горілки, 2 бочки пива, 2 яловиці, 3 кабани, 5 баранів, 100 кварт олії, 3 відра масла, 5 відер сиру, 4 пуди меду, 3 пуди лою, 2 голови в'яленої риби, 20 возів сіна, дров рублених – скільки буде треба. Але так щедро платили далеко не кожному. Лавра виплачувала іконописцям всього по 80 коп. або 1 крб. 25 коп за кожну намальовану ікону.

35 ікон було представлено на виставці в Едмонтоні. І звичайно, найбільший інтерес у присутних викликали старовинні твори із особистої колекції Лідії Лихач – Богородиця Охтирська (Сумщина), свв. Михайло і Варвара, свв. Катерина і Параскева, Різдво Христове (усі три з Київщини).

Юхим Красноштан

Концерт з творів В. Безкоровайного

ЛЬВІВ. – Концерт з творів Василя Безкоровайного відбувся 21 вересня. Композитор, дириґент, громадський діяч Василь Безкоровайний народився 1880 року. Основна музично-громадська діяльність В. Безкоровайного проходила в Тернополі. Його зусиллями були організовані філії Музичного інституту імені М. Лисенка в Тернополі й Золочеві. У 1944 році В. Безкоровайний еміґрував з України, проживав у США, став ще одним українським композитором, творчість якого не увійшла у музичне життя українського народу. Проте двадцять років тому старанням Тетяни Воробкевич, голови осередку у спеціяльній школі імені Соломії Крушельницької, було поширено серед львівської діти твори збірник колядок „При ялинці" в перекладі для фортепіяно В. Безкоровайного.

Осінній концерт з творів В. Безкоровайного став ще одним свідченням повернення творчости композитора на рідну землю. Твори Б. Безкоровайного виконували кращі львівські музиканти – заслужені артисти України Володимир Дуда (скрипка) та Олександр Громиш (вокал, баритон), співачка Ярослава Крилошанська (сопрано), піяністи Борис Кокотайло та Оксана Гринько. Хорові твори виконала капеля хлопчиків та юнаків „Дударик" під орудою Миколи Кацала.

Вступне слово про композитора виголосив Заслужений артист України Юрій Брилинський. Мелодійні, настроєві вокальні і хорові твори В. Безкоровайного написані на тексти Т. Шевченка, С. Руданського, О. Олеся.

Концерт у Львові на честь 120-річчя Василя Безкоровайного, як і концерти з цієї нагоди у Києві, Симферополі, Тернополі, громадськість завдячує ініціятиві і матеріяльній підтримці Євгена Стецькова зі США, уроженця села Грушева на Львівщині. Євген Стецьків, зять Василя Безкоровайного, відомий лікар-анестезіолог, активний громадський діяч української громади США, автор численних гостро-публіцистичних статтей, книжки „Листи до друга в Україні" – роздумів про сучасне життя в Україні. Він теж відомий „сміхотерапевт", блискучий виконавець гуморесок П. Глазового.

Олександер Гринько,
Народний атист України
м. Львів

Українська пісня звучить на Сахаліні

Українці Сахаліну дуже вдячні за вчасне надсилання до нас часопису „Свобода". Якщо це можливо, помістіть, будь-ласка, світлину нашої активістки Людмили Засенко, на якій вона знята 24 серпня 2001 року. Вона була делеґаткою III Всесвітнього форуму українців. Указом Президента України їй було присвоєно почесне звання „Заслужений працівник культури України" – за вагомий внесок у піднесення міжнародного авторитету історичної Батьківщини та з нагоди 10-ої річниці незалежности України. Три колективи, котрими керує Людмила, мають українські репертуари. Дякуючи їй, на Сахаліні звучать українські пісні.

Рада Південно-Сахалінської національно-культурної автономії українців „Київська Русь"

Успіх виставки-продажу

Організаторки виставки (зліва): Л. Раковська і І. Сочинська.

НЬЮ-ЙОРК. – Виставка-продаж творів прикладного мистецтва, виконаних 12 мистцями, організована членкинями 113-го Відділу СУА, відбулася 2-4 листопада в Українському Інституті Америки.

Ретельно підготовлена імпреза, завчасу проголошена не лише у нашій пресі, але і в популярній американській газеті „Дейлі Ньюз", де було вміщено світлину деяких експонатів, зокрема писанок Софійки Зєлик, саме перед відкриттям виставки, зібрала у п'ятницю, 2 листопада, значне число гостей, особливо із молодшого покоління, які з цікавістю розглядали експонати та вели розмови з присутніми мистцями і організаторками виставки.

Хоча ціни деяких експонатів не були низькі, але організаторки повідомили про поважну суму доходу, яка в цілості призначена на будову Українського Музею.

Компакт-диск оркестри „Луна"

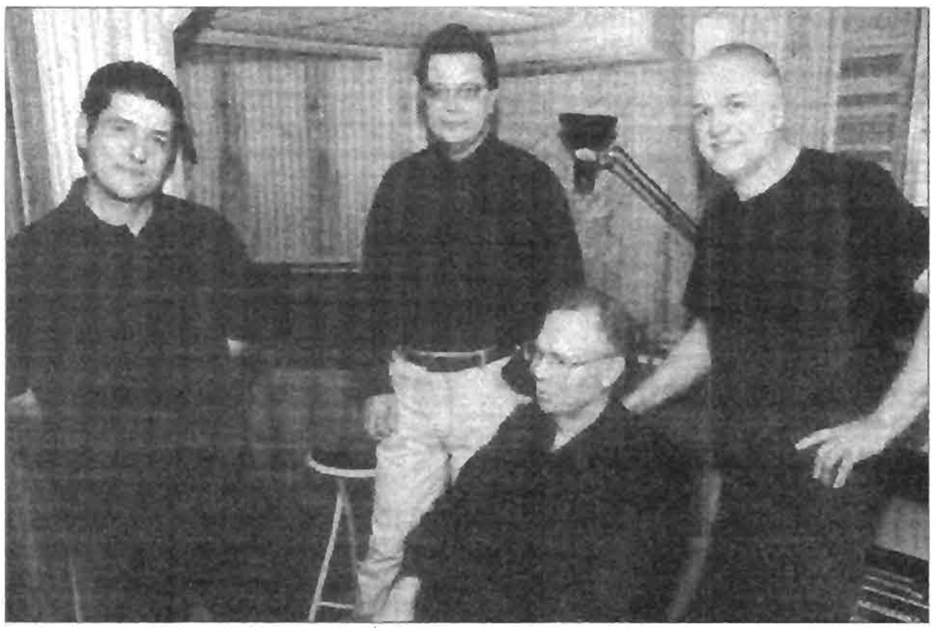
ВУДБРІДЖ, Н. Дж. – оркестра „Луна" з Нью-Джерзі випустила свій перший компакт-диск українських пісень.

Один з найпопулярніших українських естрадних ансамблів в Америці – „Луна" від 1987 року забавляє гостей на всіх українських фестивалях, балях, забавах на східньому узбережжі США.

На диску записані народні і сучасні українські пісні, а також дві композиції членів „Луни" в обробці музичного керівника ансамблю Олеся Кузишина.

Звукозапис виконано в студії Юрія Турчина „Wheatsheaf Productions". В деяких піснях заспівує донька Олеся Кузишина – Адріяна. Члени „Луни" – Олесь Кузишин (клявішні, провідний вокаліст), Юрій Турчин (ґітара, скрипка, вокал), Джеф Флемінґ (бас-ґітара) та Бред Джімо (ударні).

Компакт-диск ансамблю „Послухай, почуєш" можна придбати в українських крамницях, через каталоґ фірми „Євшан", або безпосередньо від фірми „Duma Music", висилаючи чек на 15 дол. плюс 2 дол. за пересилку) на адресу: Duma Music, 557 Barron Avenue, Woodbridge, NJ 07095.

Український ансамбль „Луна".

Поезії до знаменної дати

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Нещодавно на книжкових полицях появилася чепурна збірка поезій Ганни Черінь під заголовком „Декада". Основу цієї 164 сторінкової книжки склали поезії, присвячені незалежній Україні. Щороку поетеса відгукувалась на роковини Незалежности віршем і, як наслідок, виникла збірка „Декада". Ці твори наснажені патріотизмом, тривогою за долю України та переживанням за рідний народ. Поезії, що увійшли в цю книгу, відзначаються живою мовою, винятковою мелодійністю, багатством виражальних засобів. Книга розрахована на широке коло читачів. Редактор – Петро Сорока. Тернопіль, 2001 рік. Книжку можна придбати за адресою: Halyna Pankiw, 652 Norwood St. NW Pt. Charlotte, FL 33952-5117. Ціна з пересилкою 10 дол.

Часописи про військо України

До редакції „Свободи" надійшло з Києва свіже число часопису „Військо України" (ч. 7-8, 2001). Дослідників новітньої історії українського війська зацікавить публікація капітана другої ранґи Михайла Павлова про участь полковника Михайла Коваля у відверненні загрози виведення з України повітряно-десантних військ. Коли почався розпад СССР, у десантну частину, де служив Михайло Коваль, прибула група офіцерів Росії з метою переведення цього війська на береги Волги. Завдяки кмітливості і оперативним діям Михайла Коваля і його дружини Антоніни, теж парашутистки, начальника таємної частини, не тільки було зірвано намір московських гостей, а й терміново видано указ Президента України про залишення усіх військ на території України.

Серед інших цікавих публікацій цього числа – розповідь про творчі здобутки і страту у 1938 році талановитого українського авіоконструктора харків'янина Анатолія Калініна, про 55-ий полк зв'язку, який першим присягнув на вірність Україні 23 грудня 1991 року, про військовиків на території Рівненської области. Усім, хто хоче читати часопис „Військо України", варто звернутися до координатора зв'язків редакції з діяспорою в Америці, голови Братства вояків 1 УД УНА Петра Буняка: 115 Woodmart Dr., Randolph, NJ 07869. Тел.: (973) 895-4303.

* * *

Вийшов друком також квартальник „Журнал Об'єднання вояків і приятелів 2 дивізії УНА" (ч. 64, 2001). Провідне місце у випуску займає докладна інформація про нові озброєння українського війська, зокрема літаки і танки, а також про його міжнародні зв'язки. Вміщено повідомлення про святкування 10-річчя незалежности України, трагедію 11 вересня в Нью-Йорку, III Всесвітній форум українців.

З питань передплати журналу треба звернутися до його редактора Володимира Васькова на адресу: 635 Evergreen Parkway, Union, NJ 07083.

Л.Х.

Спогади про Міттенвальд

У США і Канаді спільними зусиллями Товариства колишніх мешканців таборів переміщених осіб в Міттенвальді, Німеччина, зокрема редакційної колеґії та численних співавторів, вийшла з друку книга спогадів „Міттенвальд 1946–1951". Вона має 753 сторінки, включає українську частину і англійський переклад. Книжку видано великого формату, у твердій голубій обкладинці зі золотим тисненням назви.

Над книгою-спогадами, яка, до речі, ілюстрована десятками оригінальних фотографій, працював редакційний комітет: Петро Рогатинський, Омелян Бучацький, Тетяна О. Рогатинська-Карпенко, Борис Карпенко, д-р Остап Винницький, Мирослав І. Велигорський, Ярослав Дужий. Книга – це збірник архівних документів, унікальних спогадів, авторських статтей про різні аспекти життя і праці повоєнних еміґрантів в Німеччині. Нове видання книги вже викликало велике зацікавлення української спільноти і, напевно, стане цінним джерелом для вивчення життя і праці повоєнної еміґрації, яка значно пожвавила політичну, громадську, культурну й інші ділянки праці в країнах нового поселення, посилила українську діяспору. Книгу можна набути за 30 долярів США, або 45 канадських, з включенням пересилання.

У Дітройті, Миш., книгу можна придбати у Ярослава Дужого: 26657, Haverhill Dr., Warren, Mi., тел.: (810) 759-1352. У Торонто: 601-35 Warreder Ave., Etobicoke, Ont. M9B 5Z5, тел.: (416) 233-3843.

Ярослав Дужий

За збереження рідної мови на чужині

ТАЛЛІНН, Естонія. – 16 листопада в Посольстві України в Естонській Республіці, в урочистій обстановці, були вручені Почесні грамоти Кабінету міністрів України Українському земляцтву Естонії та Асоціяції українських організацій у цій країні з нагоди 10-ої річниці Незалежности України та за вагомий внесок у справу формування позитивного образу України у світі, активну громадську діяльність.

Грамоти вручив Посол України в Естонії Микола Макаревич, який привітав українські організації в Естонії з високою оцінкою їх діяльности. За роки незалежности України українці, які постійно проживають в Естонії, провели і проводять велику роботу зі збереження та популяризації української мови, культури, історії та традицій українського народу. Голова Українського земляцтва Віка Коник і голова Асоціяції українських організацій Естонії Оксана Мамутова подякували урядові України за високу відзнаку роботи українських організацій в Естонії.

УНІАН

Про людину, яка вміла жити

„Уміння продовжити життя – це насамперед уміння не вкоротити його". Ці слова належать Олександрові Богомольцеві, про чиє життя і працю хочемо поінформувати наших читачів.

Олександер Богомолець народився 24 травня 1881 року у Лук'янівській в'язниці в Києві, куди запроторили його матір Софію Миколаївну, звинувачену в антиросійській пропаґанді. Валуєвський указ 1863 року і „Емський" 1876 року про заборону друкування українських книжок і ввезення їх з-за кордонів, заборона українських вистав, а також лекцій українською мовою, викликали обурення серед свідомої частини української інтеліґенції. Не легка це була справа в російській займанщині – обстоювати думку, що кожен народ має право на вільний розвиток, повинен сам вирішувати свою долю і ніхто інший не має права втручатися у його внутрішні справи. Ці ідеї привели за ґрати багатьох українських патріотів.

Змалку Олександер належав до взірцевих учнів. Після закінчення гімназії навчається в Київському та Новоросійському (м. Одеса) університетах, закінчив медичний факультет у 1906 році. Будучи ще студентом, виявляв великий талант до наукової праці. З 1909 року він працює як доцент Новоросійського університету в Одесі. Здобувши звання професора, переходить в 1911 році до Саратовського університету і викладає там патологію. Після революційного перевороту в Росії і захоплення влади большевики намагаються піднести престиж Москви, і туди забирають найкращі наукові кадри, серед них і проф. О. Богомольця. Від 1925 року він викладає патологію і фізіологію у Московському університеті. Очевидно, саме тому він не потрапив до спискуворогів комунізму і не був страчений разом із тисячами провідних українських діячів.

Від 1931 року йому дозволено повернутися в Україну. Його обирають членом АН УРСР. Невдовзі Наукова Рада АН обирає його президентом, і ним був до 1946 року. Це був тяжкий період в житті українського народу. Знову починався голод, переслідування української інтеліґенції. У тих нелегких матеріяльних і політичних умовах вчений не зломився духом, не погасив свого таланту і не пішов на службу російським окупантам.

За безпосередньою його участю було створено інститути клінічної фізіології та експериментальної фізіології, нині об'єднані в Інститут фізіології НАН України ім. О. О. Богомольця. Цей центр славний своїми працями в галузі фізіології кровоносної системи, ендокринології, онкології, геронтології. Проф. Богомолець – основоположник школи патофізіологів. В інтересах охорони здоров'я опрацьовує він нові методи, винаходить сироватку (АЦС), відому в усьому світі як стимулятор функцій сполучної тканини. Проф. Богомолець є автором численних наукових праць із біології, фізіології й патології.

Проф. О. Богомолець помер 19 липня 1946 року, і в цьому році припадає 120-річчя від дня його народження і 55-річчя від дня смерти. На закінчення нашої розповіді про вченого дозволимо собі навести фраґмент з його праці „Продовження життя", яка, на нашу думку, ніколи не втратить своєї актуальности: „Боротьба за продовження життя людини не повинна, проте, будуватись на спробах омолодження вже постарілого організму. Загальмувати процес виснаження функції організму, процес старіння можна розумним керуванням своїм життям. Перший принцип цього розумного життя – праця. Працювати повинен весь організм, усі його функції. Жодна з них не повинна бути забута, жодну не можна перевантажувати до виснаження. Зловживання будь-якою функцією, надмірне захоплення їжею, статеві ексцеси, перенапруження в роботі неминуче ведуть до передчасної старости. Відпочинок в роботі повинен піти попереду втоми, повинен бути її профілактикою, а не лікуванням.

Дуже важливо уважно ставитись до дихання. Дихати треба глибоко, щоб видихуване повітря не утримувалося в легенях, щоб кров збагачувалася киснем. Треба пам'ятати, що кисень є одночасно і важливою харчовою речовиною, а також речовиною, яка шляхом оксидації допомагає організмові не тільки добути тепло, але і позбутися („спалити") шкідливих, що отруюють організм, решток обміну речовин. Велике значення для довголіття має правильне травлення. Їжа повинна бути здорова, але проста. Слід уникати переважно м'ясної їжі. Білки потрібні для відновлення білків клітинної плазми. Але вони потрібні для цієї мети щодня лише в невеликій кількості. Тому м'ясо, як переважно білкову їжу, яка, проте, дає разом з тим багато некорисних (і навіть шкідливих при ослабленні функцій печінки, нирок) продуктів розпаду, треба вживати в невеликих кількостях".

Радимо прочитати працю в цілості і застосовувати принцип „Уміння продовжити життя – це насамперед уміння не вкоротити його".

Анізія і Ярослав Стех

ШТРИХИ ІСТОРІЇ

Хто і коли встановив прапор на райхстазі?

Колишній командир 756-го стрілецького полку Червоної армії Федір Зінченко набув слави лише на схилі життя. По війні він оселився з дружиною Зінаїдою у тихій, провінційній Золотоноші на Черкащині і не мав великого розголосу. Але чим далі відходила війна, тим настійнішим ставав пошук її героїв, які мали б служити за взірець для радянської молоді. Згадали і про Федора Зінченка, вояки якого встановили червоний прапор на берлінському райхстазі як знак перемоги над Німеччиною. Йому надали житло в обласному центрі, почали запрошувати на торжества. Навала прохань різних журналів та газет написати спогади про здобуття райхстагу змусила відставного полковника шукати помічника-журналіста, і він вибрав мене. Ми досить часто зустрічалися у його помешканні, де я записував його розповіді.

Полковник був маломовним, але ця його стриманість походила не стільки від дещо пустельницького характеру (він народився й виріс у Сибіру), скільки з обережности, прищепленої жорсткою системою. Його спогади про події в райхстагу ніколи не виходили за межі офіційної версії: 30 квітня 1945 року група розвідників його полку під командуванням Олексія Береста встановила на будівлі німецького парляменту прапор перемоги. П'ятьом з полку – Мелітону Кантарії, Михайлові Єгорову, Степанові Неустроєву, К. Самсонову і Сьянову – було присвоєно звання Героїв Радянського Союзу. Але Олексія Береста серед нагороджених не було. Мене це дивувало. По війні Олексій Берест загинув і у нього не можна було нічого розпитати. У автопригоді загинув і Михайло Єгоров. Командир батальйону С. Неустроєв жив десь у Криму, але я збагнув, що він теж нічого не розповість. На усі мої наполягання (навіть після чарки) Федір Матвійович незмінно відповідав: „Маєш офіційну версію і годі". Від нього я отримав світлину, зроблену при врученні розвідникам у 1946 році високих нагород. Насторожувала буденність обставин церемонії нагородження й віддаленість у часі від останнього місяця війни.

Але течія часу відкриває невідоме. Історики дослідили, що на райхстазі 1–2 травня були прикріплені десятки червоних прапорів різних військових підрозділів, а донесення про виявлений при цьому героїзм вояків лавою надходили до командування. Так, четверо розвідників капітана В. Макова (Олександер Лісименко, Олексій Бобров, М. Мінін, Гія Загітов) встановили прапор просто на куполі райхстагу. Називалося багато інших прізвищ, але розвідників з 756-го полку в цих паперах спершу не було. Тільки Василь Шатилов, командир 150-ої дивізії, до складу якої входив цей полк, згадав у донесенні про „групу сміливців, які 30 квітня встановили прапор на першому поверсі південно-західньої частини райхстагу". Маршал Г. Жуков звелів нікого до найвищої нагороди не представляти, а щоб вдовольнити очікування претендентів на відзнаки, пізніше, 18 травня 1945 року, усіх нагородили орденами Червоного прапора. Командир стрілецького корпусу генерал С. Переверткин наказав після полудня 2 травня прапор 756-го полку, який згідно з донесенням генерала В. Шатилова був встановлений ще 30 квітня, перенести з першого поверху на самісінький верх. Наказ виконали М. Єгоров і М. Кантарія. Цей прапор був визнаний офіційним прапором перемоги, а учасники його встановлення на райхстазі дістали найвищі нагороди. Вочевидь, не випадково винесли прапор на купол грузин і росіянин – представники привілейованих народів СССР. Федір Зінченко терміново, услід за представленням до нагороди М. Єгорова, відправив документи на М. Кантарію просто до штабу армії тільки за своїм підписом, минаючи ближче командування. Таке можна зробити лише за безпосереднім наказом вищої влади. У документах Мелітона Кантарії штаб зробив невеликі, але істотні виправлення: йому дописали три роки перебування на фронті, додали два поранення, відкоректували час встановлення прапора на райхстазі... І хоча у донесенні політичного відділу 3-ої ударної армії зазначалося, що прапор на купол винесли Мелітон Кантарія, Михайло Єгоров і Олексій Берест, українського вояка (пораненого в цьому бою) чомусь обійшли нагородою. Героями мали стати люди, які сподобалися б Сталінові.

У травні 1946 року групі учасників штурму райхстагу присвоїли звання Героїв Радянського Союзу. Про розвідників капітана В. Макова, які були першими, забули. У 1965 році, за часів Брежнєва, М. Єгоров і М. Кантарія пронесли цей прапор на московському параді, присвяченому 20-річчю перемоги над Німеччиною. Тоді і про Ф. Зінченка пригадали.

Сумною була доля інших учасників бою в райхстазі. У 1953 році загинув Гія Загітов, збитий з вантажівки невідомо ким простягнутим через вулицю дротом. Олексій Бобров був ув'язнений, хворів і рано помер. Капітана В. Макова у 1978 році знайшли в його помешканні мертвим. Рано помер від хвороби Олександер Лісименко. Загинули О. Берест і М. Єгоров. Михайла Мініна Бі-Бі-Сі у 1999 році запросило до Берліну на зйомки фільму про штурм райхстагу. Були присутні колишні вояки з обох сторін. Тоді й з'ясувалося, що 30 травня, коли за офіційною версією було встановлено прапор перемоги, жодного радянського солдата в будівлі парляменту ще не було. Просто політичним працівникам Червоної армії дуже хотілося доповісти Москві про прапор на райхстазі саме 1 травня, у день великого радянського свята. Тому й подбали про „правильний день і правильних героїв".

1946 рік. Вручення нагород учасникам бою в райхстазі (зліва): невідомий фотокореспондент, генерал В. Шатілов, полковник Ф. Зінченко, командири батальйонів С. Неустроєв і К. Самсонов, сержант Сьянов, М. Єгоров і М. Кантарія.

Левко Хмельковський

СПОРТ

Футбол

Німеччина – Україна – 4:1

Трагедія українського футболу

Інакше те, що сталося 14 листопада на стадіоні „Вествельштадіон" в німецькому місті Дортмунді, не назвеш. Поступившись з розгромним рахунком 4:1 команді Німеччини, українська збірна розвіяла всі ілюзії стосовно свого найближчого майбутнього. В першу чергу поступилася вся команда, а разом з нею і В. Лобановський, який, на наш погляд, програв поєдинок з Руді Фелером. Перші 15 хвилин стали „судними" для української команди. Пропустивши всі три м'ячі-близнюки вже в першій половині, команда В. Лобановського сама вирішила проблему, хто поїде до Кореї та Японії.

Європейські фіналісти чемпіонату світу

Німеччина – Україна – 4:1
Словенія – Румунія – 1:1
Туреччина – Австрія – 5:0
Бельгія – Чехія – 1:0

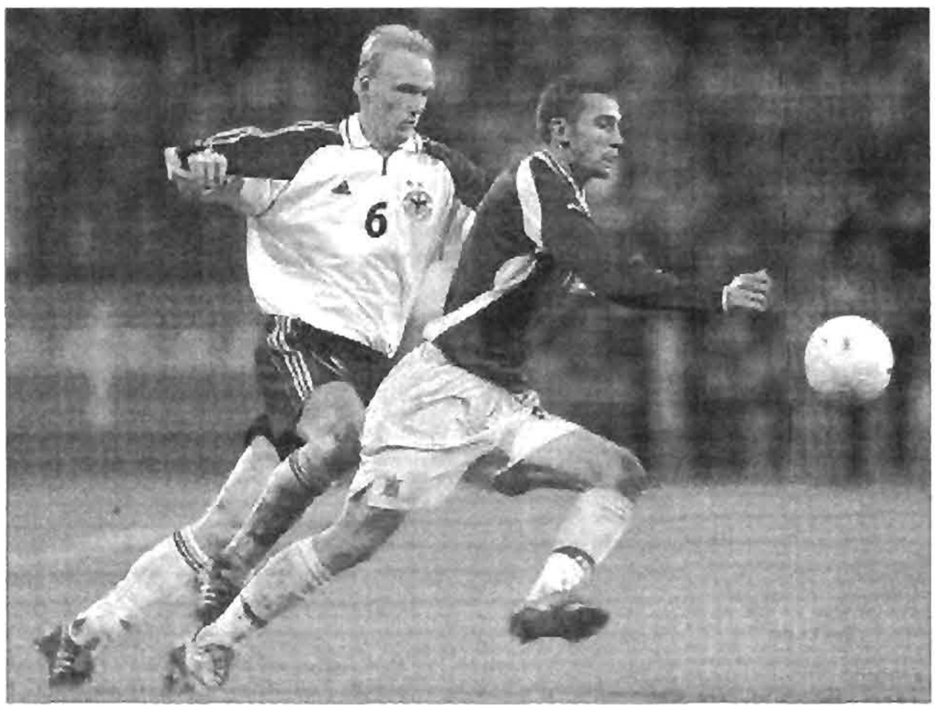
Такої безпорадної гри збірної України вже давно не бачили, особливо прикро вразив захист на чолі з Ващуком та Головком, які грають все гірше та гірше. У цей вечір майже всю боротьбу „на другому поверсі" вигравали футболісти збірної Німеччини, а той факт, що всі м'ячі були забиті головою, говорить про те, що німецька збірна добре вивчила гру української команди. Лінія півзахисту, особливо фланг Зубова, де йому допомагав Олег Лужний, були відсутні в грі. Команда розраховувала на А. Шевченка, але форвард „Міляну" не був схожий на себе в цій грі. Так, він забив ґоль, але це була ложка меду в бочці дьогтю. Стосовно самовіддaности українських футболістів, то складалося враження, що вони здалися вже на 15-ій хвилині першої половини перш за все психологічно. Без сумніву, три м'ячі за 15 хвилин – це нокавт, але для гри плей-оф потрібний був і спеціяльний настрій. Німецька збірна не продемонструвала нічого особливого, вона зіграла, як завжди, дисципліновано, була більш налаштована на боротьбу.

Збірна України зазнала однієї з найганебніших поразок за свою історію, а той факт, що вже тричі поспіль збірна України не їде на чемпіонат світу чи Европи через матчі плей-оф, взагалі наводить на невеселі роздуми. І не буде виправданням те, що вона поступилася триразовим чемпіонам світу, бо в першу чергу вона поступилася собі, і своєю грою ще більш принизила рівень українського футболу.

Руді Фелер, головний тренер збірної Німеччини:
– Вболівальники бачили, що з першої хвилини ми йшли до перемоги, якої і досягли. Останні вісім днів тяглися для команди дуже довго, і вони були непростими, і дуже важливими для команди.

Леонід Буряк, тренер збірної України:
– Воля до перемоги німецьких футболістів, а також перші 30 хвилин гри стали вирішальними. Для нас взагалі великий успіх те, що збірна України кваліфікувалася в плей-оф.

Гра, на яку чекали останні місяці, промайнула дуже швидко, розставивши всі крапки в футбольному сезоні. А результати такі. Збірна України не пробилася на чемпіонат світу, отже, відповідно, її найближча мета – 2004 рік. Гра форварда збірної України Андрія Шевченка знову залишить його без „Золотого м'яча". Отже, футбольний рік завершився для українського футболу трагедією, яка розпочалася ще з невдалого виступу українських команд в єврочашах, а закінчилося розгромом.

Гострий момент гри збірних України та Німеччини у Києві, 10 листопада.

* * *

Молодіжна збірна України, на відміну від національної збірної, „пролетіла" повз фінал чемпіонату Европи спокійно, без трагічних наслідків. Поступившись у грі-відповіді команді Швайцарії з рахунком 2:1, українці віддали їй путівку до фіналу молодіжного чемпіонату Европи. У фінал вийшла також команда Франції.

* * *

У Південній Америці завершився відбірковий турнір ЧС-2002 року. Збірна Бразилії перемогла команду Венесуелі, посіла третє місце в групі, і разом з чотирма першими збірними виборола путівку на чемпіонат світу. Збірна Уруґваю, яка посіла 5-те місце, зіграє матчі за путівку на чемпіонат світу з Австралією.

Орієнтування

Славу кращого орієнтувальника плянети початку нового тисячоліття під завісу сезону в Швайцарії ще раз підтвердив 15 листопада титулований чернівчанин Юрій Омельченко. На представницьких міжнародних змаганнях „Euro-meeting", які традиційно проводяться за два роки до чергового чемпіонату світу на місцевості країни-організатора і на які провідні орієнтувальні держави світу, як правило, виступають одразу кількома складами, лідеру збірної України не було рівних у спринті.

Серед українських жінок найкраще виступила Ніна Вінницька з Калуша, яка посіла 15 місце на клясичній дистанції та 26-те – на спринтерській. У спринті ще одна калушанка, Марія Спасюк, була 24-ою.

Велоорієнтування

Перші офіційні нагороди в українському велоорієнтуванні було розіграно 15 листопада у Чернівцях, це, схоже, буде столиця цього нового виду спорту. Інтриґуючою боротьбою між провідними буковинськими гірськими велогонниками та орієнтувальниками запам'ятався перший в Україні офіційний чемпіонат области з велоорієнтування, який відбувся у столиці Буковини.

Доля першого місця у найпрестижнішій чоловічій елітарній категорії вирішилася у гострому суперництві між переможцем останніх Всеукраїнських ігор зі спортивного орієнтування Михайлом Куркою та першим в Україні майстром спорту міжнародної кляси з гірського велоспорту Віталієм Цурканом, який вперше випробував свої сили у новому виді спорту. Переміг із незначним відривом від другого призера М. Курка. Йому вручено головну нагороду Асоціяції „Техноспорт" – гірський велосипед.

* * *

Наступного року у Франції має відбутися перший чемпіонат світу з велоорієнтування – виду спорту, історія якого налічує менше десяти років. У зв'язку з цим на наступний сезон заплянована низку змагань в Україні, у тому числі – перших змагань за національну чашу.

Шахи

В передостанньому турі командного чемпіонату Европи 15 листопада жіноча збірна України поступилася команді Англії з рахунком 2:0 і відкотилася на 6 місце.

Чоловіча збірна України зіграла внічию з болгарами і, набравши 17.5 точки, займає 12 місце.

Пожертви на розвиток спорту в Україні просимо надсилати до УСЦАК на адресу:
680 Sandford Avenue, Newark, NJ 07106.

Вестерн Юніон®
Лотерея
Виграй свою мрію℠
Призовий фонд перевищує
$1,000,000
доларів!
Це дуже легко.
Щоразу, коли Ви переказуєте гроші в межах США чи за кордон або надсилаєте переказ за допомогою Quick Collect® чи Swift Pay®, Вас автоматично включають до числа тих, хто може здійснити свою мрію, отримавши один із головних призів у $25,000 кожний!
BUS STOP

Герої України оживають на екрані

В українській громаді Сан-Госе, Каліфорнія, відбувся показ фільму Олеся Янчука „Нескорений", присвяченого Романові Шухевичу. Стрічку репрезентував сам режисер.

Про цей фільм і про режисера вже багато написано, у тому числі й у „Свободі". Зупинюся лише на моментах, про які розповідав О. Янчук на зустрічі, і які, на мою думку, не широко відомі.

– Першим міжнародним кінофестивалем, куди нас запросили показати „Нескорений", – сказав режисер, – був Московський. Це запрошення було великою несподіванкою для нас. І ось 23 червня цього року у московському кінотеатрі „Художественний" ми демонструємо фільм про легендарного українського героя Тараса Чупринку. Я промовив пару вступних слів до глядачів, і раптом, коли уже відходив зі сцени, хтось з них скочив з місця і вигукнув: „Хто б подумав, що на 60-ту річницю початку Великої Вітчизняної війни будуть показувати у Москві фільм про оберштурмбанфюрера СС Романа Шухевича?!". Я відповів: „Добре, що цей фільм все ж таки потрапив до Москви, бо, по-перше Шухевич ніколи не був оберштурмбанфюрером СС, а по-друге, якщо після огляду фільму ваша думка не зміниться, то я готовий до дискусії". Коли фільм скінчився, не було запитань, а була дуже тепла реакція, москвичі казали, що довідалися багато про Україну. Нещодавно подзвонили мені з Києва (я вже перебував у США), що надійшло запрошення взяти участь цим фільмом у Днях культури України у Москві, що відкриваються 12 листопада.

– У серпні фільм „Нескорений", – продовжував режисер Янчук, – було показано на World Film Festival у Монреалі, і він потрапив у десятку найкращих. До речі, у Монреалі вже десять років живе виконавець головної ролі цього фільму Григорій Гладій. А я знав його ще з київських часів; він дуже подібний зовні до Романа Шухевича, отже, я запросив його на цю ролю. А найбільший іспит для мене, – наголосив мистець, – був у грудні минулого року, коли відбувалася прем'єра „Нескореного" у Львові. Прийшли син Романа Юрій, він був консультантом фільму, і дочка Марія. Дочка після закінчення фільму підійшла і сказала: „Я боялася йти на фільм, але він мені сподобався". Днями ми дістали запрошення на Міжнародний кінофестиваль у Теграні, який відбудеться у лютому майбутнього року.

Відтак відбулася цікава бесіда з режисером. Ось лиш декілька запитань і відповідей.

– Як ви обирали виконавицю головної жіночої ролі? Передайте Вікторії Малекторович (роль Галини Дідик, зв'язкової та подруги Романа Шухевича), що вся українська Америка в неї закохана!

– На виконавців головних ролей ми мали багато пропозицій. Вікторія Мелекторович – досить знана в Україні; вона подібна до реальної Галини Дідик, а ми прагнули навіть до зовнішньої подібності історичних постатей, яким присвячено фільм.

– Якими джерелами ви користувалися?

– Ми ретельно вивчали літературу про Шухевича та УПА, а також спілкувалися з очевидцями. Багато розповів син Романа; зокрема сцена зустрічі батька з сином у фільмі цілком побудована на розповіді Юрія. Але це – художній фільм, він будується за законами драматургії, і тут відіграє певну ролю режисерська інтуїція. Наш фільм – не ілюстрація історичних подій.

– Чи консультувалися ви з соратниками Романа Шухевича?

– Ми мали шестигодинну розмову із спільником Романа Петром Дужим; він показав нам цінні документи та розповів багато корисного для фільму. На жаль, він не дожив до прем'єри, нещодавно помер у Львові. Розмовляли ми також із колишніми вояками УПА, які живуть у США, Британії, Німеччині.

– Де знімали фільм?

– Переважно у Карпатах, в Івано-Франківській області, де нашій праці сприяла місцева влада. Цікавий епізод був під час зйомок в Одесі, куди Роман Шухевич приїздив 1949 році на лікування. Григорій Гладій приїхав туди не у вересні, як плянувалося, а наприкінці жовтня. За сценарієм він мав купатися у морі. І ось – повітря 10 градусів, вода – ледве сягає семи. Але він два дублі зробив! Звісно, на березі на нього вже чекали наші дівчата з рушниками та чаркою...

– Які ваші найближчі пляни?

– Хочу зробити фільм про Андрея Шептицького. Розмовляв щодо цього проєкту з керівниками Українського Конгресового комітету Америки (він був спонзором також і цього фільму).

– Будемо чекати з нетерпінням, адже А. Шептицький – одна з найвидатніших постатей української та й світової історії XX століття.

Надія Банчик

НАЦІОНАЛЬНА КОМІСІЯ

з питань повернення в Україну культурних цінностей при Кабінеті Міністрів України

вул. Липська 16, Київ - 21, Україна Тел. (044) 293-92-07, 293-33-73

Маріян П. Коць - Повноважний представник у США
Marian P. Kots - P.O. Box 33 - Lexington, N.Y., 12452, Tel. (518) 989 6228, FAX 518 989 6049

ПРЕСОВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Київ 12. X. 2001 р.

Вш. Маріяну Коцю
Факс (518) 989 6049

Дорогий Пане Маріяне

Знаю, що Ви плануєте передачу архіву видатного письменника Юрія Косача до Музею Лесі Українки. Вашими стараннями в Україну повернуто спадщину цілої плеяди діячів української культури, що збагатила її обшири і розширила вартісні уявлення про неї. Повірте, з великим пошанівком зберігається у нас надіслані Вами: пам'ятки, пов'язані з іменами В. Авраменка, Л. Морозової, Ю. Шумовського, М. Мухина та багатьох інших.

Уклінно прошу Вас як довголітнього експерта нашої Державної Служби звернутися до усіх у США, Канаді, Австралії, Південній Америці, кому дорога українська культура, аби зібралися з духом і надсилали через Вас, або наше бюро в Києві, свої архіви, книгозбірні, мистецькі твори. Усе це стане надбанням Держави, увійде до духовної скарбниці, стане корисним у державному вихованні нового покоління українців.

Прошу Вас по змозі написати таке звернення і вказати свою адресу, аби це здійснювалося Вашими шляхетними намірами, заходами і чином.

З незмінною повагою й почуттям вдяки

Олександр Федорук
Голова Комісії

Прошу висилати з призначенням в Україну на поштову адресу: M.P. Kots, P.O. Box 33, Lexington, N.Y., 12452, USA. **Або іншим транспортом :** M.P. Kots, 77 Beechridge North, Lexington, N.Y.,USA. Tel. 518 989 6228, Fax - 518 989 6049.

З пошаною

Маріян П. Коць

Коротко про різне

Вперше у світі вироблено цукор з березового соку

СУМИ. – 16 листопада уперше у світі в Сумах видобуто березовий цукор, заявив на засіданні сумського клубу „Інтелект-капітал" його президент Віталій Максютенко. Сухі речовини, видобуті шляхом випарювання березового соку у вакуумній установці, містять біостимулятор, у якому найбільше калію та кальцію. Це незамінний продукт для діябетиків.

Вивозили лики святих

КИЇВ. – Працівники Чопської митниці виявили 19 листопада у пасажирки потягу Київ – Прага 9 фрагментів зі зображеннями ликів святих, а також полотно зі зображенням п'ятьох святих. Ікони були загорнуті у скатертину і захована під полицею у вагоні. На митному посту Краковець Галицької митниці у громадянина Італії, який повертався з України автобусом Київ – Краків, виявлено ікону Собор Пресвятої Богородиці. Усі предмети старовини вилучені.

УНІАН

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"
жовтень 2001 р.

100 дол.	о. Прийма Василь	Люрд, Франція
65	Курдидик Лев	Віта, Манітоба, Канада
50	Мельниченки Євген і Олена	Овінґс, Мд.
45	Івасков Лезлі	Бруклин, Н.Й.
35	Курчак Богдан	Іст Медов, Н.Й.
	Сосяк Василь	Форест Гілс, Н.Й.
25	Дніпровий А.	Бутвин, Па.
	Колодій Ярослав	Дженкінтавн, Па.
	Ковалевський Микола	Тіфін, Огайо
	Кухаришин Ігор	Едмонтон, Алб., Канада
	Пігут Зенон	Остин, Тек.
	Шафран Євген	Ріґо Парк, Н.Й.
	Сторожук Богдан	Голд Рівер, Каліф.
	Українсько-Американські Вчителі	Чикаго, Ілл.
	Зайло Еміль	Кісімі, Фла.
20	Андрушко Роман	Парк Рідж Ілл.
	Харченко Леонід	Едісон, Н.Дж.
	Дзяд Пантелеймон	Толідо, Огайо
	Федуняк Василь	Голісвуд, Н.Й.
	Маланчук Степан	Санта Барбара, Каліф.
	Шевчук Клементина	Лексінгтон, Н.Й.
	Татарська Олена	Ворен, Миш.
	Войтович Олена	Плано, Ілл.
15	Храплива Марія	Матаван, Н.Дж.
	Івасков Лезлі	Бруклин, Н.Й.
	Клюфас Зоряна	Гайленд Парк, Н.Дж.
	Решетар Олена	Тусон, Аріз.
	Держко Евстахій	Лортон, Ва.
10	Бурдин Лев	Мідл Віллидж, Н.Й.
	Храплива Христина	Матаван, Н.Дж.
	Слабодух Мирослав	Франклин Лейкс, Н.Дж.
	Чайковська Наталія	Моріс Плейнс, Н.Дж.
	Хома Платон	Іст Гевен, Кон.
	Хромовська Марія	Амстердам, Н.Й.
	Данек Ніна	Спрінґфілд, Н.Дж.
	Ганас Юрій	Гамільтон, Онт., Канада
	Іваничко Еліяна	Норт Порт, Фла.
	Кміютик Микола	Парма, Огайо
	Лехнюк Ярема	Палатайн, Ілл.
	Паньківи Степан і Галина	Порт Шарлот, Фла.
	Стеців Богдан	Спріґ Гіл, Фла.
	Суховерський Г.	Вілмінгтон, Дел.
	Войтків Ольга	Парма, Огайо
5	Небеш Євген	Парма, Огайо
	Рябокінь Галина	Сейт Пол, Мін.
	Білик Володимир	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Бояр Анна	Апердейл Рівер, Н.Дж.
	Дребич Христофер	Едісон, Н.Дж.
	Гіна Григорій	Валінгфорд, Кон.
	Яримович Володимир	Йорк, Па.
	Кавка Володимира	Дрексел Гіл, Па.
	Коритовський Володимир	Гемтремк, Миш.
	Курис Богдан	Бронкс, Н.Й.
	Лоян Валентин	Честер, Па.
	Марія Василівна Бокало	Львівська обл., Україна
	Мельник Василь	Бренфорд, Кон.
	Олійник Михайло	Гетфілд, Па.
	Постоловський Йосиф	Ворен, Миш.
	Пирожак Віра	Торонто, Онт., Канада
	Саламаха А.	Нюарк, Н.Дж.
	Шуст Адріяна	Фейрлавн, Огайо
	Смолинський Богдан	Шрувзбері, Мас.
	Тижбір Варвара	Кліфтон, Н.Дж.
	Вирста Володимир	Філядельфія, Па.
	Разом	**1,045.00 дол.**

Щиро дякуємо за фінансову підтримку найстаршої української газети

Міст - це завжди надійно!
МІСТ MEEST
Грошові перекази в Україну
та по цілому світі
за декілька хвилин.
MoneyGram
International Money Transfer
Корпорація МІСТ
вибір тих,
хто добре рахує свої гроші!
Доставляємо гроші безпосередньо до рук адресата
зробіть усмішку своїх рідних щасливішою!
Надійний сервіс та найкращі ціни - гарантуємо завжди!
найкраща обслуга!
найнижчі ціни!
ПАЧКИ
в Україну, Росію, країни СНД та по всій Східній Європі
ПІДБИРАЄМО ПАЧКИ З ДОМУ
Щоденна висилка контейнерів
Щохвилинний комп'ютерний контроль за виконанням Вашого замовлення
До ваших послуг більш як 380 агентів по всій Північній Америці
За агентом у Вашій місцевості телефонуйте безкоштовно
Ми поряд: 1-800-361-7345
Міст - найбільша в світі українська висилкова фірма по висилці грошей та пачок в Україну, країни СНД та Європи

SPUTNIK GLOBAL TELECOM

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА НЕЗАЛЕЖНА АГЕНЦІЯ

ПРОДОВЖУЄ

DIAL ALL DAY FOR THE UNA!

Підтримуйте пресовий фонд The Ukrainian Weekly. Кожна ваша телефонна розмова через „Sputnik" дасть дотації на пресовий фонд. Надзвичайно дешеві місцеві і міжнародні ціни на приватні і бізнесові розмови. Без місячних оплат, без обмежень, без контрактів.

За інформаціями телефонуйте безкоштовно:

1-888-900-8543 або **(847) 298-5900**

ГОВОРИМО ПО- УКРАЇНСЬКИ

YURI INTERNATIONAL

TRADE, TRAVEL, PARCEL SERVICE

Пакунки, авіяквитки, доляри, харчі, бандеролі, візи з Америки і Канади до: України, Росії, Білорусі, Молдови, Балтії, Польщі, Середньої Азії та Кавказу

- Запрошення до Америки, візи в Україну, продовження віз в Америці
- Відвозимо і зустрічаємо на летовищах Львова, Києва, Москви, Торонто і Нью-Йорку
- Допомагаємо полагодити еміграційні справи з „Green Card"
- Відправляємо пакунки з України до Америки і Канади

Відбираємо пакунки з кожного дому в Америці

Відеотрансфер PAL/SECAM – NTSC

Дзвінки в **Україну 19¢ за хвилину** • Дзвінки в **Росію 19¢ за хвилину**

13 Royal Palm Dr., Cheektowaga, NY 14225

(716) 685-1505 • Fax: (716) 685-0987

E-mail: Yuriinter@hotmail.com Yintl@aol.com

ЙОСИФ КУПЧАК

власник

JOSEPH MEAT MARKET

М'ясні европейські вироби

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ

Tel: (732) 442-4660

ROCHESTER

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

MAIN OFFICE

824 Ridge Road East, Rochester NY 14621

Tel. (585) 544-9518 Toll free (877) 968-7828

Fax: (585) 338-2980

www.rufcu.org

Audio Response: (585) 544-4019

CAPITAL DISTRICT BRANCH

1828 Third Ave. Watervliet, NY 12189

TEL: (518) 266-0791 FAX: (585) 338-2980

www.rufcu.org

AUDIO RESPONSE: (585) 544-4019

CREDIT UNION SERVICES

CREDIT CARDS • VEHICLE LOANS • MORTGAGES • SIGNATURE LOANS

BUSINESS & COMMERCIAL LOANS • SHARE DRAFTS & CHECKING

CD'S & IRA'S • INVESTMENTS • YOUTH ACCOUNTS

CONVENIENCE SERVICES

AUDIO RESPONSE SYSTEM • DIRECT DEPOSIT • ELECTRONIC FUND TRANSFER

NIGHT DEPOSIT BOX • WIRE TRANSFERS: DOMESTIC, INTERNATIONAL

UTILITY PAYMENTS • NEWSLETTER, MAGAZINE • NOTARY SERVICE, TRANSLATIONS

SCHOLARSHIPS • MEMBER EDUCATION SEMINARS • LIBRARY • AND MUCH MORE.

e-mail: rufcu@frontier.net

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ **„Свобода"** ❑ **„The Ukrainian Weekly"**

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00

ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

Ощаджувати чи позичати найкраще в нюйоркській кредитівці Самопомочі!

САМОПОМІЧ - НЬЮ ЙОРК

SELF RELIANCE NEW YORK

Federal Credit Union

108 Second Avenue New York, NY 10003

Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

Branches:

6325 Route 209 Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845 626-2938 Fax: 845 626-8636

226 Uniondale Ave. Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393 Fax: 516 565- 2097

32-01 31 Avenue Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506 Fax: 718 626-0458

Outside NYC call toll free: 1-888-SELFREL **Visit our website: www.selfrelianceny.org E-mail: SRNYFCU@aol.com**

найвищі **відсотки на різні ощадністеві конта**

найнижчі **відсотки на позичках**

найкращі **умови сплати позичок**

Завжди конфіденційна, швидка, та чемна обслуга!

АДВОКАТ

ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК

КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ

✔ на роботі
✔ автомобільних
✔ в публічних місцях
✔ лікарських помилок

Перша консультація безплатна

Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:

- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID

1373 Broad St., Clifton, NJ 07013

(973) 773-9800

Талановиті поети залишаються з нами назавжди

(Пам'яті Івана Савича)

Іван Савич (ліворуч) під час відкриття меморіяльної дошки своєму землякові І. Світличному. З правого боку – викладач Луганського педагогічного університету О. І. Неживий.

28 листопада 2000 року невмолима смерть вирвала з наших лав Івана Савича (Іван Савич Лук'яненко) – поета, критика, українознавця, журналіста-публіциста, перекладача та активного діяча.

Народився Іван Лук'яненко 19 січня 1914 року, як сам говорив, у зелено-калинному селі Савинки на Черкащині, був наймешим у сім'ї з десяти осіб.

У 14 років з жагою до знань вступив на підготовчий курс зоотехнічної професійної школи. Згодом учився в заочному відділенні Харківського Інституту журналістики. Потім працював у Київській обласній газеті. У 1935–1940 роках здобув освіту у Київському державному університеті. Перед війною працював викладачем у Кременецькому Учительському інституті.

На фронті – з перших днів війни. Старший лейтенант Іван Лук'яненко, начальник батальйону, пройшов немалий бойовий шлях, аж доки влітку 1942 року не був тяжко поранений у груди й у такому стані потрапив у полон. Далі були близько два роки поневірянь у фашистському концтаборі для полонених. Потім недовго працював у редакції журналів „Україна" і „Вояцька слава". Сорок п'ятий рік приніс йому звільнення з полону.

Вчорашній офіцер, позавчорашній філолог увійшов викладачем української літератури в аудиторію Старобільського Вчительського інституту. Але не довго втішався свободою наш педагог. 9 квітня 1948 року його заарештували, засудили й заслали на 25 років в інший, тепер уже сталінський післявоєнний табір – за перебування в полоні, а зокрема за його потужний вірш „Столиці", що став чи не найбільшим пунктом звинувачення.

Його роки заслання – це трагедія невинної людини, однієї з мільйонів до неї подібних, що опинилися в краях далеких і суворих, протягом багатьох довгих літ. Але він вижив, дякуючи таким людям, як знамениті перекладачі-поліглоти Г. Кочур, Д. Паламарчук, інтелектуал-воїн УПА фельшер Олекса Брись і зокрема Олександер Гринько, теперішній народний артист України. Реабілітовано його тільки в червні 1956 року, з правом жити у Києві, в Донецьку, в Луганську, але він обрав собі рідний йому Старобільськ, щоб бути подалі від пильного ока КДБ, яке зневажало реабілітацію.

Та й поволі з усміхом погас,
Все віддавши красоті земній...

Це рядки з коротенького вірша „Промінь" відомого українського поета Івана Савича. Таким світлим сонячним променем на землі був і сам він – добра, щира, талановита людина. У 14 років почав віршувати. Після демобілізації в 1947 році повернувшись на Україну, підготував свою першу збірку поезій, яка мала вже вийти... Але його заарештували, і поет це важко пережив. Він вистояв. Вистояв і його талант.

Після реабілітації писалося йому добре. Про Сталіна жодного вірша, крім пізніших, в яких він суворо засуджував цього тирана. Про Леніна дещо писав, щоб цим образом непомітно засуджувати інших партократів типу Брежнєва. В одному з листів до мене він писав: „Вірю, не було б „жовтня" – Україна була б уже великою і сильною державою".

„Іван Савич, – пишуть журналісти редакції „Вісника Старобільщини", – прожив непросте, сповнене труднощів і радости, болю і могутніх творчих злетів життя, в якому його стосувалося абсолютно все і на пульсі якого він постійно, щодня і щогодини, тримав свою чутливу руку і своє неспокійне серце. Це про себе сказав поет: „І радісно мені, о світлий світе: твоїх творінь учасник я – не свідок".

Поетичний світ його не лише правдивий, але й погідний і добрий, а його творчість пройнята життєствердженням:

Живу й живу, хоч жити й важко нині,
Хай соромно – гамую почуття,
Адже підношу в нашій Україні
Низенький рівень людського життя,
Лише за це мене пробачить можна,
Що не згинаюся у час тривожний.

Іван Савич – член Національної спілки письменників України, Почесний громадянин Старобільська, голова „Просвіти", автор творів знаних у Болгарії, Польщі, Чеській Республіці, Словаччині, Угорщині, Канаді та США.

Ввібравши досвід своїх попередників, Іван Савич пішов своєю дорогою в літературі, лишаючись водночас глибоко національним українським поетом.

Володимир Жила

Св. п. інж. Теофіль Заяць

Св. п. Теофіль Заяць

28 січня 2001 року в Мюнхені, Німеччина, помер інж. Теофіль Заяць. Присутніми при його відході у вічність були його син д-р Юрій і улюблені племінники і племінниці, які проживають у Німеччині. Тіло св. п. інж. Т. Заяця перевезено до Торонто, Канада, де він постійно мешкав.

5 лютого 2001 року відбулися похоронні відправи в церкві св. Йосафата, а Панахиди і Службу Божу відслужив о. Іван Барщик. Згодом похоронили Т. Заяця на цвинтарі св. Володимира в Оквіл, Онтаріо. Там він спочив вічним сном біля його улюбленої дружини Євгенії, з якою прожив 50 років (вона померла 6 червня 2000 року в Торонто).

Інж. Теофіль Заяць народився 28 лютого 1915 року в місті Мадярсько-Гравіш в колишній Австро-Угорській імперії. Його батьки були о. Ігнатій та Іванна Заяць з дому Турко. В родині було п'ятеро дітей, і Теофіль був другим з ряду сином. Його старший брат д-р Маркіян помер в 1977 році в Мюнхені, Німеччина, сестра Марія і брат інж. Богдан живуть в Дітройті, США, а сестра Дарія живе у Львові. Його батько о. І. Заяць був парохом церкви в Мартзіна Велика, біля м. Горлиці. В 1923 році він з родиною переселився до Любича Князя, повіт Рава Руська, де був парохом довгі роки.

Теофіль Заяць закінчив середню освіту в Раві Руській і в 1939 році переїхав до Львова і студіював лісництво у Львівській політехніці. Диплом інженера лісництва одержав в університеті міста Дрездена, Німеччина, в 1945 році.

Після війни він опинився у переселенчому таборі в Ашафенбурзі, де познайомився і дружив з Євгенією Завадською, його майбутньою дружиною. В 1947 році інж. Т. Заяць емігрував до Канади і працював в лісовій індустрії північного Онтаріо. В 1948 році переселився до міста Торонто, а в 1949 році спровадив до Канади свою наречену Євгенію і батьків з Німеччини. В 1950 році інж. Т. Заяць одружився з Євгенією Завадською, а в 1951 році народився їм син Юрій.

В Торонто Теофіль Заяць мав кілька тимчасових праць, але згодом одержав постійну працю в департаменті доріг провінції Онтаріо, який пізніше мав назву міністерство транспортації і комунікації. Цю працю він виконував постійно і пильно до 1980 року. В тому році пішов на пенсію. Його улюбленим зайняттям було городництво і подорожування. З дружиною Євгенією більш як 40 років щасливо і радісно проводив час на відомій оселі „Говерля" у спортивному і відпочинковому клюбі. Разом з дружиною часто подорожував до різних країн Европи, Південної Америки і на Карібські острови. Інж. Теофіль Заяць любив тварин і мав їх багато у своїй хаті і на оселі „Говерля". Він був щедрим жертводавцем різних установ, які опікувалися звірятами.

Св. п. інж. Теофіль Заяць залишив у глибокому смутку сина д-ра Юрія, невістку Ліду – з дому Винницьку, внучку Зою, внука Захарія, сватів д-ра Остапа і Наталю Винницьких, численну ближчу і дальшу родину в Канаді, США, Німеччині, Еспанії та Україні.

Вічна йому пам'ять!

Болем опечалені: син Юрій з дружиною Лідою, внучка Зоя і внук Захарій

Замість квітів на могилу св. п. Теофіля Заяця син д-р Юрій з родиною пожертвував у пресовий фонд „Свободи" 250 канадських долярів.

ПОДЯКА

22 грудня 2000 р. відійшов від нас у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ЙОСИФ СИҐІДА

нар. 6 квітня 1923 р. в Бродах, Україна.

Складаємо сердечну подяку рідним, приятелям і знайомим, які віддали останню шану Покійному і провели його на місце вічного спочинку.

Дуже дякуємо о. Леонідові Малькову за духовну опіку над Йосифом, за відвідини в лікарні і за похоронні відправи.

Дякуємо всім за теплі слова співчуття, особисті, телефонічні або письмові.

Дякуємо за молитви, Служби Божі, чудові квіти, які він так любив та пожертви в пам'ять покійного Йосифа.

Ми безмежно вдячні Наталі Ліщинецькій, яка несподівано приїхала з Клівленду, щоб попрощати від родини Кріслатих нашого дорогого Мужа, Батька і Дідуся.

Дякуємо О. Твардовському за прощальні слова від спортового товариства „Чорноморська Січ".

Щиро дякуємо С. Поліщукові і Б. Тодорові за те, що поділилися з нами спогадами з молодих літ, проведених з покійним Йосифом.

З глибокою вдячністю
дружина – НАТАЛІЯ
доньки – ЛІЛЯ, ДОЗЯ і МАРТА з родинами.

НА СЛУЖБИ БОЖІ ЗЛОЖИЛИ:
І. і Б. Бортник, Л. і О. Бойко, Р. Бойко з родиною, Б. Бойко, Л. Бойко-Охрім, Branco Family, С. і Е. Бреничі, К. і Р. Бродин, Н. і П. Буняк, М. Буряк, родина Васічко, М. і О. Гельбіг, А. Девончук, Н. Іванчук, П. Копаниця, Н. і П. Козира, М. і М. Кушнір, Н. Мандрусяк, Е. і В. Маркусь, O'Rourke Family, В. Пелещук, Е. Питван, О. Семенюк, Т-во „Чорноморська Січ", СУА – Відділ 86, С. Тур, Л. і І. Турянські, Т. Турянська, Ю. Чорній, Zennario Family, М. Юркевич, І. і М. Яблонські.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
О. і Л. Бойко, Р. Бойко з родиною, родина Бродин, родина Джуліяно, М. і С. Кріслаті, В. Кучерявий, родина Лазірко, Н. і О. Ліщинецькі, О. і М. Міґелич, Murral Family, Nolan Family, О., Т. і Р. Понось, родина Рак, Russo Family, родина Рудзінські, Todd Family, родина Тур, Zennario Family.

ПОЖЕРТВИ НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ ЗЛОЖИЛИ:

	2,800 дол.	Н. Сигіда;
	2,650	Д. і З. Кріслаті;
	1,200	Л. і С. Пелещуки;
	1,000	М. і Б. Коваль;
по	200	М. і С. Кріслаті, Н. і О. Ліщинецькі;
по	100	З. Боднар, М. і Т. Борковські, д-р і Л. Бурачинські, С. Кріслата, В. і В. Ліщинецькі, д-р і Л. Музичка, В. Пелещук, М. і Ю. Штогрини;
по	50	Т. Богданська, Л. і О. Бойко, Л. і В. Величковські. М. Левицька, О. Лиса, С. і І. Лучечко, В. і Б. Тодорів, У. і А. Тимкевичі, О. Федуняк;
	30	д-р Л. Стефанівська;
по	25	Л. Гуралечко, О. і В. Косць, Е. Кусяка, С. Ландвіт, Л. Матис, Н. Пасічник;
по	20	М. Коваль, В. Потежний;
по	10	М. Матіяш, А. Стоцько.

Пожертви передано згідно з бажанням жертводавців на:

ЦЕРКВУ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В НЬЮАРКУ	3,390 дол.
ЦЕРКВУ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛА У ВИППАНІ	1,660 дол.
УКРАЇНСЬКУ ПАРАФІЯЛЬНУ ШКОЛУ В НЬЮАРКУ	1,250 дол.
УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ	1,700 дол.
УКРАЇНСЬКЕ СПОРТОВЕ Т-ВО „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"	860 дол.
ЦЕРКВУ В БРОДАХ, УКРАЇНА	300 дол.
ПЛАСТ	100 дол.
ГОШІВСЬКИЙ МОНАСТИР, УКРАЇНА	100 дол.
БОГОСЛОВСЬКУ АКАДЕМІЮ У ЛЬВОВІ	50 дол.
РАЗОМ	9,560 дол.

У ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. ЙОСИФА

буде відправлена Служба Божа – 22 грудня 2001 р., о год. 9-ій ранку в церкві св. Івана Хрестителя у Виппані Н. Дж.

Родина просить згадати Покійного у своїх молитвах.

ПОДЯКА

за вислови співчуття з приводу відходу у вічність нашого дорогого
ЧОЛОВІКА, БАТЬКА, ДІДУСЯ і БРАТА

бл. п.

ВАСИЛЯ БОДНАРА

Сердечне спасибі о. В. Марущакові з української католицької церкви св. Покрови в Трой, Н.Й. за відправу Панахиди в похоронному заведенні.

Особиста подяка о. Михайлові Міщукові з української католицької церкви св. Миколая у Watervliet, NY за відправлення Панахиди, Служби Божої та відправи на цвинтарі. Також за теплі і зворушливі слова в церкві.

Щира подяка о. Богданові Калинюкові за відправлення Літії в українській православній церкві св. Миколая в Трой, Н.Й.;

Ветеранам Округи Олбані за почесну стійку в час Панахиди та Служби Божої;

Д-рові А. Барановi за прощальні слова від громади;

Дякові Я. Кушнірові та хористам;

Спеціяльна подяка заступникові голови Крайової Управи Братства Дивізійників, О. Голинському, за зворушливі слова над могилою і за організування останнього прощання дивізійників із станиці Нью-Йорку, Нью-Джерзі і Коннектикат.

Ю. Ференцевичу за нагороду від Пласту.

Окрема подяка Марійці Крушельницькій за її допомогу в тяжкому часі нашого життя.

Усім присутнім на відправах та за Служби Божі, квіти і печиво.

Членкиням СУА за спільну молитву.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ ЗЛОЖЕНО ПОЖЕРТВИ НА:

ФОНД ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ	1,190.00 дол.
ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКА в ТРОЙ, Н.Й.	630.00 дол.
ПЛАСТ	570.00 дол.
УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ при ГАРВАРДІ	350.00 дол.
„ВІСТІ КОМБАТАНТА"	50.00 дол.
УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ	100.00 дол.
Разом	2,890.00 дол.

Дружина ЛЕСЯ БОДНАР з дітьми і внуками.

Ділимося сумною вісткою, що 9 листопада 2001 р. у Бразилії
померла наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ТЕТА і СЕСТРА

бл. п.

НАТАЛІЯ (ЛЮСЯ) ГРИЦАК ЛИСИЙ

нар. 20 жовтня 1914 р. у Станиславові.

Залишилися у смутку:
доня – ІРЕНА МАКСИМЧУК з мужем і дітьми
сестра – ІВАННА СЕМЕНИНА
племінниця – МАРТА ФАРМІҐА з родиною
племінник – ЄВГЕН РУДАКЕВИЧ з родиною

Просимо згадати Покійну у своїх молитвах.

Повідомляється все українське громадянство в діяспорі і в Україні, що в неділю вранці, 18 листопада 2001 р. в м. Лігайтоні, Па., ЗСА, перестало битися серце великого українського патріота, борця за волю України, видатного громадського і політичного діяча

бл. п.

ОЛЕКСИ МИХАЙЛОВИЧА КАЛИНИКА

(Нар. 30.IX.1909 р. в Ромнах, Сумської области)

колишнього члена підпільної Спілки Української Молоді в Україні у 30-их роках, в'язня большевицьких концтаборів, члена підпілля революційної ОУН за німецької окупації, співзасновника й фактичного головного організатора та довголітнього Голови Центральної Управи Спілки Української Молоді на еміграції, співзасновника та провідного діяча Спілки Визволення України на еміграції, члена Крайової Ради Українського Конгресового Комітету Америки та активного діяча інших організацій, автора збірки унікальних документів про голодомор в Україні в 1933 р. і інших публікацій.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 24 листопада 2001 р., о год. 12:30 по пол. на Українському Православному Цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

дружина – ВАЛЕНТИНА КАЛИНИК
і приятелі

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

M.S. TRAVEL

ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНСЬКА АГЕНЦІЯ

- квитки;
- запрошення;
- пакунки в Україну, Литву і Латвію;
- висилка грошей через РКО і Western Union;
- еміграційні і нотаріяльні послуги;
- і інше.

626 W. St. Georges Ave., Linden, NJ 07036
Tel.: 908-587-2645 • 908-587-2646
Fax: 908-587-2644

MARIA C. WYNNYK-GERULA
SALES ASSOCIATE
1996-98 NJAR Million Dollar Club
90-00 NJAR Million Dollar Club Silver Level

Bus.: (973) 778-4500
Res.: (973) 773-4481
Fax: (973) 773-5133
Pager: (973) 458-2397
VM: (973) 778-5168 x 150

RESIDENTIAL BROKERAGE
789 Clifton Ave.,
Clifton, NJ 07012

COLDWELL BANKER
Independently owned and operated by NRT Incorporated

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат
З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЯК ТАКОЖ КОМПЮТЕРСЬКОГО ПРАВА
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашінгтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel.. (908)789-1870;

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (212) 228-3029

Ремонтна фірма переробляє будинки, апартаменти, ставить „шідрак", стіни пластерує, вкладає плитки, міняє ванни і лазнички, відновлює старі і ставить нові підлоги і паркети. Робота добросовісна.
Тел.:(718) 366-5025 •(347) 693-4061 Тарас

ARKA COMPANY

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

ФІРМА ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки.
Замовляйте новий каталог на 2001 рік!
Тел.: 1-800-265-9858

Calls to UKRAINE 16.9 ¢/min
Any time
Great domestic rates. Great rates to other countries. We also offer prepaid Calling Cards: calls to Ukraine 13.3 c/min.
For info call Long Distance POST:
WWW.LDPOST.COM **1-800-449-0445**

ECONOMY AIRFARES
FREGATA TRAVEL
Нью-Йорк/Київ/Одеса
510 дол.+tax (round trip)
375 дол.+tax (one way)
Н.Й./Львів
648 дол.+tax (round trip)
450 дол.+tax **(one way)**
Restrictions Apply
250 West 57 Street, #1211
New York, NY 10107
Tel.: 212-541-5707 • Fax: 212-262-3220

• ПРАЦЯ •

Стале заняття для самітньої, господарної, середнього віку, пристійної, невисокого росту (petite) жінки, до 5.3", 130 ф., при самітнім (без родини) емериті. Мінімальне знання англійської мови побажане.
Тел.: **(480) 837-4639**

Жінка з України шукає роботу по догляду за старшими людьми, дітьми, прибирання, допомога в домогосподарстві. Може працювати і в іншому штаті.
Тел.: **(908) 852-8755**

Українка, 54 роки, пошукує працю по догляду за людьми похилого віку. Має добрі рекомендації і досвід з попередньої роботи.
Тел.: **(718) 853-1980 Люба**

Українка, 55 р. пошукує працю по догляду за дітьми або старшими людьми з проживанням.
Тел.: **(732) 651-7831**

• НА ПРОДАЖ •

На продаж книжка
„СЕЛО ВЕРБИЦЯ"
спогади про Акцію Вісла.
- Автор **ПЕТРО ЛЕВКО.**
Ціна 10 дол. Замовляти на адресу:
Peter Lewko, 36 Cedar Grove La., Somerset, NJ 08873
Тел.: (732) 356-6792

В центрі міста Львова продається двокімнатне помешкання
Тел.: (508) 788-6390

Корисне капіталовкладення у вічнозеленому Тексасі, 10 квартир (всі винаймлені) разом із одноповерховим будинком. 1 акр землі. Прихід 35 тисяч на рік. Ціна 207,000 дол.
Тел.: **(979) 743-4336**

• РІЗНЕ •

Продаю лікарства від різних хворіб: серцево-судинної системи, травлення, печінки, алергії, заспокоюючі, антибіотики, проти болі, мазі, уколи та інш. Висилаємо до всіх стейтів.
Тел.: **(718) 645-3037**

Рідним в краю помагати, чи по світу подорожувати – тільки з фірмою КАРПАТИ

KARPATY
СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА • FAST GUARANTEED DELIVERY

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
протягом 2–7 днів
Доставляємо до рук адресата в Україну, країни СНД та Східної Европи американські доляри.

ПЕРЕСИЛКА ПАЧОК

ДОСТАВА ХАРЧОВИХ ПАЧОК
з каталоґу

ДОСТАВА ТРАКТОРІВ, АВТОМОБІЛІВ, ПОБУТОВОЇ ТЕХНІКИ ТА ЕЛЕКТРОНІКИ

На всі замовлення Ви отримаєте поквітовання від Ваших близьких.
Телефонуйте до нас, щоб оформити замовлення та за детальнішою інформацією.

Добре знана у Канаді
Та в Америці відома
Фірма наша вже віддавна
Служить людям чесно й справно.
Щирий сервіс, низькі ціни!
Хто ще краще про Вас дбає?

KARPATY

121 Runnymede Road, Toronto, Ontario, Canada M6S 2Y4
Tel. (416) 761-9105
1-800-265-7189
Fax (416) 761-1662
e-mail: nsemczys@aol.com
www.karpaty.on.ca

KARPATY TRAVEL

Найкращі ціни на квитки
на всі авіялінії світу

Запрошення до Канади та США

Візи до України, Польщі та Росії

Медичне забезпечення для відвідувачів у Канаді

ВІДПОЧИНОК на відомих курортах